

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 14

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 14

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

127-(LCK-053A)	7
* Triển khai tri kiến xả tâm	
* Tứ Niệm Xứ * Tứ Vô Lượng Tâm	
* Giới luật hộ trì * Vấn đạo đuổi bệnh	
* Sám hối	
128-(LCK-053B)	51
* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Nhân quả các loài vật xung quanh	
* Thức ăn	
* Sám hối	
129-(LCK-053C)	105
* Lòng yêu thương	
* Vấn đạo Định Vô Lậu	
* Tứ Niệm Xứ	
* Đuổi bệnh	
130-(LCK-054A)	141
* Quán thân bất tịnh	
* Đạo đức nhân bản nhân quả	
* Tứ Niệm Xứ	
* Ý thức lực	

131-(LCK-054B)	191
* Đạo đức nhân bản nhân quả (Chí Thiện - Thanh Quang)	
132-(LCK-054C)	233
* Xây dựng nền đạo đức nhân bản nhân quả	
* Vấn đạo trị bệnh	
* Tâm sắc dục	
* Thân hành niệm	
* Tích tập tri kiến giải thoát	
133-(LCK-055)	287
* Thấp ngọn đuốc Tứ Niệm Xứ	
* Vấn đạo trị bệnh * Sách tấn	
* Quán thân	* Tứ Vô Lượng Tâm
* Nhân quả	* Tứ Niệm Xứ
134-(LCK-0560)	335
* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Khai thị tâm bất động	
* Định vô lậu	
* Quán thân bất tịnh	
* Thân hành niệm	

127-(LCK-053A)

- * Triển khai tri kiến xả tâm
- * Tứ Niệm Xứ * Tứ Vô Lượng Tâm
- * Giới luật hộ trì * Vấn đạo đuổi bệnh
- * Sám hối

Buổi chiều Thầy sẽ trả lời mấy câu hỏi của mấy con, nhưng trước khi trả lời Thầy xin nhắc lại, vấn đề mà chúng ta hiểu biết được về cái Định Vô Lậu triển khai cái tri kiến để hiểu biết, mục đích hiểu biết để chúng ta áp dụng vào đời sống tu tập của chúng ta để xả tâm, cho nên cần thiết hiểu biết. Nếu chúng ta hiểu biết ít thì chúng ta cũng có xả tâm chứ không phải không, nhưng nhiều khi nó bị ức chế mấy con. Vì sự hiểu biết nó làm cho chúng ta thông suốt được, mà thông suốt được thì xả tâm nó không bị ức chế. Cái mục đích của Đạo Phật là xây dựng cho mình cái trí tuệ, nhưng mà cái trí tuệ thì chúng ta nói nghe nó cao quá, nhưng mà cái tri kiến của chúng ta, làm cho cái tri kiến của chúng ta hiểu biết, nhiều khi chúng ta chưa hiểu biết, nhờ học Phật Pháp chúng

ta hiểu biết, rồi nhờ chúng ta suy tư chúng ta hiểu biết. Nhờ chúng ta có sống chúng ta mới thấy nó như thực, đó là những sự hiểu biết và những sự hiểu biết đó nó giúp cho chúng ta hiểu biết đúng, đó là Chánh kiến. Thì nó sẽ giúp cho chúng ta xả được cái tâm tham đắm, tâm tham, sân, si của chúng ta. Nhờ cái sự hiểu biết đó mà chúng ta áp dụng vào Tứ Niệm Xứ, chúng ta mới làm chủ được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp.

Cho nên khi mà vào cái lớp học này thì mong rằng mấy con đừng có mặc cảm tôi không hiểu biết. Cho nên như Thầy Mật Hạnh nói: con sao con dở quá, biết được con không có viết như người ta được, con không luận được. Nhưng qua cái điều kiện mà Thầy hướng dẫn thì cái sự hiểu biết của mình, mình nghe, mình hiểu, còn mình không nói ra được nhưng mà mình biết xả được thì mình cũng thành Phật được chứ có gì đâu. Sợ mình nghe rồi mình mặc cảm, rồi mình nói cái này của người ta hiểu chứ đâu phải là của mình. Do đó của người ta chứ đâu phải của mình. Nhưng mà nhờ cái của người ta mà nó thành ra cái của mình. Nhờ mình mượn cái hiểu biết của người khác. Cũng như bây giờ mình hiểu biết được nhân

quả, mình hiểu biết được vô thường, mình hiểu biết được cái thân Ngũ uẩn của mình, mình hiểu biết được Thập Nhị nhân duyên, Thất kiết sử, đều là mình nhờ cái hiểu biết của Đức Phật dạy cho mình chứ, mình làm sao mình hiểu biết.

Cũng như bây giờ cái người nào chưa đến với Phật Giáo thì họ làm sao họ biết bốn cái chân lý, có phải họ đâu có biết khổ, tập, diệt, đạo. Mình nhờ mình được nương theo Phật Giáo cho nên mình được học cái Chân Lý của Đạo Phật. Từ đó mình mới hiểu biết, nhờ cái hiểu biết đó mình mới thấy như thật, từ đó mình mới thấy cái mình hiểu biết từ xưa đến giờ nó là sai, nó làm cho chúng ta đau khổ. Do đó nhờ cái hiểu biết đúng mà chúng ta được giải thoát. Do triển khai cái tri kiến đó lợi ích lắm mấy con, cho nên chúng ta lắng nghe. Đừng vì mà chúng ta nghĩ rằng có một chút mặc cảm nào đó mình cho rằng cái sự hiểu biết đó là vay mượn thế này, thế khác. Sự thật ra chúng ta phải vay mượn. Nguyên Thanh viết được như vậy ít ra cũng là phải đọc nhiều sách vở, phải đọc rất nhiều như vậy mới hiểu biết được. Chứ còn nếu không thì không thể nào biết được.

Chúng ta thấy khi mà cha mẹ sinh

chúng ta ra, tiếng kêu ba chúng ta cũng chưa biết kêu ba như thế nào nữa, thì nhờ mẹ dạy chúng ta mới thương ba, thương mẹ, rồi dần dần chúng ta mới nói được, rồi chúng ta mới suy tư được. Nhờ chúng ta đến trường học chúng ta mới được huân tập, học tập những cái kiến thức mới có được sự hiểu biết. Do cái sự học tập đó mà đưa vào chúng ta có những cái tri kiến rất hiểu biết. Vì vậy cho nên vì vậy chúng ta là những cái người đang học, nhưng mà không phải học lý thuyết suông, học mà áp dụng vào đời sống để chúng ta hoàn toàn được giải thoát, hoàn toàn làm chủ bốn sự đau khổ của kiếp người. Đó là cái học có sự thực hành, cái học để hiểu biết, để áp dụng vào cái đời sống chúng ta theo như,, cái đời sống an vui và hạnh phúc, và cuối cùng thì làm chủ được sống chết luân hồi của chúng ta. Như vậy thì cái học của chúng ta từ cái áp dụng để mà vào cái sự tu tập quá cần thiết.

Cho nên có nhiều khi chúng ta học hiểu mà chúng ta không chịu áp dụng thì rất uổng, như mấy con từ hôm đó tới nay là hơn 2 tháng rưỡi rồi. Chúng ta học, áp dụng những 2 tháng rưỡi thì chúng ta áp dụng vào đời sống tu học của chúng ta thì chúng ta

thấy dễ dàng. Và đồng thời khi học chúng ta cũng hiểu biết cho nên những cái chuyện gì xảy ra chúng ta đều có cái hiểu nhân quả, rồi hiểu các pháp đều vô thường, chúng ta đều buông bỏ một cách rất dễ dàng không còn khó khăn như trước kia khi chúng ta không hiểu. Cho nên có nhiều người không học, không biết, cho nên mọi cái đều xảy ra người ta đều phải dính mắc cái điều phiền não, đau khổ. Còn hiện giờ mình thấy tất cả đều là nhân quả, tất cả các pháp đều là vô thường, còn cái gì nữa đâu mà phải buồn phiền, buồn xuống. Thì chúng ta chỉ cần tác ý, chỉ cần nhắc nhở mình như vậy thôi thì tâm mình thấy cũng được an ổn rồi. Đó là cái học của Phật giáo nó lợi ích như vậy. Và đồng thời nếu mà chúng ta chịu khó hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây mà chúng ta kiểm nghiệm lại, ngồi lại mà lắng nghe được từng tâm tư nguyện vọng của một tâm của mình, mỗi tâm niệm thương ghét, giận hờn, phiền não, ganh tị, hơn thua trong lòng của mình đều mình nhìn thấy rõ rỏ lắm. Và nhìn thấy rõ rỏ lắm thì mình biết đây là nhân quả, đây là các pháp vô thường, có gì đâu mà phải lo lắng, danh lợi để làm gì cuối cùng chết rồi mang được những gì đi mà cuối cùng chúng ta có những cái lý

luận rất đúng như thật làm chúng ta không bị dính mắc. Từ đó chúng ta thấy tâm hồn mình được an ổn và ngày nào chúng ta cũng xả tâm như vậy thì một thời gian chuyên cần như vậy thì tâm chúng ta thanh thản, an lạc, vô sự nó không còn khổ đau nữa. Tức là dễ dàng chứ đâu phải tập trung ức chế tâm chỗ này, ức chế tâm chỗ kia.

Cho nên Đức Phật dạy chúng ta để chúng ta từ cái chỗ mà nương tựa để chúng ta có cái chỗ đứng để mà chúng ta xem lại thân thọ tâm pháp của mình, để làm gì? Để nơi đó có chương ngại nó làm chúng ta phiền não, làm chúng ta đau khổ thì chúng ta biết cách xả nó. Có gì đâu, đó là cách thức chúng ta đưa vào để đến cái chỗ thanh tịnh, đến chỗ thanh thản, an lạc, vô sự. Có học, có biết cách thức áp dụng thì chúng ta thấy kết quả rất lớn, tại vì nghĩ rằng các con hôm nay đều hiểu nhân quả, đều hiểu các pháp vô thường, đều hiểu các pháp bất tịnh thì các con còn tha thiết gì đối với cái cuộc đời này nữa mà không ra khỏi cuộc sống này. Cho nên hàng ngày ráng nỗ lực tu tập Thầy tin rằng mấy con sẽ được giải thoát không còn khó khăn đâu. Thầy nói năm tháng, sau khi học còn 5 tháng nữa, tức là bảy tháng. Nói

như vậy chứ thực ra nó tùy kinh nghiệm của chúng ta. Tuy biết vậy chứ xả nó còn khó.

Như trong năm tháng Thầy thấy người nào tích cực sống đúng giới hạnh của Phật, không nói chuyện với ai, chỉ hàng ngày lo quán sát thân mình, thì thời gian còn năm tháng nữa mấy con sẽ thấy được cái trạng thái chứng đạo rõ ràng chứ không phải không đâu. Và không biết chừng mấy con sẽ đủ Tứ Thần Túc. Nghĩa là thân tâm mấy con thanh tịnh thì nó sẽ có bốn cái thần lực, để giúp mấy con làm chủ được sự sống chết và chấm dứt luân hồi không còn khó khăn. Tại vì tâm thanh tịnh nó chưa có, tâm mình thanh tịnh thì có.

Nhưng mà trải qua thời gian muốn cho được thanh tịnh thì pháp Như Lý Tác Ý mấy con không giờ nào, không ngày nào, không phút nào mấy con không sử dụng nó. Mà sử dụng nó, nó trở thành cái năng lực siêu việt như vậy đó mấy con. Bởi vì mình tác ý tức là mình muốn, mình muốn một cái điều gì đó, thí dụ như tâm Thầy đang động, bị một cái việc gì đó thì Thầy tác ý tâm dừng lại, tất cả là các pháp vô thường, có gì mà phải bận tâm, phải lo lắng, phải suy tư, phải thương nhớ. Do đó Thầy tác ý như vậy rồi, nó không

đến, nó còn nữa thì Thầy tác ý nữa, và cái lực tác ý nó nhiều lần, nó tích tập, nó tích tụ, nó thành cái lực rất lớn. Sau này khi tâm hoàn toàn thanh tịnh thì nó trở thành Tứ Thần Túc chứ có gì đâu, do cái công phu mà đẩy lui tất cả các chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp của mình mà mình đạt được những điều kiện đó chứ ai làm gì cho mình được. Cho nên mình không cầu mong, nhưng vì mình đuổi những chướng ngại đó mà nó trở thành lực.

Cho nên khi mà đuổi hết những chướng ngại ở trên thân tâm của mình thì nó trở thành Tứ Thần Túc, cho nên các con phải cố gắng rèn luyện. Tuổi đời cũng có nhiều người sắp hết rồi, không còn nhiều nữa. Cho nên đừng nói chuyện, đừng làm việc gì nhiều lắm. Chúng ta để thời gian rảnh rang còn lại quá ít là mấy con lớn tuổi, hay bệnh đau thì mấy con hãy giành cho thời gian tu tập cho mình. Đừng nghĩ rằng mình còn sống dai dẳng, mà hãy cố gắng ngồi lặng nghe, quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, và các pháp bên ngoài tác động như thế nào? Để mình phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Để mình đẩy lui tất cả các chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm của mình thì các con sẽ

thành tựu không lâu đâu. Máy con cứ nghĩ rằng Thầy nói là la khích lệ sách tấn mấy con, sự thật nó là sự thật như vậy mấy con. Cho nên Đức Phật nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm. Không phải nói để khích lệ mình đâu, mà Đức Phật nói thật. Nếu một người siêng năng, hiểu biết tu tập để giải thoát cho mình thì đời này còn gì để vui mà mình lại vui với nó để mất đi một phút, một giây quá uổng. Mình sao lãng một chút là quá uổng mấy con. Cho nên mình cố gắng mình tích tập. Mình tích tập mình tu hành thì mình được giải thoát mấy con, cố gắng, cố gắng hết mình.

Hôm nay thì Thầy sẽ trả lời, thật sự ra thì Thầy đã dạy mấy con trên Tứ Niệm Xứ để nhìn lại bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình. Bằng lấy một nơi để mình tựa nương như Đức Phật đã dạy trong Định Niệm Hơi thở “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”. Cái câu nói đó Đức Phật dạy chúng ta để chúng ta quan sát, nương vào hơi thở để quan sát thân, tâm mình thì điều đó rất rõ. Quan sát thân của mình từ cái rung động của nó, từ trên đầu xuống dưới chân của nó, nương vào hơi thở nhìn nó thì tức là chúng ta không

phóng dật. Những điều Đức Phật đã dạy mà chúng ta không lưu ý, đến hôm nay Thầy nhắc thì mấy con lưu ý thì mấy con sẽ thấy sự tu tập của mấy con đúng chứ không sai. Và khi mà mấy con đã nhìn được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp thì mấy con không thấy hơi thở. Không có còn nương vào hơi thở mà chỉ còn thấy một trạng thái Tứ Niệm Xứ thanh thân, an lạc vô sự hoàn toàn. Nhưng mấy con lưu ý khi mà ở trạng thái mất hơi thở thì coi chừng mình bị tưởng mất, mấy con lưu ý. Nếu nó đúng thì ý thức mấy con còn, nếu nó mất thì ý thức mấy con mất, coi chừng không lọt vào tưởng, rất là nguy hiểm.

Thầy nghĩ rằng mấy con viết những bài những ý thức mấy con đã hiểu biết rất sâu sắc về các pháp nhân quả, về các pháp vô thường. Những sự hiểu biết của mấy con chứng tỏ sự hiểu biết của mấy con đã xả tâm được. Và Thầy tin rằng mấy con đừng dựa vào chỗ hiểu biết đó mà không nỗ lực tu thì quá uổng. Lấy sự hiểu biết của mình để áp dụng xả tâm đó là cái lợi ích lớn. Thầy xin nhắc lại để mấy con lưu ý, và mấy con chỉ cố gắng tập cho quen. Đầu tiên mấy con quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp như một người lính đến từ cửa thành này đến cửa

Thành kia để quan sát, coi cửa thành này có người lạ nào vô không, cửa thành kia có kẻ gian nào đến. Và lần lượt mình đi từ chỗ này đến chỗ khác đó là giai đoạn đầu Thầy đã chỉ dạy các con. Giai đoạn kế là Thầy dạy mấy con đứng một chỗ rồi mấy con nhìn nó, nhìn bốn chỗ, đó là cái giai đoạn hai. Tới cái giai đoạn ba coi như là mấy con sẽ hoàn toàn đóng kín cửa coi như là không cho bất cứ một người nào vào để cho tâm hoàn toàn được thanh thản, an lạc, vô sự. Nghĩa là ai năn nỉ gì, ai yêu cầu gì nhất định là không mở cửa thành này cho chúng vào và như vậy là sức tỉnh mấy con cao hơn, cho nên vì vậy kẻ nào đã đến bốn cửa thành này thì mấy con không cho vào là nó không tác động vào mấy con. Thì đó là cái giai đoạn thứ ba cuối cùng để mấy con chứng đạo. Tức là chúng đạt chân lý thanh thản, an lạc vô sự. Các con nhớ kỹ những điều Thầy nói để nỗ lực mà tu tập.

Bây giờ Thầy sẽ trả lời, ráng. Thầy tin rằng còn không bao lâu nữa mấy con còn làm bài Thực Phẩm Bất Tịnh, bây giờ Thân Bất Tịnh rồi thì mấy con còn làm bài Thực Phẩm Bất Tịnh. Làm bài thực phẩm bất tịnh rồi thì tiếp đến mấy con còn làm bài Từ Tâm, rồi Bi

Tâm, rồi Hỉ Tâm rồi Xả Tâm. Bởi vì những bài Định Vô Lậu này rất quan trọng. Bởi vì mấy con không Từ tâm thì chúng ta không thể xả được tâm sân. Mà chúng ta không Bi tâm thì chúng ta không xả được Hại tâm. Mà chúng ta không quán sâu về cách thức xả tâm thì chúng ta không thể xả được và chúng ta cũng không hỉ tâm được. Cho nên bốn chỗ Tứ Vô Lượng Tâm này thì mấy con phải viết từng bài để Thầy triển khai để giúp cho mấy con triển sâu hơn, cách thức nhiều hơn để áp dụng vào Định Vô Lậu mấy con xả tâm rất dễ dàng không còn khó khăn. Tất cả mọi chướng ngại Pháp đều đến với tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả của mấy con thì hoàn toàn mấy con làm chủ. Không còn tác động được thân tâm của mấy con nữa.

Đó là còn mấy bài nữa, tức là còn năm bài nữa là mấy con xong. Ngày nay thì mấy con trở về, khi trong tuần nay thì mấy con đều tập tu Tứ Niệm Xứ, cách thức quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Và kế đó làm bài Định Vô Lậu thì mấy con làm bài thân bất tịnh. Người nào chưa làm thì làm Thân Bất Tịnh. Còn người nào đã làm rồi thì làm Thực Phẩm Bất Tịnh. Còn người nào làm Thực Phẩm Bất Tịnh rồi thì hôm nay mấy

con làm tâm Từ. Còn nếu người nào đã làm tâm Từ rồi thì mấy con sẽ viết tâm Bi, khi mà viết tâm bị rồi thì mấy con tiếp tục mấy con viết tâm Hỉ rồi tâm Xả. Do cuối cùng là tâm Xả thì mấy con hoàn tất cái con đường Vô Lậu thay vì còn một số nữa nhưng mà Thầy Thấy tạm đủ, không cần mất thì giờ nhiều để chúng ta tiến tới như Thập Nhị Nhân Duyên, Như là Thập Thất Kiết Sử, như Thân Ngũ Uẩn, tất cả những điều kiện mà Đức Phật trang bị cho chúng ta. Ba Mươi Bảy Phẩm Trợ Đạo thì những gì cần thiết mà chúng ta học để mà chúng ta học để mà chúng ta áp dụng vào Tứ Niệm Xứ. Còn những gì mà không cần thiết thì chúng ta lần lượt rồi chúng ta có thì giờ thì chúng ta quan sát được sự hướng dẫn của Thầy để chúng ta triển khai tiếp tục. Nhưng hôm nay Thầy mong rằng cho tới khi chúng ta quán sát được tâm xả thì chúng ta tập trung hết toàn lực của chúng ta vào Tứ Niệm Xứ để chúng ta thực hiện cho đến cái ngày rốt ráo cuối cùng. Đó là con đường tu tập hiện giờ của chúng ta là như vậy.

Đại khái cái bản đồ mà chúng ta đi thì mọi người đều nắm vững cái bản đồ không còn sai lệch nữa. Vì vậy mà chúng ta vừa tập

lúc này trong cái tháng thứ ba này chúng ta vừa tập để quan sát Tứ Niệm Xứ, và chỉnh đốn lại những gì cần thiếu sót của Định Vô Lậu và cách thức để mà tác chiến với hôn trầm thùy miên thì chúng ta chuẩn bị cho Chánh Niệm Tỉnh Giác. Tu một phút cho có chất lượng và đồng thời thì chuẩn bị cho Pháp Thân Hành Niệm để chúng ta có cách thức để chúng ta phá được hôn trầm, thùy miên. Trong tháng thứ ba thì chúng ta chuẩn bị 16:57 cho hẩn hồi. Đến tháng thứ tư thì có lẽ hoàn chỉnh xong thì chúng ta tác chiến. Nghĩa là đưa ra mặt trận để mà chúng ta tác chiến cho Tứ Niệm Xứ. Hoàn toàn chủ động thì lúc bấy giờ đó thì lúc bấy giờ mấy con 100% độc cư trọn vẹn không còn người nào mà nói chuyện, nếu mà còn ai mà tiếp xúc nói chuyện qua lại này nữa thì đương nhiên là Thầy sẽ cho mấy con ở lại lớp không có cho mấy con lên. Tại vì Giới Hạnh phải nghiêm chỉnh, mà Giới Hạnh không nghiêm chỉnh thì mấy con không thể tu Tứ Niệm Xứ được. Do khi mà đến cái tháng nào mà Thầy chọn ví dụ như qua tháng Thứ tư, hoặc thứ năm mà Thầy thấy mấy con lúc bấy giờ đã được căn bản, đã nắm vững được các pháp tu được, tức là các pháp tác chiến được rồi, thì lúc bấy giờ là Thầy tuyên bố là tháng này

các con không được nói chuyện nhau nữa.

Các con nên nhớ rằng đừng có tập trung, đừng có nói chuyện, mình sống một mình, ngay bây giờ thì các con cố gắng tập còn cái hoàn cảnh nào chưa ổn thì các con tiếp duyên. Còn khi mà đã quyết định rồi thì báo tin cho gia đình biết rằng một đi mà không trở lại. Nghĩa là mình đi tới chứ không có trở lại nữa. Vì vậy mà mong gia đình đừng có làm động để cho cái cuộc đời tu của mình nó thu ngắn cái thời gian. Còn nếu gia đình cứ thương yêu, cứ tới lui thăm viếng hoài thì làm cho cái người tu kéo dài cái thời gian, nhiều khi dậm chân tại chỗ mất. Và không đạt tới đâu cả. bởi vì phá hạnh độc cư rồi thì Thầy nói thực ra thì cái giới hạnh phòng hộ sáu căn mà không phòng hộ được thì quá uổng.

Cũng như bây giờ trong cái thời gian này chúng ta còn đang quán vô lậu còn đang động đó, chưa phải là cái thời gian tác chiến thì mấy con phải chuẩn bị gia đình cứ yên ổn, báo tin cho rõ ràng cụ thể cho mọi người chuẩn bị trong gia đình của mình cho an ổn đừng có làm động mình nữa. Coi như mình đã chết đi một lần đi, rồi ngày nào đó mình đã sống trở lại thì mình báo tin cho gia đình

biết là mình đã tu xong. Đó là nhờ gia đình giúp đỡ, đừng có làm động, còn để cho mình yên tu. Do đó thì mấy con cũng nên báo cho những người thân mình biết trước, trong tháng này là một tháng thứ ba và đến tháng thứ tư thì bắt đầu nếu mà được ổn định hoàn toàn thì chúng ta sống độc cư trọn vẹn. Ai bây giờ cũng hiểu thân phận nấy rồi. Người nào cũng biết mang cái thân bất tịnh này, cái thân vô thường này. Ai cũng biết sự sống ở trên thế gian này là khổ, mà muốn thoát khổ thì không nên làm động, mà cần phải phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mình chắc chắn, chứ không khéo mình không bảo vệ chắc chắn là cuộc đời tu của mình còn kéo dài lâu lắm, và không biết chừng nó không còn đủ duyên nữa.

Bây giờ mấy con sống ở đây còn có sự bảo vệ của Thầy, cô Út và chính quyền ở đây người ta giúp đỡ mình được yên ổn tu tập thế mà mình không tu thì ngày nào đó mình rời khỏi nơi này mình có được sự yên ổn như thế này không hay hoặc là còn bao nhiêu thứ chuyện khác đâu phải dễ. Các con thấy nó không phải dễ đâu. Cho nên vì vậy mình ở trong cái vòng của Tu Viện mình được sự bảo vệ rất kỹ lưỡng cho nên mình

cố gắng. Chỉ còn có huynh đệ mà hiểu biết nhau thì ai có bốn phận lấy đều lo lắng tu tập đừng để cho tâm mình bị động. Đừng để phóng dật, và từ đây cô Út đã sắp xếp, đã lo con đường đi kinh hành, rác bẩn này kia thì mình đã quét đâu vào đấy, đừng có lo lắng mà chỉ lo cho cái tâm của mình thôi. Cố gắng ngày ngày để cho mình dành cái thời giờ để cho mình quét cái tâm của mình cho hết những chướng ngại Pháp ở trên đó. Nó còn nhiều lắm mấy con, còn rất là nhiều, vì vậy thì mình vừa không làm động mình cũng không làm động người khác thì như vậy chẳng hạn trong cái thất của mình mà mình nói chuyện thì làm động người kia, người xung quanh mình cho nên mình cố gắng khắc phục. Thầy ước ao rằng mấy con nghe lời Thầy mà mấy con đạt được cũng là một niềm vui chung cho cả hành tinh này, của bao nhiêu người đang mong đợi. Nếu lớp học này mà không được thì chắc chắn từ đây về sau không ai mà tu tập được đâu, vì phải cố gắng tập hết sức để cho mình an. Biết bao nhiêu sóng gió mà vượt qua nó bình an như thế này mấy con biết, mấy con nhiều khi mấy con không hay mà Thầy phải đương đầu tất cả những sự sóng gió đó. Ai biết được mấy con đang yên ổn tu thì Thầy

phải chịu đựng biết bao nhiêu nỗi, rất khó khăn. Mấy con đâu biết đâu, mấy con không hiểu đâu. Mấy con chỉ thấy cái trường hợp bình thường thôi, nhưng mà sóng gió rất là mạnh không phải ít. Nếu mà một cái người cầm tay lái không khéo thì sẽ bị tụt trực, và đồng thời cái lớp học chúng ta giải tán ngay liền tức khắc, không còn ở đây tu tập được, nó rất khó, không phải dễ mấy con.

Cho nên Thầy bảo vệ cho mấy con được yên ổn, là cả một vấn đề cực khổ. Ngày ngày đến lớp mà ngồi thuyết giảng cho mấy con, mà mấy con được ngồi nghe như thế này thì mấy con biết sau lưng trong âm thầm biết bao nhiêu sự đau khổ, mà Thầy phải chịu đựng vượt qua. Cho nên Thầy mong rằng mấy con phải sống đúng Giới hạnh để cái thời gian thu ngắn lại. Nếu mà mấy con cứ dễ dãi thấy bình thường không có gì, nhưng mà sự thật mấy con biết đâu trong cái bình thường được yên ổn là trong cái đau khổ phải chiến đấu tận cùng của Thầy, mấy con đâu hiểu, mấy con đâu biết. Bởi vì xung quanh chúng ta toàn là ác pháp chứ đâu phải là thiện pháp đâu. Đâu có mọi người đang hiểu mình đâu, mình ngồi tu vậy họ nghĩ rằng mình học tập, làm cái gì như làm chuyện

khác họ đâu hiểu. Nhưng ở đây chúng ta ngồi lắng lắng tâm để chiến đấu với từng phút từng phút từng giây, để giúp đỡ từng người một, cho nên vì vậy mà các con yên ổn như thế này các con mừng lắm. Các con có chỗ yên tu mấy con, chứ không khéo khó lắm. Cho nên tất cả những cái nổi khó khăn mà Thầy không bao giờ nói ra để cho các con biết rằng đó là những nổi khó khăn vì vậy mà mấy con tưởng là nó bình thường, không bình thường. Cho nên hôm nay yên ổn thì mấy con ráng nỗ lực giữ gìn độ cư trọn vẹn, ai lo bốn phận lấy, xả tâm mình cho trọn vẹn, không khéo rồi mấy con cứ kéo dài thời gian mà Thầy không còn sức bảo vệ thì ngay đó nó sẽ đổ vỡ tức thì. Cái sức của Thầy không đủ bảo vệ thì nó động tức khác, mà động tức khác thì mấy con không yên mà ngồi tu. Nó nhiều, nhiều thứ lắm mấy con, và hiện giờ thì mấy con biết rằng đối với cái tri kiến của mấy con nó bị hạn chế, các con không thấy được. Người ta không thể để cho mình yên đâu, người ta không thể để cho mình ngồi yên tu đâu. Người ta sợ lắm, nếu mà cái lớp này mà chúng quả A la hán năm, mười người thì Phật Giáo Đại Thừa còn gì mấy con, còn đất đứng ở chỗ nào nữa, cho nên người ta để cho mình yên sao.

Cho nên Đức Phật ngày xưa nói Ma Vương nó không để cho mình yên đâu, nó bao giờ nó cũng muốn cho cuộc sống của Ma Vương nó đầy dẫy, nó không bao giờ muốn cho những người giải thoát được đâu, vì vậy mà chúng ta phải biết rằng trong giai đoạn chúng ta cũng như trong giai đoạn của Đức Phật, rất là khó khăn. Nhưng cái khả năng của Thầy có đủ sức để chiến đấu, nhưng một ngày nào đó nếu mà mấy con không nỗ lực, cái sức giữ gìn bảo vệ của Thầy nó không còn đủ sức nữa thì chừng đó mấy con không còn chỗ yên đâu. Mấy con tưởng mấy con về cát thốt ở tu sự thật chẳng đến đâu mấy con. Mấy con cứ ngỡ tưởng rằng học Pháp Thầy hiểu rồi về chỗ mình tu, không bao giờ được mấy con. Thầy hiểu rằng chỉ có những bậc như Phật, những bậc mà có cái phước báo lớn như Thầy mới có tu một mình nổi. Sự thật không có một người nào tu một mình nổi. Mấy con tu một mình, một thời gian sau mấy con bị tướng nhập, mấy con sẽ nói bậy, nói bạ, mấy con không bao giờ sẽ đi làm chủ được sự sống chết của mấy con. Thầy biết rất rõ điều này. Không bao giờ Ma để cho mấy con yên đâu, không bao giờ Ma Vương để cho mấy con yên tu tới giải thoát được. Trải qua một thời gian tu tập dưới sự chiến

đầu của mình Thầy hiểu điều đó, ma không để cho Thầy yên đâu. Biết bao nhiêu cái sự việc để mà lo, Thầy ra khỏi Thất của Thầy, nhưng mà vì cái nghị lực ý chí kiên cường, chứ một sức tâm thường như mấy con Thầy nghĩ rằng mấy con chịu không nổi mấy con phải bung ra liền tức khắc.

Thầy đem một cái ví dụ để nhắc lại, trong chiến tranh mấy con biết, cái thất của Thầy ngồi mà máy bay súng đạn bắn nát như cái rổ, mà Thầy vẫn sừng sững ngồi thì mấy con đủ gan mấy con đủ ngồi. Chắc chắn mấy con không đủ sức đâu mấy con. Mà Thầy đủ sức ngồi sừng sững trước cái tượng Phật, cái tượng Phật mà đang ở trong chùa, cái tượng đó sống sát bên Thầy. Thầy nghĩ rằng cuộc đời tu một là tượng Phật bể nát, hai là Thầy tan xác chứ còn nhất định là không rời Thất, thà chết. Cho nên cái thất của Thầy nó bằng thiếc, cũng giống như thiếc này nhưng Thiếc ngày xưa nó làm bằng sắt, cho nên nó sét nóng lắm. Cái Thiếc này nó còn mát mấy con, còn cái thiếc kia nóng ghê gớm, nhưng Thầy vẫn ngồi trong Thất tu hành.

Và khi mà chiến tranh ngay cái nơi Thầy ở máy bay bắt nát cái thiếc của Thầy nó lủng lỗ như là cái rổ mấy con biết. Khi

mà yên ổn rồi phải lợp lại mới ở được chứ còn không khéo thì vỡ hết. Và xung quanh Thầy cái tượng Phật và Thầy không bị thương chút nào hết, thì các con mới biết rằng Thầy với Giới luật rất hay. Con người sống đúng giới luật, giới luật hộ trì, cho nên Thầy nói Thần hộ Giới. Bởi vì mấy con là những người phạm giới mấy con sẽ bị nát xương mấy con, nó không hộ được các con đâu. Còn Thầy không hề vi phạm một cái lỗi nhỏ nhặt cho nên Thần hộ giới rất là vĩ đại. Sức lực mà đạn bắn như vậy, sức lực mà chiến tranh như vậy mà Thầy vẫn yên ổn mà ngồi, mẹ Thầy và em Thầy phải chạy bỏ cái khu vực đó mà chạy theo cái khu chợ mà ở. Mà Thầy nguyện mình nát xương không rời thất. Thì lời nguyện của mình đừng có chạy, nhưng nhất định người nhất gan không thể nào ngồi chịu đựng nổi. Đó thì mấy con biết, như vậy đủ biết rằng sự thử thách ghê gớm lắm chứ đâu phải không, còn bây giờ mấy con ra đi, chừng năm mười ngày yên tĩnh rồi sẽ có chuyện này, chuyện kia. Đây bây giờ Thầy nói như cô Diệu, cô đến khu vực của cô trường ở, thời gian sau cũng vẫn bị động liên, cũng khó lắm. Chuyện này tới chuyện khác, không bao giờ để cho mấy con yên. Ở đây Thầy cố gắng bảo vệ hết sức để cho mấy

con yên tu, nhưng mấy con cố gắng, cố gắng mới được. Từ cái từ trường cố gắng giữ gìn giới luật, cố gắng nó bảo vệ các con thêm, nó trợ giúp cho lực của Thầy, còn mấy con mà phá độ cư nói chuyện rồi làm chuyện này, chuyện kia với cái ý muốn của mấy con thì các sức bảo vệ của Thầy nó không đủ che chở mấy con thì tự mấy con tự phá hoại sự yên ổn của mấy con. Cho nên vì vậy mà Thầy nghĩ rằng từ triển khai cái tri kiến mà mấy con hiểu biết, đến hôm nay Thầy nghĩ rằng những điều hiểu biết của mấy con vừa học rồi, rất là đầy đủ không còn thiếu, mấy con hiểu hết. Người nào dù nghe dù ít dù nhiều mấy con hiểu, dù không phải của mấy con nhưng mấy con vẫn tiếp tục hiểu những cái của người khác, để làm cho mấy con hiểu vì vậy mấy con cố gắng hiểu, hiểu những điều kiện thiết thực chứ không phải là những điều đặt điều, những điều không thực, hiểu để mà tu, hiểu để mà xả tâm.

Bây giờ Thầy sẽ trả lời cho mấy con về cái vấn đề Tịnh Hạnh. Theo Thầy thiết nghĩ thì con không nên giận hờn, phiền não bé Nhi, mà hãy an ủi nó, phải dùng tâm Từ bởi vì con chưa quán được Từ Tâm. Con hãy tu từ tâm để khi nó sai quấy một điều gì nên

tha thứ và thương yêu nó. Với lòng thương yêu của mình, vì con đường tu tập của con mà nhiều khi nó làm động mà con thấy chướng ngại, cho nên vì vậy mà bức thơ con nên sám hối Thầy. Sám hối mà không sửa, sám hối mà không khởi lòng thương yêu để rồi cứ bị động hoài thì sám hối dù 1000 lần cũng không kết quả, cho nên sự sám hối tức là sự sửa sai, cố gắng khắc phục vượt qua, mỗi lần có điều gì hãy khởi lòng thương yêu, cháu còn bé dại lắm chưa khôn ngoan đâu. Chỉ có lòng thương yêu, lời nhỏ nhẹ an ủi bà cháu thì may ra cháu trở thành người thoát tất cả những lỗi lầm con hãy buông xuống, và từ đây về sau phải sống với lòng thương yêu. Thương yêu không những thương yêu cho bé Nhi mà còn thương yêu những người khác, dù người khác nói tiếng gì mình cũng thương yêu, và mình nhớ rằng xung quanh mình tất cả những người tu một tiếng động, một hành động lớn làm cho người khác tu không được tức là mình thiếu sự thương yêu, mình thương mình, hãy thương những người xung quanh làm sao cho họ được yên tu. Nếu mấy con bị hôn trầm, thù miên ở gần bên Thất mình có một người ở gần thì muốn phá hôn trầm, thù miên mình hãy đi xa, đi xa khỏi cái vùng những nơi Thất đó, rồi

mình ra xa đó, rồi mình sẽ tu tập Pháp Thân Hành Niệm tác ý to hoặc nhỏ đều hướng xa. Có nhiều khi chúng ta ở trong Thất chúng ta phá hôn trầm, thù miên tác ý quá to rồi làm mọi cách đập cây, đập gộc chạy đồm độp hoặc là rung cây hoặc là làm đủ thứ để cho tỉnh thức. Nhưng mà không ngờ cái ngôi nhà gần bên mình có những người tu người ta bị động quá, người ta nhiếp tâm không được. Các con nên nhớ rằng, mình tu cũng nên nhớ thương người khác cũng tu, đang khổ lắm mấy con, cho nên Phá hôn trầm thì mấy con đi xa ra, lại cái chỗ nào vắng không người mấy con tập, mấy con la, mấy con làm gì cũng được, còn ở gần mấy con đừng la tội nghiệp những người gần.

Gần đây bên nam có Thầy Chân Thành Thầy nhiếp tâm an trú được, nhưng Quý Thầy bị hôn trầm, thù miên quá cho nên trong một giờ. Thí dụ mười giờ đến mười một giờ, hoặc là chín giờ rưỡi đến 10 giờ thì Quý Thầy bị hôn trầm, thù miên hoặc tăng lên cho đến 11 hoặc 12 giờ thì hôn trầm, thù miên nặng quá. Quý Thầy phải làm đủ cách, làm rầm rầm hoặc là đập thiếc, hoặc là la, hét đủ loại để cho phá hôn trầm. Nhưng không ngờ mình đâu phải là những người ở

giữa rừng làm cho Thầy Chân Thành nhiếp tâm không được, và đồng thời sức nhiếp tâm để phòng hộ lỗ tai Thầy cũng yếu quá, nó cứ dở nghe tiếng đom độp bên ngoài, cho nên tâm Thầy không yên, Thầy có muốn xin với cô Út cho Thầy một cái thất nào yên một chút ở đó Quý Thầy làm động quá chịu không nổi. Thì các con Thấy, cho nên vì vậy mà các con ý thức một chút. Chúng ta sẽ tìm cách, chúng ta sẽ đi ra cái khu vực nào yên tĩnh có một mình mình để mình phá cái hôn trầm, thù miên của mình. Thì như vậy thì biết rằng mình bị khổ vì bị hôn trầm, thù miên, thì mình tìm cách xa nơi mình ở nơi đông người cũng như bên nữ mấy con có những thất san sát, mà nếu con ở trong thất làm sao phá được hôn trầm, thù miên cho nên phải đi ra cái khu xa rồi mình có phá nhớ kỹ, để không ở trong thất mình la, mình hét như mấy người điên thì chắc chắn thất người ta cũng làm riết người ta cũng thành điên với mình luôn.

Cho nên vì vậy khéo léo mấy con, chứ không khéo dùm một chút thì mình điên người ta cũng điên luôn, điên cả đám mới thích.

Còn cái phần mà Thầy nhắc nhở Tịnh

Hạnh con hãy cố gắng giữ gìn đừng để tâm sân mình nữa con.

Về phần Mỹ Thiện con xin hỏi Thầy

Hỏi: Buổi tu đầu tiên ở lớp lúc đầu con tác ý đuổi bệnh trước “thọ vô thường, hai chân không được đau nữa, hãy bình thường đi. An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra” năm hơi thở rồi nghỉ vài giây con tác ý “tâm như đất ly tham, sân, si rồi nghỉ vài giây khi hơi thở ra vô nhẹ nhàng con tác ý “tâm thanh thản, an lạc, vô sự” nghỉ vài giây chưa được yên thì thân con nó bắt đầu vậy. Cái cổ nó ngứa, con sợ động thân, động chúng nên nuốt nhẹ mà không dám đàng hắng, rồi tác ý “các pháp vô thường” rồi mặc nó vì giấc vô một lượt nên con đuổi liên tục. Lúc đó người con tự nhiên phát nóng lên rồi hết, còn lại kinh mạch, tim thì con cảm giác nó đập mạnh và dồn dập, nhanh, mạnh, ở cổ nó giựt mạnh con hơi khó thở, con tác ý “trái tim hoạt động bình thường đi, tim mạch đập từ từ lại”. Con tác ý hai lần thì nó dừng lại, con lo tác ý lại đầu, từ đầu lại xong thì trái tim nó lại đập lại còn mạch ở cổ thì êm nên con tác ý kêu trái tim hãy bình thường đi, đập nhẹ thôi. Rồi con tác ý lại giữ tâm thanh thản một lát

thấy hơi yên, con quay từ từ lại xem chiến trường xưa thì con thấy vui quá, gió ở đâu tới thổi nhẹ ngang qua làn chút ít mồ hôi con bay mát. Con nuốt không thấy nghẹn nữa, hô hấp con khi này tim con trở lại bình thường, con nghĩ giữ tâm thanh thản được vài giây thì bàn tay con nó bắt đầu tê, con chưa kịp tác ý thì Thầy cho chúng con xả. Kính thưa Thầy!

[Trưởng lão]: Trong cái vấn đề mà các con biết trong cái vấn đề tu tập, mà khi mà gặp cái trường hợp các cảm thọ, cái cảm thọ này nó tiếp đến cái cảm thọ khác mà nó đánh thì lúc bấy giờ các con chỉ nương vào an trú vào trong cái hơi thở hoặc là trong cánh tay mấy con đưa ra, đưa vô. Mấy con nương vào cái thân hành và cái pháp tác ý đuổi bệnh mà thôi, lúc bấy giờ cứ liên tục nó càng đau, càng ngứa, càng gì đó thì cái pháp tác ý nó liên tục để nó át đi chứ mấy con đừng có tác ý một câu rồi các con nghĩ nhớ. Lúc bấy giờ là lúc chiến đấu chứ không phải là lúc tâm thanh thản, an lạc, vô sự đâu, nó là chướng ngại trên thân, thọ của mấy con, thì lúc bấy giờ phải tác ý. Chứ mấy con đừng có ngồi nghĩ không mà không tác ý thì không được, mấy con phải tác ý liên tục.

Nhớ những cái điều đó, khi nào nó hết đau, hết bệnh thì thôi. Nó không còn cái cảm thọ thì thôi, chứ cảm thọ thì phải dùng pháp như lý tác ý và cố gắng bám chặt vào thân hành. Thân hành thì có hơi thở và cánh tay đưa ra, đưa vô hoặc là bước đi của mình. Cho nên đừng có vì một cái cảm thọ mà sợ hãi, cho nên nó không chết mấy con đâu, mấy con yên tâm và tác ý ngay cái bệnh của mấy con đang có bảo nó lui và bảo nó chấm dứt, thân phải bình thường lại, không có bệnh đau nữa. Nhớ những cái điều đó, còn nếu không nhớ thì mấy con phải chọn lấy những câu tác ý cho đúng đặc tướng của mình để vạch sẵn. Khi đó mình nhớ lại cái câu đó mình tác ý ngay liền, thì như vậy, một câu tác ý đó nhiều lần thì mới đuổi được bệnh chứ không phải một lần mà đuổi được bệnh.

[Tu sinh hỏi]: Kính bạch Thầy! Viết ra thì thấy ngắn, gọn chứ lúc đó con thấy cả một bãi chiến trường ồn láo, nhộn nhịp trong thân con Thầy ạ!

[Trưởng lão]: Đúng vậy, khi mà các cảm thọ đánh nó không phải là dễ đâu. Nó là một cái bãi chiến trường mà trong khi mình đẩy lui cái chiến trận đó để được bình

an thì cả một vấn đề chiến đấu chứ không phải là ít. Bởi vì chiến đấu với thọ không phải là dễ, không phải chuyện dễ. Chỉ chiến đấu với thọ thì có sự bất động, ngồi bất động đừng có nhúc nhích, ngồi yên lặng, chỉ có pháp tác ý mà thôi, chỉ có cánh tay đưa ra, vô hoặc là hơi thở ra, hơi thở vô, nương vào hành động đó mà chiến đấu với chúng bằng pháp tác ý thì may ra chúng ta mới thắng được thôi, các con nhớ kỹ. Nó rất nhiều, cái này nó đánh tới cái khác chứ không phải là một cái, nó đau cái này rồi thì nó tiếp tới nó đau, thí dụ như bây giờ nhúc cái đầu thì lại nhúc cái răng, thì lại nhúc cái răng thì lại đau cái bụng, hoặc đau cái bụng thì nó lại đau cái chân, nó đủ cách rồi nó lại mệt, nó lại làm đủ cách, nó làm cho mình khó chịu vô cùng, do đó thì hể nó lòi cái tướng nào ra thì tác ý ngay cái tướng đó đuổi chứ không có được dễ. Và luôn luôn liên tục cái pháp tác ý phải ôm chặt đừng buông, và đồng thời chúng ta mới chịu đựng nổi các cảm thọ.

[Tu sinh hỏi]: Khi về thất con tu những lần kế tiếp, có những diễn biến như sau: Con cũng ngồi ghé tu như ở lớp, nhưng thân con nó không có bài trận như ở lớp nữa, mà lần này nó đem các niệm xen vào như nhớ lời

Thầy dạy hồi sáng thì con tác ý “thôi được rồi, biết rồi, giờ hãy giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự đi”

[Trưởng lão]: Đúng rồi, tác ý như vậy thì đúng rồi.

[Tu sinh]: Một lát nó nhớ bài làm, phải làm cái này, cái khác “hết tu rồi làm bây giờ phải giữ tâm thanh thản, an lạc vô sự” sau đó con ngồi yên nhẹ nhàng đến hết giờ.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nó luôn luôn nó động chứ, khi mà mình tu Tứ Niệm Xứ thì nó luôn luôn nó động, hễ nó động bất kỳ cái gì thì mình cũng tác ý được hết, đuổi được hết. Cho nên đó là cái sự tu tập của mấy con là cái sự tác chiến với cái mặt trận Tứ Niệm Xứ để bảo vệ cho cái mặt trận đó được yên ổn. Cho nên những điều mà con ghi ra đều là ở trên Tứ Niệm Xứ mà tu cho nên nó mới có những cái hiện tượng đó nó xảy ra, thì nó xảy ra như vậy đều là cái sự chiến đấu của chúng ta, nó đâu có bây giờ nó đâu có yên, cho nên tu là nó mở màn mặt trận để đánh với các cảm thọ, với các ác pháp nó đang xâm chiếm bốn chỗ thân, thọ, tâm. Nó đâu có làm cho chúng ta yên ổn.

[Tu sinh]: Đến giờ tu buổi tối con sợ

muỗi nên con bỏ mùng xuống và ngồi bán già, rồi con tác ý lại những ý cũ, những câu ban đầu, con ngồi giữ tâm thanh thản một lúc, có niệm đến bảo con, tối nay ngồi một giờ đi, lúc đầu con nghĩ Thầy đã dạy con ngồi một giờ rồi, thì bây giờ ngồi chắc được rồi. Con nói “tâm quay vô, tự nhiên lý luận tùm lum” thì đồng hồ đã báo hết giờ rồi, con ngồi được 30 phút. Giờ tu hôm thứ sáu tại lớp, Kính bạch Thầy! lần này con bị hai con kiến đến thăm, sau khi tác ý xong, những câu tác ý ban đầu, con ngồi để tâm thanh thản, được một lát một con dưới đất rình cắn ngón chân ái, làm con không đau nhưng con phản xạ tự nhiên con giựt cái chân một cái rồi con lại trở về với vị trí cũ, giữ tâm thanh thản và quan sát tiếp chừng vài giây thì con nghe ngứa ở ót con nghĩ ngay là kiến nên con tác ý đuổi liền “kiến hãy đi đi, đừng có quậy nghe” rồi con cảm giác nhột, kiến bò lên cái tay rồi im luôn. Đánh giặc vừa xong chưa được nghỉ Thầy cho chúng con xả.

Kính bạch Thầy! Con xin thưa hỏi phản xạ tự nhiên làm con giựt mình như vậy là sao? Có đúng không?

[Trưởng lão]: Trong cai phản xạ tự nhiên hiện giờ đó, cái thân của con nó chưa

có nhiếp phục được khiếp đảm và sợ hãi, cho nên có một cái gì đó nó sợ hãi thì nó có cái trạng thái giựt mình. Phản xạ tự nhiên là nó giựt mình, thí dụ như mình đi trong buổi trời sáng mờ mờ, mình thấy một cái giầy quăn queo như con rắn thì vừa chợt thấy mình phản xạ tự nhiên cái thân mình nó bắn giọt nó nhảy lên thì đó là cái phản xạ tự nhiên.

Còn cái giựt mình: Thí dụ như bây giờ mình đang ngồi, trời sét một cái rầm, tự nhiên cái thân nó giựt mình lên, đó là cái phản xạ tự nhiên do cái bản chất sợ hãi và khiếp đảm của mình, nó đã có sợ hãi, khiếp đảm cho nên mình chưa có nhiếp phục cái khiếp đảm sợ hãi cho nên mình phản xạ đó. Còn cái người mà đã nhiếp phục cái sợ hãi khiếp đảm thì họ thản nhiên, dù tiếng nổ bao lớn thì họ vẫn thản nhiên, còn mình chưa được cái điều kiện đó cho nên mình biết mình còn sợ hãi. Mà còn sợ hãi tức là còn tham, sân, si. Mà còn tham, sân, si thì mình tiếp tục xả tâm ly dục, ly ác pháp, tức là hiện giờ mình đang tu tập, cho nên cái phản xạ đó nó lần lượt, mấy con tu lần lượt nó sẽ hết chứ nó không có gì hết, và đồng thời mình có pháp tác ý mình biết mình hay

giặt mình thì do đó mình tác ý. Cũng như bây giờ mình đang ngồi yên lặng, bỗng dưng có một cành cây khô rớt trên cái thiếc cái mình giặt mình liền. Đó! Đó là những cái phản xạ tự nhiên của thân của chúng ta, do như vậy nó còn đang ở trong cái sợ hãi và khiếp đảm nó mới có như vậy, còn nó không còn khiếp đảm sợ hãi thì nó không còn giặt mình đâu. Cho nên chúng ta dùng pháp tác ý hàng ngày chúng ta biết chúng ta hay sợ hãi, khiếp đảm thì chúng ta tác ý. Tác ý để nhiếp phục cái sợ hãi và khiếp đảm. Muốn nhiếp phục sợ hãi khiếp đảm thì chúng ta nói “tất cả các pháp đều vô thường, có gì đâu mà thường mà sợ hãi, hãy nhiếp phục sợ hãi và khiếp đảm, từ đây về sau thân tâm không được sợ hãi khiếp đảm nữa” Con cứ nhắc vậy rồi sau đó con ngồi bất động, không sợ hãi và khiếp đảm, phản xạ tự nhiên đó nó không còn có nữa, tức là nó không còn sợ hãi, khiếp đảm, nhớ pháp Như Lý Tác Ý là điều quan trọng, thấy chúng ta có một cái trạng thái gì thì biết rằng chúng ta còn có những cái điều kiện cần phải xả nó thì chúng ta cố gắng mà xả.

[Tu sinh]: Tu Tứ Niệm Xứ được như thế nào mới tăng giờ hay không tăng giờ.

[Trưởng lão]: Tu Tứ Niệm Xứ mà được thì chúng ta thấy tâm thanh thân an lạc vô sự mà tất cả các cảm thọ và các ác pháp không có tác động vào tức là chúng ta ngồi thanh thân, an lạc, vô sự trong 30 phút không có một niệm nào hoặc là có một đôi niệm mà các cảm thọ nghe an ổn chứ không có nghe nhức mỗi chỗ này đau chỗ kia thì đó là chúng ta sẽ tăng lên được. Nhất là khi 30 phút mà chúng ta thấy hoàn toàn xuất trong thời gian 30 phút mà không có một niệm gì xảy ra ở trong tâm chúng ta. Và đồng thời chúng ta nhiếp tâm vào Tứ Niệm Xứ nhanh chóng, hể tác ý xong là chúng ta thanh thân, an lạc, vô sự thì chúng ta ngay đó tâm quay vô nhìn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp thì lúc bấy giờ chúng ta thấy an ổn, rất an ổn không còn một niệm nào xen vào và cho đến khi chúng 30 phút mà không có niệm thì lúc bấy giờ chúng ta tăng lên một giờ. Còn nếu chưa được vậy thì chúng ta phải cố gắng tu tập. Nếu chưa được vậy thì tức là chúng ta chưa xả hết tâm. Bởi vì tâm nó còn niệm này, nó còn niệm kia, nó còn cái niệm khác mà xuất trong 30 phút mà chưa được yên tịnh, nó chỉ trong vòng năm, mười phút yên tịnh mà thôi, thì chúng ta chưa được tăng lên. Như Thầy Chân Thành hiện giờ đối với

30 phút , 1 giờ mà Thầy ngồi với tâm thanh thản rất tự nhiên mà không có niệm nào cả, cho nên Thầy tăng lên 3 giờ, 4 giờ. Thầy tăng lên để cho có niệm, có niệm để mà xả và đồng thời cuối cùng nó không có niệm 3, 4 giờ thì Thầy sẽ tăng lên nữa. Còn chúng ta 30 phút mà còn niệm thì chưa nên tăng, để ở trong 30 phút đó mà xả. Chừng nào 30 phút đó không còn niệm, không còn cảm thọ nữa thì lúc bấy giờ chúng ta mới tăng lên, không còn nữa mới tăng, mà còn thì chúng ta ở vị trí 30 phút mà xả cho sạch.

[Tu sinh]: Con cảm thấy sức khỏe con yếu nhiều, Kính xin Thầy cho con theo học tu chung lớp của người già có được không thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Được! Bởi vì bây giờ cái lớp người già sau này thì coi như là cái thời gian người trẻ họ có thể tiến tới. Bây giờ mấy con thấy họ còn tu 30 phút thôi, rồi đến một giờ, đến 2 giờ, 3 giờ. Thì cái người già họ cũng ráng họ tu đến 3 giờ đó thì cũng là nhiều lắm rồi. Đồng thời thì cái người trẻ 3 giờ rồi bắt đầu tiến lên 4 giờ, 5 giờ. Họ đi liên tục, họ không có dừng, họ có đủ cái khả năng họ đẩy lui tất cả các chướng ngại pháp trên hôn trầm, trên thân của họ khỏe

khoán, còn mấy con già thì mấy con tu tới 3 giờ đồng hồ trong một thời tu. Rồi chừng đó nếu mà được thì Thầy cho lên, còn không được thì mấy người già thì ở lại cái lớp này tu tập, để đến khi nào mà Thầy thấy rằng mà tâm mấy con có đủ đạo lực thì mấy con làm chủ sự sống chết chứ mấy con kéo suốt một đêm 12 tiếng đồng hồ hoặc 1 ngày không ngủ, ngày hôm sau thì cái cơ thể của các con nó chỉ còn cái nước nằm hết có đi nổi. Cho nên cái người già, thì mấy con biết cái sức yếu của mấy con yếu lắm rồi. Như cô Huệ Ân bây giờ mà cho cô tu tập từ 7 giờ tối mà cho đến 7 giờ sáng ngày mai thì chắc hôm sau thì chắc chắn là có thể chúng ta sẽ đào cái huyết sẵn để chôn còn hơn, chứ cô thức như vậy là cô chết luôn đó không chịu nổi đâu. Cho nên cái sức yếu rồi, nó cần phải có nằm nghỉ lại, chứ còn mà thức suốt mà tu thì kể như là chúng ta làm đám ma sớm, đi nhập Niết Bàn sớm. Cho nên con tu từ từ, mấy con lớn tuổi đừng có vội vàng lắm, hãy tu từ từ, còn tuổi trẻ nó có đủ sức lực, nó không có chết đâu. Sức của nó, nó vượt qua tất cả những cái khó khăn nhất là tuổi trẻ, cho nên mấy con nỗ lực mấy con tu, tuổi trẻ mấy con tu chừng nào thì mừng chừng ấy, nhưng cái quan trọng là cái chỗ tu Tứ Niệm

Xứ là bốn chỗ đó nó không có chướng ngại, nó không có ác pháp, nó không có chướng ngại tác động vô thì mấy con tăng lên. Mà nó còn ác pháp và còn chướng ngại thì mấy con chưa tăng, có như vậy thì mấy con mới tiến bộ được.

Về phần con yếu thì con nên tu theo người già thì được chứ còn con mà chiết theo cái kiểu mà tu tập mà chiết theo cái người trẻ chắc chắn có lẽ con cũng bò càng chứ còn làm sao mà đứng nổi. Chừng nào đến khi mà Thầy thấy được thì Thầy sẽ cho lên còn khi không thì được con xin về tu với cái lớp chung của người già thì tốt lắm.

[Tu sinh]: Còn một điều con muốn trình bày xin Thầy cho con gặp Thầy vài phút sau khi mà mọi người về rồi.

[Trưởng lão]: thì con muốn thưa Thầy gì thì con sẽ đến đây thưa, phải không?

[Tu sinh]: Con tư duy về cách tu Tứ Niệm Xứ như thế này không biết có phải không?

Người tu Tứ Niệm Xứ cũng giống như chủ nhà rình bắt kẻ trộm, cái nhà có hai cửa sổ hai bên hông, và hai cửa sổ ở hai bên trước nhà vì chỉ mất đồ nhiều lần nên chủ

mở hết bốn cửa sổ ra để nhử trộm rồi tìm chỗ ngồi thuận tiện để rình tên trộm. Chỉ cần thấy trộm leo lên cửa sổ là có thể bắt, đuổi giao cho công an. Có phải vậy không thưa Thầy. Con kính mong Thầy từ bi chỉ dạy cho chúng con được hiểu rõ thắc mắc này. Con cảm ơn Thầy.

[Trưởng lão]: Đúng vậy, nghĩa là bốn cái cửa của con để nó tự nhiên gió bên đây thổi qua, bên kia thổi qua nó thanh thoát, nó không có cực khổ phải là đóng kín cửa lại, con để, rồi con ngồi một chỗ nào đó trong bóng tối mà rình ra, rồi hễ thấy thì nhảy ra sọt đầu nó lại trói lại bắt đem giao công an liền. Thì đó là pháp Như Lý Tác Ý đó mấy con. Thì như vậy đúng chứ không có sai, nhưng mà cái chỗ mà con đứng núp thì có tìm cái chỗ hốc mà ngồi núp ngay nó mới đúng, mà hễ núp ngay cái chỗ hơi hở, cái chỗ đó là chỗ kín nhất mà có thể núp mà có thể bắt được trộm dễ dàng thì Thầy chỉ điếm cho cái chỗ núp chứ không khéo con chạy núp cái chỗ khác coi chừng núp nó đi vào tường mới chết. Phải không, nhớ chưa?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Tiếp theo giờ tu con bị trạo hồi, ngồi một lát là con nghỉ, hồi sáng con đã làm Thầy buồn rồi tự

nhiên nước mắt con tuôn trào, con không cầm lại được, con tác ý “ không khóc nữa, nếu biết sai thì cố gắng sửa, tâm hãy quay vào đi”

[Trưởng lão]: Trong khi trạo hồi, có những điều gì mà trạo hồi với Thầy thì con hãy đếm sám hồi với Thầy, phát lồ ra xin sám hồi với Thầy chứ đừng có để ngòi đó mà khóc hoài thì nước mắt nó tràn ngập, mọi người ta chết hết. Người ta chết ngộp biết không? Khi mà có cái điều kiện gì đó thấy mình trạo hồi mà có cái lỗi với Thầy thì con đến con xi cô Út cho con gặp Thầy, con có một cái lỗi, con xin Phát lồ sám hồi thì ngay đó con hãy trình bày cái lỗi của mình, thì Thầy sẽ hoan hỉ và những cái lỗi của mình thì Thầy sẽ hoan hỉ và gợi ý giúp cho con để con được bình an để tiếp tục tu cho nó tốt hơn. Chứ tự sửa rất là khó mấy con, chỉ chăm chỉ khi nào sám hồi rồi tâm hồn mình nó cởi mở ra liền. Còn mình tự sửa nó, nó cứ dần vặt mình hoài, kêu là trạo hồi, nó cứ dần vặt mình rất là khổ. Cho nên có những lỗi gì thì mấy con cứ đến mà xin sám hồi với Thầy. Mấy con đến nói trình bày cho Thầy xong thì Thầy có lời khuyên mấy con thì mấy con sẽ nhẹ nhàng mấy con trút xuống như là

trút cái gánh mà như là mảy con đang gánh nặng ở trên vai. Bây giờ nó được nhẹ nhàng, cho nên bây giờ nó được cởi mở về ngòi tu nó rất là an ổn.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Sáng hôm đó con có trình bày sự tu, con thấy ở mỗi người con cũng có giống một chút, nếu con nói mình không sai và con chỉ ngồi nghe và không trình lại với Thầy vì nói ra giống bắt trước, con thấy kỳ. Sau đó con nghĩ giờ này là giờ thưa hỏi mà không hỏi, nên con hỏi câu hỏi khác, thành ra lạc đề không đúng trọng tâm của bài học. Con kính mong Thầy hoan hỉ cho con xin sám hối, con kính lạy Thầy ba lạy và con hứa sẽ cố gắng hơn để không phụ lòng Thầy, con xin kể tiếp sau khi tác ý bảo “tâm con quay vô đi, con không khóc nữa” và cũng không muốn động thân để lau chùi nước mắt. Con tác ý lại như ban đầu, ngồi một lát thì niệm khác tới, nó bảo con không được xá Phật mà phải lạy Phật, chân không quỳ được thì ngồi. Ngồi lại theo kiểu mấy Đạo Sĩ Yoga thường lạy Phật đó, rồi chuông reo hết giờ tu. Kính bạch Thầy! trước khi xả ra con ngồi ở tư thế đang tu, con lạy Phật ba lạy và con lại sám hối Thầy ba lạy kính Thầy hoan hỉ chứng minh cho con.

[Trưởng lão]: Được rồi, lạy Phật thì các con xá cũng được, lạy cũng được, nhưng lạy kiểu nào cũng tốt Phật không có chấp vì đó là cái lòng cung kính của Minh, không có gì đâu mấy con, tại cái tâm mấy con sinh ra rồi ngồi đó xá không chịu, tại cái tâm nó sinh ra mà!? Xá mới chịu mà, nó nói như vậy chưa đúng, tại cái tâm rồi phải lạy, mà lạy phải lạy mà quỳ như thế này, làm như thế kia thì nó bảo dạy con đủ cách. Nhưng sự thật ra một lạy là chứng tỏ cái lòng cung kính của mình đối với Phật, đối với những cái người khác. Ôn nghĩa của mình, đó là cái lòng cung kính chứ không có gì. Mặc dù là mình chấp tay mình xá Phật, cũng là cái lòng cung kính, nhưng mà Thật tâm xá hai lần làm cái hình thức đây. Có nhiều người lạy có hình thức chứ sự thật thật tâm thì không có cái vẻ cung kính, biết ơn, nhưng mà cái lạy, cái xá mà đối với Phật, đối với Thầy thì cái lòng của mấy con ở cái lòng, ở nơi cái lòng của mấy con cung kính, tôn trọng thì nó đủ rồi mấy con. Nghĩa là Đức Phật và Thầy hiện giờ cũng không mong ước gì, mà mấy con đánh lễ, xá lạy Thầy mà Thầy chỉ mong mấy con tu tập đúng lời dạy, là mấy con đã cung kính, tôn trọng Thầy.

Thí dụ Thầy bảo mấy con đọc cư mà mấy con không đọc cư là mấy con không cung kính Thầy, Thầy biết mấy con không nghe lời dạy của Thầy, mấy con làm sai thì Thầy cũng biết chứ sao Thầy không biết. Dù mấy con có lạy Thầy bao nhiêu mà Thầy dạy mấy con làm không đúng, Thầy cũng biết mấy con không cung kính Thầy. Còn mấy con cung kính, tôn trọng Thầy thì Thầy dạy như thế nào mấy con làm đúng thế ấy, thì đó là sự cung kính của mấy con. Thầy cũng biết, bởi vì Thầy là Thầy của mấy con, mỗi mỗi mấy con làm gì Thầy cũng biết, chứ không phải không biết đâu, cho nên khi mấy con tu tập, mấy con được giải thoát là mấy con nhờ, nhưng mà cái hành động mà làm cho mấy con được giải thoát là mấy con không phụ ơn Thầy và mấy con cung kính Thầy. Đó, hành động đó thì cái sự cung kính Phật cũng như sự cung kính Thầy là vậy. Cho nên Thầy rất cung kính Phật bằng cái hành động tu tập Thầy được làm chủ bốn sự đau khổ, Thầy biết rằng Đức Phật rất vui khi mà Thầy tu tập đúng, và hôm nay Thầy mở cái lớp Bát Chánh Đạo Đức Phật rất hãnh diện, vì cách Phật 2500 mà Thầy đã làm sống lại con đường của Đạo Phật, tức là Thầy không phụ ơn Phật. Thầy cung kính Phật, Thầy

tôn trọng Phật bằng Thầy mở cái lớp này thì hướng dẫn cho mấy con nhưng mà cũng là nói lên cái lòng tôn kính của Phật, của Thầy đối với Phật.

Còn hôm nay cũng vậy, mấy con tại vì Thầy còn sống tại thế gian này thì những hành động mà mấy con làm đúng những lời Thầy dạy thì mấy con đã cung kính và tôn trọng Thầy, còn mấy con làm sai, tức là mấy con thiếu sự cung kính và tôn trọng, mấy con cũng không hiểu vì làm sai, thì mấy con cũng không hiểu, nhưng mà trong đó thật sự ra mấy con không cẩn thận, để rồi mấy con thành cái lỗi không cung kính Thầy, có vậy thôi, chứ không phải là mấy con cố ý như vậy, mấy con cũng biết, nhưng mà cái nghiệp của mấy con nó quá nặng, nó lỗi mấy con không hay, làm cho mấy con phạm giới, phá giới mà cuối cùng mấy con thiếu sự cung kính đối với Phật, đối với Thầy.

128-(LCK-053B)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Nhân quả các loài vật xung quanh
- * Thức ăn
- * Sám hối

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Cái lạy như vậy có đúng không? Kính Thầy dạy con làm cho đúng, con cảm ơn Thầy!

[Trưởng lão]: Đúng rồi, con lạy như vậy đúng, không sai.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy con làm bài chậm quá, mấy bài đầu con làm một lát đúng dậy đi, rồi lại làm. Con moi cái đầu muốn bẻ ra và nó ê cả cái đầu tưởng chừng không làm nổi nữa.

Thứ nhất: là những ví dụ con ít để ý chuyện của ai lắm, hơn nữa chuyện xấu con cũng không muốn để tâm. Nhưng nhờ động não như vậy con mới thấy Thầy Thật là siêu việt, Thầy dùng phương tiện này mà mở trí cho chúng con rất nhiều, nếu không có Thầy

chắc không bao lâu đầu óc chúng con sẽ cứng thành chai đá.

Kính bạch Thầy! Cho con xin mượn ít tài liệu trong báo Công An để con làm bài Đạo đức nhân bản - nhân quả được đầy đủ hơn Thầy nhé.

Kính bạch Thầy! Mỗi giờ tu kế tiếp con thấy thân con được an ổn hơn, chân bớt đau, mặt...đều và nhẹ nhàng, nhưng mỗi thời có mỗi vọng niệm mới con cứ tác ý đuổi đi, nhưng niệm khởi những ý trong bài làm, con ráng nhớ để làm bài, nhưng cái ráng nhớ đó có đúng không, hay thả lỏng? Con thấy mỗi lần ráng nhớ như vậy nó làm con quên canh phòng cái nhà đi, mà không ráng nhớ cũng uống. Chỗ này con phải làm sao để canh gác nhà được mà không quên cái ý của bài làm. Kính Thầy giúp con tu cho đúng.

Con đội ơn Thầy.

[Trưởng lão]: Bởi vì trong giai đoạn này con cần triển khai cái tri kiến, chứ chưa phải là cái người lính canh gác nhà, mà còn là phải còn đang ở trong huân trường, mới tập canh gác chút ít thôi. Nghĩa là mới cho con ra canh gác thử thôi, chứ chưa phải là canh gác Thật, vì vậy cho nên bây giờ con

còn đang học huấn luyện ở trong cái huân trường để trở thành những người Sĩ quan sau khi ra tác chiến có đầy đủ chiến thuật, chiến lược. Bây giờ con còn đang học thì cái điều kiện để mà con nhớ thì tốt chứ không sao. Thầy sẽ cho con mượn một cái số báo mà người ta đã viết những chuyện xảy ra ở trong xã hội. Trong này rất là nhiều chuyện, nhưng mà những cái tập báo Việt San của họ nho nhỏ chứ không lớn, nhưng mà nói cái chuyện xảy ra trong xã hội này nào là xì ke, ma túy đủ thứ, đủ loại hết. Nghĩa là trong một cái tờ báo lớn nó đăng một cái tin tức, nhưng mà những cái người nhà văn này họ lượm lặt những cái bài đó lại, rồi họ ghi lại thành những cái bài rất gọn để mà chúng ta đọc chúng ta thấy rất hay. Cho nên Thầy cũng tích lũy những cái điều đó để mà Thầy viết những cái bộ sách đạo đức nhân bản, nhân quả sau này. Đạo đức làm người đó. Nghĩa là từ đạo đức gia đình cho đến đạo đức học đường, cho đến đạo đức nghề nghiệp tất cả mọi cái đều là có những cái mẫu chuyện rất là sống động, nếu mấy con muốn đọc thì Thầy sẽ giúp cho mấy con, những cái tập báo nhỏ nhỏ như vậy nó gọn lắm, nó như cái tập sách vậy. Nó mỏng mỏng

vậy mà ở trong đó nó nhiều tác giả người ta viết ra những cái mẫu chuyện thực.

Khi mà viết về cái Đạo Đức nhân bản - nhân quả mà nếu có một cái mẫu chuyện nó hợp với cái đức thì chúng ta đưa cái mẫu chuyện đó ra để chứng minh. Thầy mong rằng mấy con thay Thầy khi mà đọc viết cái bộ sách đạo đức, mấy con viết được bao nhiêu hay bao nhiêu, chừng đó Thầy sắp xếp theo thứ tự đạo đức gia đình theo gia đình, đạo đức nghề nghiệp theo nghề nghiệp, còn bây giờ các con cứ viết đại và đồng thời mấy con không biết đặt cái tên đạo đức của nó thì Thầy giúp đùm cho đặt tên đạo đức, nó có những tài liệu rất nhiều của xã hội mà những nhà văn đó họ đã cố gắng ghi chép lại rất rõ ràng mấy con. Bây giờ cái phần này là hết rồi, phần con là hết rồi cho nên cố gắng thì Thầy sẽ cho mượn vài tập báo.

Sự cố : Kệ nó mấy con, không sao đâu, nữ nó có cần chút không có gì.

[Tu sinh]: Con rít cần

[Trưởng lão]: Không có sao đâu con, nếu nó có cần mình thì cũng ê ê thôi, bởi vì mình ăn chay đó, cho nên da thịt mình hiền lắm. Đối với Thầy con rít cần cũng như

là đi đập cái dầm cái cây gì, nghe nó ê ê rồi nó hết, Thầy nghĩ rằng mấy con cũng sống như Thầy thì chắc cũng không đau lắm đâu. Không có gì đâu đừng sợ mấy con.

[Tu sinh]: Dạ! Con nghe nói con rít cắn mình chết.

[Trưởng lão]: Họ nói con rít cắn phải teo tay, teo chân gì, chết thì không chết nhưng mà đau lắm. Nhưng mà sự thật ra từ khi mà Thầy về đây cũng có khi nó cắn nhưng mà nó không có đau đốn gì hết nó ê ê lạnh như là gậy ngứa tóc vậy. Thành ra bọ cạp như rần, như rít mà cắn Thầy thì không có đau đốn gì hết, coi như là nó thương mình nó lại nó hôn mình một cái có gì đâu. Không, thật mà mấy con, nó ôm cái chân mình nó hôn, nhưng mà vì cái miệng nó có cái gai nó móc mình cái không có sao đâu, thành ra nó thương mình không có sao. Các con đừng có sợ, nó thương mình nó mới bò tới cái chỗ của mình, thấy mấy con sợ rút cái chân lên, nó không có cắn đâu, nó thương mình nó cắn gì. Cho nên trong cái sự tu tập mình đừng có sợ, đừng có khiếp đảm, đừng có sợ mấy con, kệ! Có gì đâu con. Để cho nó hôn cái nó đi chứ có gì)

Bài này của Hương Từ hỏi Thầy

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! buổi khuya lúc nào con cũng đi kinh hành nhưng hôm nay Thầy dạy tu Tứ Niệm Xứ thì con ngồi tu con thấy nó rất tỉnh táo, không có hôn trầm, thùy miên vô ký. Đây là lần đầu tiên con tu Tứ Niệm Xứ, bắt đầu tu con tác ý “tâm như cục đất, phải ly tham, sân, si”. “Tất cả những niệm trong thân phải dừng lại không được khởi. Tâm phải thanh thản, an lạc, vô sự”. Con ngồi kiết già biết hơi thở vô, ra. Nhưng con không chú ý hơi thở mà chỉ theo dõi bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Lúc nào con ngồi tu buổi tối và buổi khuya cũng đều bị muỗi cắn, muỗi rất nhiều, nó chờ con ngồi xuống một lát sau thì chúng lại vo ve đến, nó cắn nơi mặt, nơi tay rồi nơi lỗ tai, nó cắn rất lâu. Con cứ tưởng tượng là nó hút máu độc của người khác truyền đến cho con. (Nó điên sao nó hút máu người ta nó truyền cho con, nó hút máu để nó sống) nhưng con vẫn giữ tâm bất động, rồi con lại nghĩ nó cũng vì sự sống, mới đi hút máu mình, con không biết tác ý sao hiết. Con chỉ biết tác ý “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”. Khoảng một lúc khá lâu rồi thấy con muỗi nó mới bay đi. Khi con

thấy không còn chướng ngại nữa thì con xả Định Niệm Hơi Thở ra, và tu Tứ Niệm Xứ trở lại, con cũng tác ý lại như ban đầu, từ đó con ngồi tu không bị muỗi cắn nữa. Khi con ngồi quan sát bốn chỗ mà con thấy không có chướng ngại gì hết, chỉ thấy có muỗi cắn ở thân mà thôi, hay là con tu sai. Kính bạch Thầy chỉ dạy cho con vì con mới tu Tứ Niệm Xứ lần đầu. Khuya nay con dậy tu không thấy muỗi cắn nữa.

[Trưởng lão]: Con tu như vậy đúng đó con không có sai đâu, chỉ có ba con muỗi nó phá con thôi, nhưng mà con thương yêu con cho nó chút ít máu thôi, đừng có nghĩ nó đem máu nó truyền lại cho con. Nếu mà nó hút máu người ta nó đem lại cho con thì vài ba hôm là con mập đó, không có thiếu máu. Nó đâu có điên gì mà nó đem máu người này đem chích lại cho người khác. Nó đói nó mới lại cắn con đó, chứ nó no nó không bao giờ nó lại cắn con đâu. Cho nên con muỗi nó lại cắn, nhưng mà cái kim nó nó không có sát trùng. Không Thầy nói thật mà, nó không có biết sát trùng, cho nên vì vậy mà người nào đó, bệnh gì đó biết mà đút cây kim vô nó lấy máu rồi nó lo bụng đó. Bây giờ nó mang lại nó đói bụng nó cũng trích cây kim đó, nó

lại nó trích con, thì cái con vi trùng ở trên cây kim đó nó mới truyền tới con bệnh chứ không phải nó đem cái máu bệnh của cái người bệnh lại con đâu, con hiểu không?

Nhưng mà con là người tu Tứ Vô Lượng Tâm cho nên vì vậy con rất khởi tâm từ, cho nên vì vậy con sẽ học tới Từ Tâm đó, thì khi mà nó trích vậy con nghĩ rằng: Ôi thôi chút ít máu mà trích tao ăn một bữa ăn cả chén máu lận, cho mà trích tao cho một chực con, hai chực con cũng không hết máu tao đâu. Thôi cứ xúm nhau lại trích đi, tao ngồi đây tao sẽ nương vào hơi thở thì tao không có thấy ngứa đâu mà sợ, do đó con cứ ôm hơi thở con cho nó trích, bỏ thí nó đi. Con nói rõ ràng thì một lúc nó no nó đi mất, rồi con ngồi lại nó không cắn con nữa. Cho nên nhiều lần như vậy thì những con muỗi xung quanh con nó sẽ không đến trích con nữa. Nó biết cái người đó tốt quá cho nên bây giờ nó không có xin con nữa đâu. Nó biết rằng nếu trích tiếp cái người này họ hết máu, rồi họ tu không kịp, cho nên nó không trích con nữa đâu.

Thầy nói thật sự đó. Mấy con biết rằng, ở đây chúng ta là những người tốt cho nên là

những con muỗi mà nó đem cái vi trùng mà sốt rét thì ở đây nó không bao giờ có, con biết tại sao Thầy biết ở đây không có, ở đây đâu có người nào bệnh sốt rét mà bị muỗi cắn bao giờ. Nhưng cái vùng nào mà muỗi sốt rét mấy con lại đó mà mấy con không dăng mùng thì ít hôm là mấy con run rét. Nó mang cái vi trùng sốt rét thì mấy con sẽ bị sốt đó, còn ở đây thì không có đâu. Mấy con bố thí nó chút ít cũng không sao đâu, muỗi nó hiền lắm, nó biết tu rồi, bởi vì nó ở đây là nó phải tu, không nó tu nó không có độc đâu.

Cho nên Thầy nói con Rít nó ở đây nó cũng biết tu đó, nó thương mình nó lại ôm cái chân mình nó hôn, mà mình lại sợ, là tại vì mình thấy con rít, tại vì con rít ở đâu thì nó cắn mấy con chứ con rít ở đây nó không cắn đâu, nó không có cắn, nó ôm hôn rồi nó đi mấy con.

Con rắn ở đây cũng vậy, coi thì mình thấy sợ nó vậy chứ thật sự ra nó ở đây là do cái từ trường mà tu ở Tu viện của mình rồi, nó hiền lắm mấy con. Nó thương mình lắm, nó biết mình ở đây là người tu, cho nên nó đến nó quấn quýt mình. Thí dụ, tại sao nó

vô thất mình, nó biết mình là người tu, nó muốn tu theo mình. Nhưng mà nó không nói ra được thôi, cho nên vì vậy nó quán quýt nhưng mà nó thấy mình sợ quá, mình nói mà mình sợ quá thì nó cũng ráng nó đi để cho mình đừng sợ, chứ không phải nó đến nó hại mấy con đâu, nó không cắn đâu, mà nó muốn quán quýt, nó muốn tu. Cho nên vì vậy mấy con dạy nó tu đi có gì đâu, “mày cũng vào tu Tứ Niệm Xứ, mày cũng có Tứ Niệm Xứ chứ bộ mày không có”. Không mấy con cứ dạy nó đi rồi mấy con sẽ thấy nó tu thôi. Khi mà mấy con ngồi kiết già nó cũng làm thân con rắn, nó khoanh vòng tròn nó để cái đầu nó nhìn, nó nhìn Tứ Niệm Xứ đó mấy con. Phải không, mấy con để ý coi, mấy con tu rồi mấy con sẽ thấy nó làm theo, đừng có nghĩ, nó con vật nó giao cảm, nó không nghe tiếng người mình được, nó giao cảm được cái tâm của mình mấy con. Mình cứ dạy nó đi, con kiến mấy con nó bò qua bò lại, con cứ coi, “mấy cháu kiến, bu xung quanh đây đi, đừng có cắn nhau, cắn là ác đó, làm cho người ta ngứa, người ta đau là ác đừng cắn nhau, không có ai biết mấy cháu đâu, mấy cháu ngồi đây đi, cô sẽ dạy mấy cháu tu Tứ Niệm Xứ này. Không, dạy nó tu

mấy con, nó có Tứ Niệm Xứ chứ bộ không à!? Bộ nó không có sao? Dạy nó đi, mấy con dạy nó đi, mình làm Thầy ai cũng được. Chứ mình làm Thầy kiến được mà. Không! Mấy con tập đi, rồi sau này mấy con làm Thầy dạy tốt đó mấy con, mình cứ tập, tập với loài chúng sanh, thương yêu từng chút, đem Pháp Phật dạy. Vì cái này là cái tốt mấy con. Dạy nó tâm từ, thương yêu những người khác, đang bị cắn, bị mấy con cắn, bị ngứa, bị đau này, tội người ta lắm. Mấy con đừng có cắn, thà là mình chết chứ mình đừng có làm cho người ta khổ.

Mấy con nhớ mấy con, ở xung quanh đây là mình tu, ở đây mọi người người ta tu. Ở đây xung quanh ở trong cái vòng này là mấy con phước lắm, còn bao nhiêu các loài kiến khác không được ở trong cái vòng này, các con biết nó biết đâu mà tu. Cho nên ở đây cảm nhận những cái lời cô dạy thì mấy con hãy tu đi, tu đi. Rồi sau này cố thành Phật thì mấy con sẽ Thành Phật mà. Không, thiệt mà mấy con, bởi vì chúng sanh mà, mấy con cứ yên ổn, mấy con cứ vừa tu cho mình, vừa tu cho chúng sanh mấy con thấy trong cái cuộc sống chúng ta nó hoàn toàn nó có một sự an ổn, chia sẻ nhau từng

chút. Mình được hạnh phúc thì chúng sanh sẽ được hạnh phúc. Rồi mấy con sẽ lần lượt mấy con sẽ thấy cái sự thương yêu của mình nó gần gũi chúng sanh nhiều hơn. Do từ cái lòng thương yêu đó cho nên mình đối xử với nhau, mình trong một cái lớp học mình rất thương yêu, không ghét một người nào hết mấy con. Người nào mình cũng thương hết, mình không ghét người nào. Thầy mong rằng mấy con thương yêu mọi người ở trong lớp chúng ta, mọi con vật ở xung quanh mình, ở trong cái tu viện này đều là mình thương. Ban rải cái lòng từ của mình ra.

Đó thì con tu như vậy đúng con. Ráng mà bố thí cho chút máu, không sao đâu, nếu có thiếu máu thì đến xin Thầy, Thầy lấy kim Thầy trích cho một mớ, tại vì Thầy tự khao cho con, trời ơi con thiếu máu.

[Tu sinh]: Kính bạch Sư Ông! con viết trình Sư Ông kế hoạch tu Tứ Niệm Xứ của con mà con đã hỏi Sư Ông đã được Sư Ông chỉ dạy rồi mà con vẫn thấy thiếu, kẹt. Sư Ông xem xét lại và chỉnh sửa cho con lần cuối, để con tập trung toàn năng lực cho Tứ Niệm Xứ vì con còn tí kẹt. Đó là mấy ngày quan con hỏi lao xao lưỡng lự, không biết

dùng sao khi tu kế hoạch tu Tứ Niệm Xứ giai đoạn đầu. Như bộ chỉ huy ngồi nghe tinh sát bốn cửa thành, thân, thọ, tâm, pháp báo cáo lại sự tình và tuyển chọn cả bảo vệ thật giỏi, gác cửa bằng cách đưa kệ ra học thuộc mới cho trúng tuyển gác cửa. Chuẩn bị củi lửa cho bảo vệ bằng cách sản xuất kệ như Thần chú , nội quy cho từng bảo vệ, từng cửa thân

Ta người bảo vệ cửa thân
Giữ cho vô sự, thanh thân, an lạc,
Ngày đêm kiên cố cửa gác,
Khách không mời đến ta gạt ra ngay.

Ta người bảo vệ cửa thân
Giữ cho an lạc, thanh thân, vô sự.
Đêm ngày bên cửa canh giữ.
Khách không mời đến ta từ chối ngay.

Ta người bảo vệ cửa thân
Giữ cho bất động, cái thân bất tịnh.
Cửa ta là cửa văn minh
Đến đi thưa hỏi ta trình chỉ huy.
Kính thưa Sư Ông! Con phải chọn một,

hai, ba, cho bảo vệ cửa thân là phù hợp.

Lạy Sư Ông!

[Trưởng lão]: Nghĩa là trong ba cái bài kệ mà con viết thì con thấy hợp với cái bài kệ nào với cái đặc tướng của con thì con áp dụng một bài kệ đó vào cái cửa thân của con, để nhắc tới, nhắc lui. Tức là dùng cái câu kệ đó mà tác ý, để cho quan sát bốn cái chỗ thân của mình. Con nên chọn trong ba cái câu kệ đó lấy một câu kệ làm một câu tác ý, cái câu tác ý nào mà hợp với cái đặc tướng của con.

[Tu sinh]: Sư Ông chọn giúp con.

[Trưởng lão]: Theo Thầy thấy con chọn cái câu 3.

Ta người bảo vệ cửa thân

Giữ cho bất động cái thân bất tịnh

Cửa ta là cửa văn minh

(Nhớ cửa ta là cửa văn minh)

Đến đi thưa hỏi ta trình chỉ huy.

Là câu đó đó.

Cửa thọ:

“Ta người bảo vệ cửa thọ

Khóa cửa thật chặt giữ cho an bình

Mệt mỗi đầu nhức thành linh
Đến đi mặc kệ ta trình chỉ huy.

Cửa tâm:

Ta người bảo vệ cửa tâm
Khóa cửa cho chặt như nằm hang sâu
Trong hang ta đất ẩn náu
Cách nào biết được cách nhau chỉ mình.

Cửa Pháp:

Ta người bảo vệ cửa pháp
Khóa cửa chặt vào phức tạp làm sao.
Khách vô thường cứ ào ào
Thật bất lịch sự ta không cho vào.
Mấy cái câu này thì được rồi con.

Giai đoạn sau: Như chuyện chú Dê con, biết vâng lời mẹ mỗi khi mẹ vắng nhà, đều dặn dê con không mở cửa cho bất cứ ai vào, kể cả bà con. Dù bên ngoài trời mưa sấm chớp, người khách ướt lạnh, cũng phải chờ mẹ về nhận đúng khẩu hiệu của mẹ mới mở cửa. Dê con nhờ biết vâng lời mẹ nên đã không bị chó sói dụ lừa giả làm khách nữ đường, bị ướt như chuột lột rất thương tâm. Nhưng dê con dứt khoát nói gì cũng không mở cửa, chờ mẹ về giải quyết và nhờ thế mà thoát chết.

Con cũng vậy, niệm nào khởi con cũng kêu “qua trình Sư Ông đi, ở đây ta không biết gì hết, chùng nào Sư Ông cho phép ta mới làm, đừng có lãng vãng mất thì giờ” và con đóng chặt cửa, không giao động trước cái niệm tử tế, ỉ ôi đó, con chỉ nói có một câu, có tôi, tất cả mọi niệm đều nói rõ, chứ cứ im im nó tưởng im lặng là đồng ý nó nghĩ gần siêu lòng rồi đây. Nó lì mà năn nỉ xin vào nhà con mãi. Nó lãng vãng hoài phải không Sư Ông.

Xin Sư Ông từ bi chỉ dạy!

[Trưởng lão]: Đúng vậy, con phải làm như con dè nghe lời không có được mở cửa, chùng nào mà có cái lệnh của Thầy thì mới mở cửa thì mới được. Con Phải giữ đúng như vậy là cái giai đoạn 2 phải miên mật, giữ cho đúng để mà bảo vệ cái thành trì, tức là bảo vệ được sự thanh thản, an lạc, vô sự của con.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Khi con ngồi tu Tứ Niệm Xứ đang ngồi yên thì nghe trên đỉnh đầu y như có một bàn tay nào chạm vào vậy, ban đầu con nghĩ chắc bị cái gì vướng vào nên con nghiêng đầu qua lại vài lần thì hết, như vậy có sao không Thầy? Con

xin Thầy chỉ dạy cho con được rõ!

[Trưởng lão]: Khi mà con tu tậ mà con thấy có cái cảm nhận như vậy đó, con bất động. Con ngồi im bất động, con nói “đây là cái trạng thái của Tưởng thôi không sợ”. Con nghiêng qua nghiêng lại thì tức là nó động đó. Nhưng mà vì cái dao động thì trong khi mà mình tu Tứ Niệm Xứ mình dao động để cho mình quan sát kỹ cho nên nó có những trạng thái gì cứ tác ý mà đuổi thôi. Như vậy mặc dù con dao động thân con nó sẽ hết nhưng nó không bằng mình bất động và đồng thời mình bất động để mình dùng pháp tác ý cho nó hiệu quả hơn. Bởi vì thường thường là ở trên Tứ Niệm Xứ là dùng pháp tác ý đuổi đi. Khi mà mình tu Tứ Niệm Xứ thì mình đang tu cái giai đoạn bất động thì mình phải giữ gìn cho nó trọn vẹn.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Chiều nay lúc cuối giờ Thầy từ bi hoan hỷ dành cho con xin năm phút, con được trình duyên sự của bản thân, con cúi mong Thầy chấp thuận.

Kính thư.

Con: Diệu Minh

[Trưởng lão]: Được rồi lúc nữa con sẽ

trình riêng cho Thầy con.

Được rồi cái hoàn cảnh của con mà khi cháu nó đến, con xả cái hạnh độc cư ra, tức là xả cái Giới độc cư ra, con chấp tay lên con xả cái giới độc cư rồi con tiếp duyên, con có những lời khuyên như vậy là quý quá. Trong khi tuổi thọ của con lớn như vậy rồi, mà con cháu đến mà con dùng những cái lời lẽ con dạy vậy quá hay. Con làm vậy rất đúng con, tốt lắm con. Bởi vì đó là cái điều kiện mà làm cho các cháu nó luôn luôn nó nhớ lời con, nó không bao giờ quên, do đó mà con tu tập, và sau đó thì con đóng giới luật, tức là đóng cái giới độc cư đó con, để phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý và tiếp tục tu Tứ Niệm Xứ lại.

Khi hữu duyên thì con hãy khai giới ra, rồi con tiếp duyên. Con khuyên một vài lời với các cháu để cho nó có một cái hướng đạo đức con. Cho nên khi lúc bây giờ mình còn ở trong cái hoàn cảnh của con cháu rất nhiều, và đồng thời nếu mình nỗ lực mình tu là sau khi những cái phút mà rớt ráo, sắp sửa mình tới nơi rồi thì mình đóng cửa chặt. Còn bây giờ thì mình nhập thất, hoặc là mình tu tập thì khi mà cần thiết thì con

xin khai giới ra con, khai giới ra, rồi con sẽ tiếp duyên được chứ không sao hết. Do đó con không có lỗi gì hết, cố gắng tiếp tục mà tu tập. Bây giờ Thầy chỉ mong con tu tập làm chủ được sự sống chết rảnh cố gắng thời gian sau con có đủ Tứ Thần Túc tức là Định Như Ý Túc đó, con sẽ nhập Tứ Thiên, và con tịnh chỉ hơi thở. Khi nào con con thử con ra lệnh xem nó có tịnh chỉ được không? Con bảo “hơi thở phải tịnh chỉ, nhập Tứ Thiên cho tao, tao tu lâu quá rồi mà sao mà chưa có làm được”. Con bảo nó vậy đó, rồi con ngồi con sẽ cố gắng con ngồi yên một lúc coi nó có tịnh chỉ không, nếu mà nó tịnh chỉ được là con đã có thần lực rồi. Cho nên con cứ bảo thử nó đi, rồi một lúc nào con tu Tứ Niệm Xứ rồi con thấy yên tịnh con bảo. Lúc bấy giờ cũng không biết chừng khi mà cái thân nó sắp sửa hoại đó, thì con sẽ tác ý nó thì nó sẽ đình chỉ lại, lúc bấy giờ con muốn ra đi thì nó rất là tự tại mấy con. Bây giờ tập thử nó con đừng có nín thở, con tập rồi con bảo để tự nó ngưng thì nói ngưng, mà nó không ngưng thầy kệ nó, rồi ít hôm rồi con tập nữa. Con tập thử cái sức của mình coi, cái sức thanh tịnh như thế nào, coi cái sức xả của mình như thế nào? Nếu nó thanh

tịnh thì con bảo nó, nó nghe. Cái hơi thở nó biết nghe lời lắm, bảo nó tịnh chỉ nhập Tứ Thiên. Thì nó yên lặng hơn, nó nhập Tứ Thiên con.

Như vậy mấy con nhớ tất cả những cái điều này. Vì vậy mà khi hồi nãy Thầy dạy. Trước tiên Thầy dạy, mấy con tu tập khi mà gặp mà bị hôn trầm, thù miên thì mấy con đi xa xa ra cái thất của mình. Ở gần bên thất của mình, mình tác ý lớn quá hoặc là mình dẫn đạp rầm rầm thì người ta động lắm. Tội! Cho nên mình tu muốn người khác cũng được yên ổn tu. cho nên mình phải đi ra xa, và đồng thời mấy con ngáp, mấy con ho đó mấy con ráng cố gắng con. Nhớ tác ý, “đừng có làm lớn quá người ta cũng động” mấy con. Bởi vì mình ở cái chung cư của mình nó khác quá. Mình làm lớn quá thì người ta động quá tội nghiệp. Gì mà ngáp nghe nó ồ... Cho nên mấy con khéo léo một chút mấy con. Chính Nguyên Thanh nó bệnh ngứa cổ nó ho, nó sợ ho nó lây mấy con, nó không dám ho, cho nên nó rất là khổ.

Khi mà bị bệnh đau khổ lắm, mấy con muốn ho mấy con chạy ra xa, thật xa, tuốt ở trên cái gốc rào mấy con ho thật đã rồi con

trở về. Có như vậy hoặc là mấy con muốn ngáp mấy con chạy ra xa thật xa mấy con chạy cho đã rồi mấy con trở về. Chứ mấy con đừng có ở trong thất của mình mấy con làm động lấm. Nhớ kỹ bởi vì tội cho những người xung quanh của mình, mình thương mình, thương người mấy con, trong khi tu tập khổ lấm, cực lấm mấy con. Cho nên mình có cái chướng gì mà nó khó thì nhớ tác ý, mà tác ý không lui thì mấy con phải chịu khó mấy con chạy, chứ sự thật khi nó ngứa cổ mà nó muốn ho, ráng mà nín nó tức tối lấm, nó khổ lấm mấy con. Cho nên chúng ta chạy ra xa thật xa, nó mặc sức mà ho đi cho đã, ra đấy nó ho, mấy con đã phải không, không có gì đâu con.

[Tu sinh]: Xin kính bạch Sư Ông! Cho con hỏi, mẹ con ấy Sư Ông mấy hôm rày không biết sao mà mớ quá trời! Hồi đó ở nhà mỗi lần mẹ mớ, thì con kêu. Giờ mẹ ở đó thì con kêu hay sao Sư Ông.

[Trưởng lão]: Con kêu chứ sao, để mẹ mớ lâu quá bà mệt, bởi vì mới tức là nó có những cái trạng thái, sau đó mình tu lần lượt, nó thanh tịnh rồi nó hết.

[Tu sinh]: Hôm qua con có hỏi mẹ thì

mẹ nói là do, mẹ tu giỏi lắm, tu 30 phút, 30 phút liên tục luôn. Bố thấy vậy cho nên mẹ bị năm như Sư Ông nói, mẹ giờ tu riết rồi giờ nhức đầu lại rồi. Lúc trước thì mẹ nói hết nhức đầu nên thanh thân, an lạc, vô sự con không có nghe mẹ mớ, rồi mấy hôm rày mẹ tu quá rồi cố, cố, cố làm sao cái mẹ mớ. Mẹ nói sao nhức đầu quá, thế con hỏi nguyên nhân, hỏi mẹ ngồi sao? Mẹ ngồi kiết già, tu 30 phút như vậy rồi mẹ nghỉ có một chút rồi mẹ ngồi tiếp 30 phút nữa.

Con nói ngồi kiết già chỉ để quán cái thân nó vô thường, khi mình ngồi thì mình thấy được cái sanh, già, bệnh chết của cái thân thôi rồi xả. Chứ đâu phải là ôm, con giải thích vậy đúng không Sư Ông. Tại vì khi mà nếu mà mình ngồi thì cái đau, cái nhức là cái bệnh, cái lừng khòm là cái già, khi mà tai không có cảm giác gì nữa là chết. Thì sau khi mình quán được cái đó rồi thì mình thôi, đừng có ngồi nữa phải không Sư Ông. Mẹ tu mẹ cố quá rồi giờ mẹ sống cái mớ đó thì con

[Trưởng lão]: Tức là bị ảnh hưởng đã con. Bị tu sai chút. Để Thầy dạy lại con hướng dẫn vậy được con. Nó có như thế này

này con, tu Tứ Niệm Xứ nó dễ lắm mấy con, tại mấy con không hiểu mấy con cứ ức chế nó quá, mấy con cứ lo mình làm thành lính gác thành kỹ lưỡng thì nó mệt thành lính quá. Mà nó mệt thành lính tới nó ngủ chiêm bao nó mơ. Cho nên vì vậy mấy con biết xả, mấy con ngồi chơi, nó bất động tâm thì được rồi nhưng mà tự nó thanh thản chứ không phải mình ép buộc nó thanh thản. Mình ráng có nghĩa là mình tập tu liên tục, nhưng mà cái ráng của mình nó không phải là ráng ở chỗ nhiếp tâm kỹ, nó khó lắm con, để cho nên vì vậy mà Thầy lần lượt, hôm nào Thầy bắt mẹ con vô đây tu Thầy xem coi thì mới được.

[Tu sinh]: Con coi mẹ mơ rồi con phải chạy qua kêu hủ Sư Ông

[Trưởng lão]: Đúng rồi, con kêu, đừng để, khi mà nghe mơ thì con đến con kêu mẹ, mẹ thức dậy, đừng có để bà mơ, có vậy thôi, bởi vì thường thường lớn tuổi hay bị lắm con. Chuyện đó con giúp đỡ, ở gần và đồng thời tu Tứ Niệm Xứ rồi xả ra nó hết, tu đúng nó xả. Tu không khéo đứng nó bị ức chế. Nó có những hiện tượng đó, thay vì mình tu xả ra nằm ngủ nó an lành lắm, bởi

vì Tứ Niệm Xứ nó xung mẫn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp nó không có chướng ngại đâu. Còn tu có phần nào ức chế nó thì nó có chướng ngại, cho nên dễ lắm, mấy con ngủ mơ là Thầy biết là tu sai rồi, phải chuẩn bị cho những người này kiểm tra lại mới được.

[Tu sinh]: Cái thứ hai con muốn nói hỏi này con rất là cảm động là tại vì hỏi này con thấy con rít nó bò lên Sư Ông rồi Sư Ông cứ đọc bình thương lúc đầu thì con hết hồn vì nó cứ bò vòng vòng cổ Sư Ông rồi xuống cánh tay con cứ theo dõi nó. Sau nó bò xuống cái con mới ngồi con cầu nguyện con nói: Thôi rít ơi đừng có cắn Sư Ông, bò xuống dưới, thì nó bò xuống dưới cái bực, con mừng quá con nói, tại Sư Ông có từ trường Từ Bi cho nên con rít nó đi xuống hay sao. Vừa mới nói xong con rít nó bò lên lại Sư Ông, nó bò lên 3, 4 vòng vậy đó, mà nó không cắn Sư Ông, con thấy hay thật, nó không cắn, mà nó bò xuống. Con mới nghĩ thì này con nghe Sư Ông giải thích con mừng lắm, thì con nghĩ là thí dụ mình tu mà đúng là mấy con rít, con gì nó. Tại ở trong đó cốc con cũng có con rắn bò vô mà sao nó nhìn con thôi nó bò đi. Nó cũng không có làm gì con hết.

[Trưởng lão]: Thầy nói nên là Thầy thương nó, cái tình thương của mình, thì chính mình thương nó, nó cũng thương mình, nó rất là quấn quýt với mình, cũng như một đứa con thương mình vậy. Không muốn rời mẹ của nó

[Tu sinh]: Còn hai câu hỏi nữa:

Câu thứ nhất là: Hồi hôm qua con ngồi con ăn ở gốc cây, rồi con thấy con gà. Con hỏi cái này liên quan tới nhân quả. Con thấy con gà trống nó rượt con gà mái chạy tan tác. Về sau nó nhảy lên con gà mái nó đập con gà mái mấy cái, xong rồi cái nó nhảy xuống. Tự nhiên con lúc đó thấy sao trong đầu con có cái niệm là con nghe nói là nếu mà mình ăn trứng gà mà có trống là không được. Người ta nói chúng gà, gà nuôi, gà ta thì nó không có trống, mà có trống thì mình không ăn chay được, nhưng mà gà công nghiệp thì không có trống gì đó, đó thì đó con nghe nói, mà con không biết làm sao nó đập mấy cái thì có trống hay không trống gì thì Sư Ông giải thích dùm con cái vụ trứng gà đó. Tại vì bánh Bông Lan người ta làm cũng có trứng gà đó Sư Ông, thành ra con cũng không biết, thành ra con tới đó con hết

hiểu rồi.

Chuyện thứ hai là ngày hôm kia con ngồi, ngồi ăn nơi bụi tre, không phải con ngồi ngay bụi tre, cái cốc con ngồi nhìn ra cái bụi tre, ngay cái gốc cây mục. Con thấy có một việc mà con không biết bây giờ đưa nó vào cái sự kiện như là vô thường hay bất tịnh. Tại vì con thấy có thằng bé nó ngồi nó cầm cái lá tre mà nó cứ vẩy vẩy, con thấy thằng bé này chơi cái gì mà lâu quá, cứ vẩy cái lá trên hoài. Lát con nghe tiếng xe chú Mật Hạnh chạy ra cái nó sách cái quần nó né qua một bên. Nó ngồi sau bụi tre, mà con ngồi sau lưng nó, nó không biết, nó cứ ngồi... né qua một bên, lát nghe tiếng xe ở đây chạy ngược lại nó né qua bên đây, thì ra là nó đang ị, nó sách quần nó né, hết người này đến người kia, thì lát xong thì nó đứng dậy nó đi. Còn con chó chạy tới, nó ăn hết cái đồng đó, cái đồng phân của thằng bé, rồi lát nữa con gà nó tới, nó bơi chỗ đó. Bây giờ con không biết nói vô cái bài quán con là bất tịnh hay qua các pháp vô thường, hay làm như thế nào thì Sư Ông chỉ dạy cho con.

[Trưởng lão]: Nói chung là quán bất tịnh thì cũng đúng mà các pháp vô thường

cũng đúng. Sự Thật ra con thấy nói về cái quán bất tịnh thì cái vô thường nó cũng đúng, cũng như là về cái thân bất tịnh của mình, mình cứ tưởng là nó đẹp. Nhưng mà cái con vật nó đâu có thấy mình đẹp đâu, mà con vật nó thấy, cũng như bây giờ cái bãi phân mình thấy nó hôi thối nhưng con vật nó cho là thơm, nó mới tới nó ăn chứ. Thì mấy con thấy con vật này cho nó thối thì con vật khác nó cho thơm. Do đó quán về cái thân bất tịnh nó đúng lắm mấy con.

[Tu sinh]: Dạ quán cái đó không có sạch, còn quán các pháp vô thường thì cũng không phải. Sư Ông giải thích cho con nhân quả cái trứng gà.

[Trưởng lão]: Còn về cái trứng gà đó mấy con, về vấn đề mà người tu thì cái trứng gà là cái chất bất tịnh rồi con. Quán về bất tịnh thì con thấy rõ, dù có trống hay không trống là chất bất tịnh à. Con nghe cái bài của Nguyên Thanh từ cái tinh cha, huyết mẹ những cái giọt đầu tiên nó đã kết hợp đó là những chất bất tịnh rồi, con hiểu không. Bây giờ người mẹ không thì cái huyết của người mẹ cũng là bất tịnh rồi, rồi cái tinh của người cha không cũng là bất tịnh rồi, kết hợp thì

hai cái chất kết hợp thì nó thành ra đứa con. Cho nên tất cả đều là bất tịnh hết, cho nên bây giờ cái trứng gà không trống. Trứng gà công nghiệp thì nó là không có trống rồi, tức là nó không có cái sự kết hợp thành con, nhưng mà nó vẫn là chất bất tịnh của con gà mái con. Cho nên vì vậy đối với người tu chúng ta không có dùng bất tịnh đâu, cho nên Bánh Bông Lan thì thôi từ chối đi đừng có ăn. Cái thân chúng ta sửa soạn cho nó thanh tịnh mà giờ cứ ăn ba cái này vô thì nó làm sao mà thanh tịnh được.

[Tu sinh]: Con hỏi để rõ tại lúc người ta cũng cho cái bánh kem rồi khi mà khát đồ ăn để con biết nếu mà vậy thì con cho người khác, cho cái người ngoài đời người ta ăn, còn người mình tu mình giữ thân tâm thanh tịnh. Mình ly dục, ly ác pháp, mà mình ly những cái bất tịnh mà mình học về cái vấn đề các pháp bất tịnh. Thân bất tịnh.

[Tu sinh]: Nhưng mà có thật là có trống hay không trống không?

[Trưởng lão]: Có chứ con, khi mà con gà trống nó đập con gà mái như vậy là nó có trống đó con

[Tu sinh]: Con thấy nó đập có mấy cái,

như cắn con gà mái đi rồi đâu có gì đâu.

[Trưởng lão]: Vậy chứ vậy mà khi nó đụng nhau là có trống ròi.

[Tu sinh]: Cảm ơn Sư Ông!

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ hết rồi, còn hỏi gì nữa thôi. Phải không con, nghỉ đi con. Có gì không con.

Cái gì đây con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cái thân con còn động...36:54 có thời thân động, có thời động con thay đổi cái chân.

[Trưởng lão]: Được rồi con, Thầy sẽ dạy con, con ngồi xuống đi.

[Tu sinh]: Con có một chuyện muốn nói với Thầy mà con không dám, con... Buổi sáng trời thật lạnh, chúng con yêu cầu Thầy đội cái mũ và mang vợ để chúng con tự... Có nhiều người còn nhỏ tuổi mà... mà Thầy không có đội thì không ai dám đội.

[Trưởng lão]: Con ngồi đi, Thầy trả lời cho.

[Tu sinh]: Con thấy thân con còn động.

[Trưởng lão]: Rồi, Thầy sẽ trả lời hai

câu đó con. Con ngồi đi con.

Về vấn đề thứ nhất là cái thân động và không động. Cái thân mà không động thì con ngồi là tốt rồi, còn cái thân mà nó động thì con tác ý bảo nó bất động khi mà con ngồi tu Tứ Niệm Xứ con bảo nó bất động để thanh thân, an lạc, vô sự. Mà động đây là mà hữu sự rồi đó, con hiểu chưa? Nó động là nó có sự rồi, cho nên mà chưa có vô sự thì phải vô sự chứ còn không có động. Con tác ý vậy trong cái thời gian con tu Tứ Niệm Xứ nó sẽ không động, do đó về cái sự động và bất động, con nhớ chưa? Hễ nó động là con tác ý bất động, còn nó bất động thì con để nó bất động, nó giữ thôi phải không? Hễ nó động địa thì con bảo nó dừng lại, thân phải bất động, ở đây là vô sự chứ không phải là hữu sự, con dặn nó vậy thì nó vô sự.

Còn cái câu hỏi thứ 2 của con, con hỏi Thầy cho đội nón, Thầy là cái người ở 9:04 Thầy đội vô nó lức lảm, mà Thầy mang vô vô nó lức lảm, con biết tại sao không? Thầy đã có một cái sức tự điều khiển được thân mình khi lạnh mà Thầy vẫn mặc cái áo mỏng được. Còn con mà mặc cái kiểu Thầy chắc con rét chết. Thầy đi Thầy ít có đội nón là tại

vì Thầy điều khiển được cái đầu của Thầy nó lên một ngọn lửa phùng phùng mà Thầy đội cháy nón hết, không có được, cho nên con thấy Thầy ít có đội lắm, còn mấy con chưa làm được, trời lạnh thì mấy con phải đội đó, mấy con phải mang vớ đó, mấy con đừng có biểu Thầy, trời ơi Thầy mang vớ dùm cho nó lịch kịch chắc chết Thầy chịu sao nổi. Mà Thầy thích con biết làm sao không, Thầy thích mặc cái áo mỏng nó nhẹ. Mang đôi vớ vô nó bít lỗ chân lông mình nó sợ không có được, con hiểu không, nhưng mà tại vì mấy con lạnh, mấy con phải làm. Chứ còn đối với Thầy ở cái xứ lạnh như ở Liên Xô chắc chắn là Thầy qua bên đó Thầy mặc cái áo mỏng chứ Thầy mặc cái đồ Liên Xô chắc Thầy mang không có nổi đâu. Xứ lạnh nó mặc đồ thấy ghê lắm, nó lạnh lắm mấy con. Cho nên đối với Thầy mà ở cái đất này mà trời lực thì Thầy cũng mát chứ không có lực lắm, mà trời lạnh thì Thầy cũng không có lạnh. Cho nên vì vậy mấy con yên tâm đi. Phải đợi Thầy đội nón, đội mũ rồi mới con mới đội nón, đội mũ. Cái cơ thể của Thầy nó khác của mấy con rồi, nó thích nghi dễ lắm. Khi mà trời lạnh thì tự nó nó thích nghi, cho nên nó không có sao hết, yên tâm, mấy con cứ

theo cái nghiệp của mấy con mà mấy con sử dụng. Còn Thầy mấy con thấy, sáng ra Thầy đi quét Thầy mặc cái áo nó không có cần phải áo ấm lắm, cho nên các con thấy khi nào mà phải đi làm cái gì đó ở ngoài trời, mà trời lạnh Thầy mặc cái áo nó ấy đó thôi. Còn không Thầy mặc cái áo mỏng của Thầy là đủ rồi, ít có khi Thầy đội nón lắm. Mà có nhiều khi sương mù này kia thì đội nón vậy thôi chứ Thầy ít có đội. Đi đâu Thầy cũng để đầu trần, Thầy ít có khi đội, đi xe hơi cũng vậy mà đi xe honda mà Thầy Mật Hạnh trở Thầy đi cũng vậy. Trời nắng chang chang mà Thầy để cái đầu không bao giờ cái đầu Thầy đội nón đâu. Mấy con yên tâm, tại cái cơ thể của Thầy tu tập bây giờ nó thích nghi từng cái thời tiết lạnh.

[Tu sinh]: Vậy Thầy cho phép chúng con.

[Trưởng lão]: Thầy cho phép chúng con chứ, chứ mấy con đừng theo ai.

[Tu sinh]: Theo Thầy chết hết.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, theo Thầy mấy con chết hết (cười) mà Thầy không bao giờ mặc áo lạnh mà Thầy không đội nón, Thầy không mang vợ, tụi con mà theo Thầy chắc

tụi con cóng hết. Cho nên mấy con đừng có lo về cái phần đó con.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! 41:53

[Trưởng lão]: Mẹ con về con đưa mẹ con về con, rồi con, Thầy cho phép. Thôi con để nó đưa con về một đoạn đường mà, con về ăn tết cho ngon mà.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Trong thất con có rất nhiều con vật như Tràng Hư

Tràng Hư là con Nhái ồm ồm đó phải không? Con nhái mà nó không ăn gì mà nó ồm quá, bữa nào mà con cho nó mập con lấy ít cơm cho nó ăn con, thêm nó một cái bánh.

[Tu sinh]: Nó không có ăn gì hết, nó chỉ uống nước.

[Trưởng lão]: Kệ khuyên nó, ráng ăn đi, ồm quá con. Khuyên nó, rồi cho tập dần nó ăn được cái nó mập lên.

tiếp câu hỏi: Con rắn, rồi con rết, thằn lằn.vv... nhưng nó không cắn con, con ngồi im một hồi lâu nó tự nhiên bò ra, trong thất con có rất nhiều con vật nhưng chưa cắn con bao giờ.

Kính bạch Thầy!

[Trưởng lão]: Mình đừng có sợ nó con, con không sợ thứ nhất, con sợ nó thì con xua đuổi nó thì coi chừng có ngày nói cấn, còn con không có xua đuổi nó, khi mà nó quán quýt bên con nhất là cái anh Tràng Hưu này, bu đầu bu, đừng có bu lên cổ lạnh lắm à! Không! nó bu trên cổ lạnh lắm mấy con, mà mình cứ nói “bu đầu bu, đừng có bu trên cổ, lạnh lắm” nói vậy thôi, vậy chứ mà nói không tốt trên cổ mình đâu, chứ không khéo nó nhảy nó chụp cổ mình đó.

Còn rắn hay là này kia gì đó thì các con Thấy nó đó, thì các con kêu nó “lại đây đi, con nghe con ráng ở đây, ở đây chị tu nha, mấy con cũng ráng ở đây tu với chị đi, bảo nó, dạy nó ngồi thiền, dạy nó này kia rồi mấy con, dạy nó nằm im lặng, ngồi yên lặng thì mấy con nhắc nhở nó cách thức xả tâm, đừng cấn ai, đừng làm ai đau khổ hết. Mình phải ngăn ác, sống thiện chứ đừng có để ác con, con khuyên nó đi. Con sẽ tu tập những cái điều đó tốt lắm à con.

Bởi vì nó có những con vật xung quanh thất của mình, mình hướng dẫn cho nó tu. Nghĩa là ngăn ác, diệt ác, sanh thiện tăng

trưởng thiện. Các pháp ác không nên làm, nên làm các pháp thiện. Cố gắng, hướng dẫn cho chúng đi mấy con.

Nó có cái nhân duyên từ đời trước của mình, các con không có đôi mắt Tam Minh các con không thấy đâu? Thấy một con vật xung quanh mấy con, nó là những người thân của đời trước mình. Những người thân của mình, Thầy không muốn nói cha mẹ hay là nhiều đời, nhiều kiếp của mình, nó không có nói anh chị em của mình đâu. Mà nó là những cái người mà phải tái sanh, mà cái duyên nhân quả nó còn, cho nên mình đến đâu thì nó có hiện diện ở đó. Cái duyên của nó, mình đến chỗ đó là cái nền móng nhân tảng của quá khứ nó ở đó. Nên các con đến đó mà các con gặp những con vật hung dữ, hoặc những con vật hiền lành đều là do cái nền tảng nhân quả của đời trước của nó. Nó có những người thiện, người ác ở trong đó, cho nên chúng ta ở gần đó thì chúng ta biết nhân quả đây nó tương ứng với mình, tại sao mình không ở chỗ kia mà mình đến cái chỗ này. Tức là cái nhân quả của mình, cái nền tảng nó phải có một cái thời gian ở chỗ này rồi đến chỗ kia.

Mấy con nhớ có nhiều người nay ở chỗ này, mai ở chỗ khác, đó là cái nền tảng của Nhân quả nó thúc đẩy mấy con đi cùng tất cả. Cũng như bây giờ Nguyên Thanh mà đi ra Hà Nội thì cũng biết rằng nó nhân quả của Hà Nội mới đi chứ, chứ đâu phải không mà đi, nó nhân quả nó chiêu cảm, tới giờ đó phải đi, không đi không được để mà gặp tất cả những cái nhân quả của mình, cứ người thương người ghét nó đủ mặt ở trong này chứ, đâu phải không đâu.

Cho nên Thầy ví dụ mình di chuyển chỗ nào là có cái nhân quả chỗ đó hết, cho nên cái thất chỗ này con không ở mà đẩy vô con ở chỗ góc đó, thì những cái con vật xung quanh con nó đó là những cái người nhân quả với con đó, cho nên vì vậy mình đừng có giết nó mấy con, mình hãy thương yêu nó, và mình đem những cái giáo pháp mình dạy nó, chứ đừng thấy con rắn mình sợ, nó đâu biết chừng ông nội mình thành con rắn sao? Cho nên mình phải thương nó con.

[Tu sinh]: Nếu mà mấy con kiến ở trên cái đường đi mình phải quét cái đường đi thì mình cũng dạy mấy con kiến đó thì mình mới quét.

[Trưởng lão]: Ừ mình nhắc nhở nó rồi đó, mình nhắc nhở phải ráng tu “ngăn ác, diệt ác sanh thiện tăng trưởng thiện, sống Thập Thiện nha! Tội bậy mà làm khác mười cái điều thiện đó là mười cái điều ác sẽ tái sanh luân hồi khổ đó. Không nhắc nhở lấy điều thiện con, lấy năm giới dạy nó.

[Tu sinh]: Con chỉ khuyên nó đi chỗ khác thôi à!

[Trưởng lão]: Ôi trời đất ơi! Là con đuổi nó chứ con đâu có dạy nó (cười)

[Tu sinh]: Không tại con nói chỗ này là đường đi, ở đây người ta dẫm đạp, mình đi vô cái chỗ mà có gốc cây, hay cái chỗ mà đùng có ai đi, con chỉ khuyên nó đi ráng chỗ khác. Tại vì ngay cái đường ngày nào cũng phải quét theo cái đường đi, phải sao Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bây giờ con kiến nó nói: Tao hôm nay tội tao rủ nhau đi làm cái đường đi đây, tại sao đường của mày đi mà tao đi đây chút nữa tao đi hết thôi chứ. Nó đi chút nó hết chứ bộ nó đi hoài.

[Tu sinh]: Nó làm cái đường có cái hang luôn?

[Trưởng lão]: Cái hang luôn hả? Ờ cái đó là nó làm đường hang luôn.

[Tu sinh]: Ngày hôm nay con nữ quét, ngày mai nó tiếp tục lên làm

[Trưởng lão]: Nó đắp lại con đường nó đi.

[Tu sinh]: Nó hào rồi Thầy, nó thành con đường hào rồi.

[Trưởng lão]: Thành ra con khuyên nó không được đâu, nó nói con đường đó để nó di chuyển qua từ chỗ này nó qua bên đó nó phải làm như vậy để bảo vệ nó đi. Tức là nó làm đường hào nó đi ở dưới, ở trên này nó lột một mớ đất trên đó để chân dưới nó đi. Đó là đường người ta rồi, con cứ phá đường người ta, bữa nào tụi nó, nó tức lắm đó.

[Tu sinh]: Vậy thì sao Sư Ông, đường đi không quét thì để lá luôn hả.

[Trưởng lão]: Không phải để lá mà con lượm lá, cái chỗ đó tránh đi.

[Tu sinh]: Lượm không nổi, Sư Ông ơi, hết giờ.

[Trưởng lão]: Nó đâu có gì, bây giờ cái đường con quét bên đây, bên đây con chừa

cái đường đi. Cũng như Nhà nước này làm cái đường dầu rồi con cũng lại con đập phá (cười). Đâu có được, thôi! Con chịu khó đi con, bởi vì khi mà ở gần mình nó có cái đường nó như vậy thôi, mình chịu khó, còn mình quét nó làm đường lên nữa sao, đường mình bao nhiêu nó cũng mằn nó cực khổ lắm, thôi tốt hơn phải tu cái tâm từ của mình đi.

Cho nên do như vậy đó khi mình gặp những cái đường đi của loài chúng sanh vậy thì mình bảo chúng: Các con đi thì đi nhưng mà đừng có cản ai hết, ai cũng đau khổ lắm, cho nên vì vậy mấy con phải sống thiện, đừng có làm đau khổ. Mình khuyên rồi mình đi tránh, mai một nó đi mất, nó không có ở đó đâu, con cứ bảo nó làm thiện đi thì nó không có đi ngoài đường của mình. Khuyên nó đi, mấy con khuyên nó rồi nó cũng giao cảm được, mai một nó không có. Không khéo nó ở đó mình đi qua, đi lại nó cản mình, nó bảo vệ nó, nó cản mình chứ không phải nó đi kiếm mình nó cản đâu, tại vì mình đi ngang chỗ cái đường đi, nó nghĩ là mình phá đường không cho tụi nó đi, nó sẽ chạy lên nó cản mình, nhưng mà nó có biết đâu, khi mà chân mình đạp một cái là

chết biết bao nhiêu con, nó đâu có hiểu. Nó tưởng rằng nó làm như vậy là để nó cứu tụi nó. Nó bảo vệ cái đường của nó, nó vô minh lắm mấy con, cũng như mình bây giờ vậy, vô minh. Cho nên khi đó mình thấy tội, thương xót nó, mình khuyên nó, đừng có làm ác, dù ai có phá hư hại con đường của mấy cháu, thì mấy cháu đừng có căn, phải hiền lành đi, rồi mấy cháu sẽ được bảo vệ cái sự sống của mấy cháu. Sau này mấy cháu sẽ sanh được làm người tốt hơn, đó mình khuyên nó vậy. Vậy chứ nó giao cảm được, với cái lòng tốt của mình bao giờ nó cũng đem đến cái tốt cho loài chúng sanh.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Dầu ăn cũng không tốt vì có người họ lấy xương trâu, xương bò, da trâu, da lợn để nấu xì dầu, con nghe mấy cô nói như thế vậy mình có nên ăn xì dầu không?

[Trưởng lão]: Sự thật ra xì dầu thì cũng có thứ họ làm bằng tương đậu mấy con, nhưng cũng có thứ họ nấu bằng xương trâu, xương bò chứ không phải là toàn bộ xương trâu, xương bò hết. Nhưng mình cũng có biết ở đâu, rất là khó phân biệt mấy con. Cho nên ở đây thì tốt hơn, vả lại Thầy biết rằng

trong nước tương nó có cái chất hóa học, cái chất hóa học chống mốc nó làm cho cái chất nước nó không có bị mốc. Còn nếu nó bỏ muối quá mặn thì chắc mình ăn không nổi. Cho nên vì vậy đó tốt hơn thì mình đừng có nên ăn nó nhiều. Thứ nhất bởi vì nó độc, nó sẽ hại cơ thể của mình và lại mình cũng nghe có nói bằng cái xương trâu xương bò nó nấu ra đó. Có đó mấy con, báo chí nó có đăng cái này nó thấy ghê lắm, hình ảnh nó chụp nữa mà. Trên báo chí nó chụp cái hình ảnh chỗ mà nó lấy xương trâu, xương bò nó dơ bẩn một cách dơ bẩn lắm, nó bỏ vô nó nấu mấy con, nó bẩn lắm, bỏ cái chất gì nó vô nó nấu lấy cái nước đó nó mới làm xì dầu. Nó làm cái nước đó bán mắc tiền lắm chứ không phải rẻ đâu, do đó mà cho nên vì vậy chúng ta là người tu mà khi thấy một cái chất mà nó không có vệ sinh cho nên chúng ta không có ăn. Thấy nó vậy chứ nó không có vệ sinh. Người ta làm kinh tế người ta sống lấy tiền. Sự thật ra bây giờ nói như thế này này, chính Mật Hạnh nó đi nấu cơm ở trong mấy tiệm cơm chay Giác Đức ở Thành phố này, nó biết mấy con. Khổ qua nó cắt vậy chứ không bao giờ nó rửa mấy con, rửa tồn nước nó uống, rau nó không thềm rửa

mấy con, nó để vô nó xào luôn cho mình. Cho nên khi đó cảnh trời đất ơi đất không à! Nó làm vậy chứ nó không có ăn đâu, mà nó làm cho mình ăn vậy đó, ở đây cô Út còn ráng rửa một chút, chứ còn tiệm cơm chay con biết nó làm nó không có rửa đâu. Ở ngoài chợ nó tiết kiệm từng chút nước ý. Cho nên vì vậy mấy con biết rằng nó làm dơ lắm, nhưng mà điều kiện là mình chọn thấy cái gì mình ăn được thì mình cứ ăn nó thôi, chứ còn trong người của mình bất tịnh ghê gớm lắm. Cái bất tịnh này Thầy bảo mấy con quán Thực phẩm bất tịnh để rồi mấy con vẽ cái tiệm cơm chay của nó mấy con gớm, mấy con không dám ăn nữa. Chứ không phải nói thực phẩm bất tịnh rồi mấy con nói để đồ ăn thiu thối rồi nó bất tịnh đâu. Không phải đâu, mấy con sẽ thấy từ cái chỗ mà người ta làm ra thực phẩm bất tịnh, từ cái chỗ đóng phân mà nó lên cái trái cà, trái bí trời mấy con ăn ngon chứ sự thật nó Phân nó trong đó. Không, mấy con quán tới Thực phẩm bất tịnh rồi mấy con mới đi sâu chứ, mấy con mà nói sơ sơ mấy con nhằm nhò gì? Có phải không? Nó mới nhằm chán, nó mới ghê gớm nó đâu có thích ăn đâu.

Cho nên ở đây sẵn cái dịp mấy con nói

về cái vấn đề nước xì dầu bất tịnh này! Thì Thầy nói luôn cho mấy con nghe, Khi nói về Thực Phẩm bất tịnh mấy con cũng nêu ba cái xương trâu, xương bò ra cho người ta biết chứ. Các con hiểu chưa? Do đó cái thực phẩm bất tịnh mấy con nêu ra ba con gà, trứng gà, nêu ba cái bất tịnh để cho mấy cái người ăn trứng gà họ nói bỏ, bỏ chứ ăn ba cái đồ bất tịnh cho biết. Nó là cái chất bất tịnh, chứ không phải là cái chất sạch sẽ gì đâu.

Nó bất tịnh từ cái chất của nó đã bất tịnh, nó rút từ những cái bất tịnh khác, làm những cái trái cây bất tịnh, mà chúng ta nghe thấy xoài ngọt, đu đủ ngọt chứ nó bất tịnh lắm. Nếu mà không có cái đồng phân tốt thì cái trái đu đủ đâu có lớn. Còn nó đồ cái đồng phân tốt 53:21 đem cái thân xác người ta sinh, trương hôi thối đem đúc ở cái gốc nó coi, trời đất ơi! Trái đu đủ nó lớn quá. Có phải không mấy con. Cho nên nó bất tịnh lắm chứ đâu phải không? Chỉ nó qua một cái áo nghiệp của nó. Từ cái chỗ cái thân của người chết nó hôi thối như vậy đó, nó rút cái nước đó mà nó lên, làm cái trái đu đủ bự ra. Do đó chúng ta thấy cái trái đu đủ ngon chứ sự thật ra nó rút cái chất dơ,

ghê gồm nó nuôi đó, nó lọc qua cái đó chúng ta thấy ghê lắm. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải quán cái thực phẩm bất tịnh. Cho nên quán thân bất tịnh rồi tới Thực phẩm bất tịnh, mấy con sẽ viết. Thầy nói không biết bao nhiêu mà đọc. Nó nhiều lắm mấy con, hể chúng ta tư duy, suy nghĩ chứ không khéo mấy con viết hai trang không biết nó bất tịnh sao nữa. Đồ ăn nó thiu thối, uống ly sữa bữa nay để ngày mai thối thối, mấy con nói tới đó hết. Phải không mấy con, mấy con viết ít quá, ít quá làm cho chúng ta cũng không thấy bất tịnh bao nhiêu đâu. Cho nên càng hiểu chừng nào thì ta mới thấy thấu suốt chừng ấy. Đó thì những chất bất tịnh đó mấy con không nên dùng mấy con.

[Tu sinh]: Bữa hôm giờ con đã phạm lỗi bất kính với Thầy, con rất trạo hối và đau khổ khó xả tâm nên bây giờ con xin được trình bày, sám hối với Thầy để tâm được thanh thản, vô sự.

[Trưởng lão]: Con xin sám hối Thầy không có gì mà Thầy không tha thứ, miễn mấy con ráng nỗ lực tu là mấy con đã không phụ ơn Thầy, bởi vì hầu hết Thầy thấy mấy con người nào cũng có lỗi hết. Mà nếu mà

Thầy không tha thứ thì mấy con tu sao được, chứ sự thật qua đôi mắt của Thầy thì mấy con có nhiều lầm lỗi, không lỗi này thì cũng có lỗi khác, cách thức của mấy con thì bây giờ nó càng lỗi, mà càng lỗi thì mấy con càng sửa, mà càng sửa thì Thầy rất thương mấy con và Thầy tha thứ tất cả những lỗi lầm, các con hiểu chưa?

Đối với Thầy thì Thầy đã thấu biết hết mọi cái lẽ rồi, cho nên những lỗi lầm của mấy con đều là Thầy biết, không phải là không biết. Nhưng mà Thầy là người rất tha thứ, Thầy rất là thương yêu, bởi vì chúng sanh mà, làm sao không lỗi lầm. Giới luật của Phật nghiêm chỉnh đó làm sao mấy con học, Thầy mới viết có hai tập mà mấy con đọc còn thắm thía sai, mà nếu mà bốn tập nữa thì nó còn thắm thía biết bao nhiêu. Đến từng cái oai nghi tế hạnh, từng cái ăn mặc, từng cái này kia đều lần lượt Thầy sẽ chỉnh đốn lại tất cả mọi cái này hết cho mấy con. Chứ nếu mà không có Thầy thì cỡ sức mấy con chỉ ăn mặc, cỡ sức oai nghi tế hạnh của mấy con bao nhiêu đây thôi chứ mấy con còn biết gì hơn. Nếu mà không có Thầy để mà triển khai tất cả những cái oai nghi, tế hạnh thì mấy con còn biết chỗ nào nữa đâu?

Cho nên những cái này lần lượt rồi Thầy sẽ triển khai thành những sách cái lời dạy về cái oai nghi tế hạnh đó viết trong những cái bộ sách dạy về giới luật của Phật, và đó là cái điều mà Thầy triển khai. Vì vậy mà hôm nay mấy con trợ giúp Thầy sau khi cái buổi học Định Vô Lậu thì mấy con trợ giúp Thầy viết về Đạo đức nhân bản nhân quả. Mọi người đều viết, hay dở thì không biết, nhưng có điều kiện là sau này Thầy chỉnh sửa nó nhẹ cho Thầy một chút. Nghĩa là mấy con sẽ có những cái tác phẩm đạo đức dạy người tu tập nó rất là tuyệt vời, cũng là trợ giúp cho Thầy khi những cái bộ sách đạo đức làm người nó càng lúc nó càng hay hơn. Bây giờ mấy con là những người tập sự.

[Tu sinh]: Con Quảng Trí, con tự thấy con cũng có lỗi, con nói trước Thầy và trước lớp học để Thầy coi Thầy sửa dùm con. Bữa hôm đó con ngồi trong thất thì cô Phương có ôm đến một cái thùng báo. Cô kêu con ra, ra con thấy mấy thùng báo thì con bất ngờ lắm thì cô Phương có nói là có xin phép với Thầy rồi, thì cô nghe con nói với Thầy là con không có cái tư liệu để viết bài đạo đức, có báo thành ra cô đem xuống cho con một thùng vậy đó, cô làm con cũng bất ngờ và

xúc động lắm. Con dự định không có viết bài đạo đức nữa, tại vì bây giờ con tu thôi, con ngưng lại rồi. Cô nói: ờ thì cô cũng muốn là cho tu vậy. Con nói ở trong lớp của con tu giỏi nhất bây giờ con không có tính viết nữa. Con nói thôi cô để đây rồi nữa rồi chừng nữa con mượn con viết, thôi giờ cô mang về. Cô Phương vui vẻ cô mang về lúc đó con trở vô thất con ngồi, sau con nhớ cái hình ảnh của cô Phương đó, cô ôm cái thùng báo con thấy nó nặng, quá nặng. Cô ôm khệ nệ cô đi vậy đó, thì cái hình ảnh nó làm cho con khó chịu quá. Tại vì con cảm thấy con hối hận. Đúng ra là cái ý của con sao nó lẹ quá, phải chi lúc đó con nhận cái thùng báo đi, rồi thứ hai này con sẽ mang lên, để cho cô Phương có lòng tốt đem xuống cho con, con không nhận, cô Phương mang về. Mặc dù là cô Phương rất vui vẻ nhưng mà con thì con không có thấy vậy. Con tự xét vậy, con ngồi mà cái hình ảnh cô Phương ôm cái thùng báo nặng đi về vậy mà con bứt rứt quá.

[Trưởng lão]: Trạo hỏi.

[Tu sinh]: Dạ! Con khó chịu lắm, ra bây giờ con nói bữa nay con lên con bạch với Thầy coi Thầy sử dùm con với Thầy, rầy la

dùm con một chút cho con đỡ khổ chứ. Mặc dù là cô Phương rất vui, con nghĩ lúc đó nếu con nhận cái thùng báo thì con giữ nó đi rồi thứ hai con đem lên vậy thì nó cũng được. Ý con nó nghĩ là không viết bài nữa thành ra nó không nhận.

[Trưởng lão]: Bởi vì thắng thần, có nhiều khi thắng thần nó không hay chút nào hết. Đúng rồi, như vậy là con sám hối chứ con hối hận vậy cũng đúng chứ không phải không đâu. Sau này nhờ những cái bài học đó nó sẽ giúp đỡ cho mấy con hơn. Dù là mình không làm, nhưng mà điều kiện mình thấy chưa được tốt với người khác, muốn giúp đỡ mình có tài liệu, người ta cũng biết mình có cái khả năng có thể mình xem xét mình viết được. Bởi vì con có nêu vài câu chuyện ở trong cái về nhân bản, nhân quả. Những cái sự việc mà con viết ra hoặc là những cái đạo đức nhân bản con đã viết ra những cái mẫu chuyện nó cũng khá súc tích ở trong cái câu chuyện. Cho nên cô cũng thấy có báo chí có những cái đăng những cái bài không biết chừng con sẽ nương vào đó mà viết những cái bài nó có lợi ích cho người khác nên cô cũng có cái lòng tốt. Tốt cô không phải nghĩ rằng cho cô mà cho nhiều người khác, không

xấu đầu con, vì vậy mà con thì quên, mình cứ nghĩ: Ờ mình ham tu thì thôi mình lo mình tu thôi. Thẳng thật nói, nhưng mà sự thật ra thôi mình nói, trước cái tình trạng đó mình nhận đi cho cô vui. Cô có công quá, cô này cô cũng tốt bụng, thì do đó mình nhận. Nhưng giờ mình chưa làm thì mình nói ở bây giờ con sẽ nhận của cô, con xin cảm ơn cô giúp đỡ con có những tài liệu, để khi nào mà có cái dịp con sẽ trở lại với cái bộ sách đạo đức. Trong những cái bài báo của cô mà giúp đỡ con, con sẽ có những cái bài mà con sẽ lược lấy ra. Thì những cái bài mà con viết có giá trị nó hay, nó thiết thực thì chắc chắn là có những cái công lao của cô trong đây. Con nói vậy ta hay.

Thì như vậy nó rất hay, dù sao đi nữa cuộc đời của chúng ta là đang xây dựng mình trên cái nền đạo đức thì nó có những cái điều kiện cần thiết để mình xây dựng cái đạo đức cho mình. Thì những cái bài viết sự thật xảy ra trong những cái bài báo đó thì nêu ra để cho nó câu chuyện thực tế. Nhưng mà bây giờ thì nó đã qua rồi, tất cả những gì nó đi qua rồi thì chúng ta sẽ lấy cái đó làm cái bài học kế tiếp. Cho nên vì vậy mà mấy con nhớ là Thầy bảo phải đọc cứ trọn vẹn,

chứ không khéo nó lơ mơ một chút xiu thì sẽ bị trạo hồi chết với nhau đó, cho nên vì vậy mà bây giờ... Các con có cần gì, các con hỏi Thầy, những cái tài liệu mà từ lâu tới giờ mà Thầy tích lũy những cái mẩu chuyện xúc động nhất ở trong cái thế gian này để mà Thầy viết những cái bộ sách đạo đức làm người mà Thầy định làm hai mươi bốn tập đó mấy con. Mà Thầy mới viết có hai tập đạo đức làm người thôi, còn hai mươi mấy tập nữa thì chưa có xong. Nhưng mà thời gian thì Thầy không có cho nên vì vậy mà từng những cái bài, từ những cái bài xảy ra trong gia đình của vợ chồng, rồi con cái, cho đến những cái sự kiện xảy ra ở trong học đường và trong tất cả những cái nghề nghiệp mà báo chí đã đăng Thầy đã có những cái bài vở rất là linh động để mà viết thành những cái bộ sách đạo đức. Thầy đã ghi nhận và cất để giữ gìn những cái bài đó, để lại sau khi nó đưa ra bằng những cái bằng chứng cụ thể. Cho nên đó là những cái điều kiện, và hôm nay thì Thầy mới hướng dẫn mấy con thôi, rồi tự mấy con mà thuật lại những cái mẩu chuyện của mấy con, mẩu chuyện đời và mẩu chuyện mấy con đã tiếp xúc mấy con viết. Thì Thầy thấy mấy con gần như là trên

cái bước đường mà được sự hướng dẫn của Thầy mấy con viết cũng rất hay chứ không phải dở đâu. Nhưng mà lần lượt rồi cái ngòi bút của mấy con sẽ tuyệt vời đó.

Thật ra khi mà được Thầy huấn luyện đào tạo tập luyện thì ngòi bút của mấy con sẽ viết, người nào cũng có thể viết được. Vì vậy mà mấy con thấy như gần đây mấy con thấy Nguyên Thanh được cái sự hướng dẫn về cái dàn bài, nó theo sát, còn mấy con nhiều khi mấy con không theo sát lắm mà dù sao nữa nó cũng là cái điều kiện, cái mô hình để mà chúng ta nương vào đó để mà người nào cũng tiến bước. Học với nhau mà, chúng ta người này học kinh nghiệm. Chúng ta không ganh tị với nhau đâu, chúng ta không thấy người này hơn, người kia hơn đâu mà người học trước, kẻ học sau chúng ta nương nhau.

Còn cái sự hối hận, trạo hối của con như vậy thì đáng là con trạo hối lắm đó. Người ta khệ nệ từ dưới nhà kia lên quá cực khổ mà giờ bắt người ta mang về phụ cái lòng tốt của người ta. Con biết cái nhà nó ở dưới kia kia, nó ở dưới bờ rào lặn chứ không phải đâu. Mà nó khệ nệ nó lên nó ôm cái thùng báo lên tới con... Mà trước khi nó ôm lên nó có

nói với Thầy chứ không phải nó không nói. Nó nói trước với Thầy, Thầy bảo được bởi vì những cái điều kiện mà Diệu Hiền nó viết thì nó cần có những cái tài liệu mà con giúp đỡ vậy thì rất tốt. Nhưng bây giờ cái thời gian mà đọc lại báo chí như vậy thật ra nó mất nhiều lắm chứ không phải không đâu.

Cho nên thí dụ chẳng hạn bây giờ mấy con cần cái mẫu chuyện nào đó về xã hội, thì Thầy cho mấy con cái tập, cái tập báo nó ngắn gọn, cái tập sách nó gọn, tạp chí mà mấy con. Trong đó nó kê những cái mẫu chuyện không phải nó viết mênh mông cũng như tờ báo chí đâu, cho nên dễ lắm biết không? Do đó thì cần thiết những cái mẫu chuyện nào viết thì Thầy sẽ cho mấy con mượn một, hai tập mấy con đọc rồi nó ngắn gọn mấy con, nó không mất thì giờ nhiều, phải không?

[Tu sinh]: Vậy con cũng là người không có đạo đức à Thầy?

[Trưởng lão]: Thì lẽ đương nhiên là con thiếu đạo đức rồi.

[Tu sinh]: Chắc con đưa vô một bài đạo đức của con quá

[Trưởng lão]: Đúng rồi, phải rồi, cái đó là con phải nói cái chuyện của con rồi.

[Tu sinh]: Cái đó là cái đạo đức về cái hạnh gì?

[Trưởng lão]: Cái đạo đức đó hả? Tức là con thiếu cái lòng thương của người khác, thấy người ta khệ nệ cái thùng quá trời nặng mà không thương cực khổ của người ta, mà để từ chối rồi bắt người ta phải ôm về. Con thấy cô Phương phải khệ nệ cái thùng từ bên dưới lên, con từ chối rồi cô phải ôm cái thùng trở về. Tức là con thiếu cái lòng thương. Có phải không? Thiếu lòng thương cô Phương, chỉ nghĩ mình thôi. Cho nên không thấy cực khổ của người khác. Nhưng mà cô Phương thì nghĩ lúc đó đem cho con cái tài liệu thôi chứ cô Phương có nghĩ gì?! Nhưng mà cô cũng vui vẻ cô khệ nệ cô ôm về chứ không phải cô dùng dằng “tao đem quăng mẹ cho rồi”

[Tu sinh]: Giờ con phải làm sao bạch Thầy?!

[Trưởng lão]: Không có sao hết, bởi vì con nói như vậy là sám hối cái lỗi rồi, không có gì hết. Cô thì cũng vui vẻ chứ cô không có gì! Còn con thì bây giờ đã sám hối rồi thì

tất cả mọi cái đều qua hết rồi. Chúng ta sẽ học luôn lúc nào chúng ta cũng khởi lòng từ thương yêu nhau mấy con. Khi mà mình thấy được cái điều đó rồi thì mau mau là mình đón nhận với cái lòng thương.

[Tu sinh]: Dạ con cũng định nói trước lớp nghe để trong lớp nhìn thấy cái lỗi của con như vậy để mà mai một tránh chứ không có giống như con.

[Trưởng lão]: Chứ ai làm giống con rồi nó trạo hối (cười). Thôi, rồi, được rồi không có gì đâu như vậy là xong rồi. Từ đây về sau cố gắng giữ, bởi vì mấy con chưa học tới tâm từ mà. Trời ơi tâm từ thấy người ta khổ mình mới thương chứ!

129-(LCK-053C)

- * Lòng yêu thương**
- * Vấn đạo Định Vô Lượng**
- * Tứ Niệm Xứ**
- * Đuổi bệnh**

Nó còn nhiều cái sự việc lắm mấy con, để thực hiện lòng từ, khi mà biết đến tâm từ rồi mấy con sẽ thấy. Chúng ta nói nhiều chừng nào chúng ta sẽ thấm thía cái lời của Đức Phật Tứ Vô Lượng Tâm, bởi vì vô lượng tâm, từ vô lượng tâm mà. Bởi vì vô lượng không có kể hết nổi, Từ vô lượng, Bi vô lượng, Hỉ vô lượng, Xả vô lượng, nó vô lượng. Nghĩa là tất cả những cái gì cũng xả hết, cái gì cũng hoan hỉ hết. Như vậy mới gọi là Tứ Vô Lượng Tâm. Các con thấy chưa? Cho nên cái học của chúng ta là cái học hôm nay là vì thương.

Cho nên vì vậy mà khi mình bị hôn trầm thì mình đi xa ra mình tác ý, đừng có ở gần bên mình, đó là Tứ Vô Lượng Tâm thực hiện rồi đó mấy con. Còn mình ho hoặc

gì đó mình động, sợ mình ho động người ta tu không được mình chạy xa mình ho cho đã. Vô cái khu rừng nào mình ho đã luôn rồi chạy vô có gì đâu. Đó là mình Tứ Vô Lượng Tâm thực hiện cái lòng thương của mình đó mấy con, chứ còn mình không thương, mình ở trong thất mình xả họng mình ho lia lịa đó thì làm động người ta. Còn mình ngáp nó ồ ồ thì lúc bấy giờ ai mà ngồi tu cho được. Cho nên vì vậy đó, khi mình nghĩ đến mình thương mọi người xung quanh mình đang cực khổ thức khuya dậy sớm mà tu tập cho nên mình không làm động họ, tức là thương mình, thương họ mấy con.

Cho nên cái sự tu tập của mấy con là càng lúc mấy con càng học được Tứ Vô Lượng Tâm nhiều lắm. Cho nên Thầy để cái bài Tứ Vô Lượng tâm mấy con học sau hết, để mà khởi sự thương yêu tuyệt vời. Mấy con đọc Hành Thập Thiện và Tứ Vô Lượng Tâm Thầy chỉ nói một chút thôi ở trong đó chứ chưa nói hết đâu mấy con. Tứ Vô Lượng Tâm mà, nói vô lượng tâm, tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả nhiều lắm mấy con. Rồi đây cái lớp chúng ta người nào cũng Tứ Vô Lượng tâm hết, người nào cũng biết thương yêu, không bao giờ có giận hờn người nào.

Người ta chửi, mặt sát mình vẫn cười vẫn thương yêu họ không có ghét chút nào hết. Ta nói gì nói mình cũng không giận hờn. Từ đó mình mới thấy được cái Tứ Vô Lượng Tâm của Phật là dạy giải thoát thật sự mà. Các con học tới đi rồi sẽ thấy Tứ Vô Lượng tâm, bây giờ chưa đâu. Cho nên hiện giờ dạy cho mấy con biết cách thức ở trên Tứ Niệm Xứ thôi, chứ chưa đâu, chưa vô đâu, mà tới chừng mà vô tu là mấy con phải thông suốt cái Định Vô Lậu hoàn toàn đó, cái tri kiến của mấy con đầy đủ thì mới bắt đầu vô tu thì mấy con mới khép mình vô tu tới khi mà Thành Phật thôi.

[Trưởng lão]: Có gì không con.

[Tu sinh]: Dạ con xin Sư Ông giúp cho con một cái nhân quả về gió ở thể lỏng được không ạ?

[Trưởng lão]: Gió hả con?

[Tu sinh]: Mà ở thể lỏng ạ! Tại vì con làm thì gió ở thể rắn thì con thấy như trái banh, người ta đưa lại thành thể rắn. Còn gió ở thể lỏng con không biết là cái quạt gió nó ra hơi nước có phải không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Gió ở thể rắn là không khí con.

[Tu sinh]: Gió nó ở thể khí, rồi gió nó ở thể gì, con phân tích cũng như là nước ở thể rắn là đá, nước ở thể lỏng là nước thật, còn nước ở thể khí là hơi nước. Còn gió ở thể khí là thể thực của nó, còn gió ở thể rắn là trên như trái banh, khinh khí cầu, những cái thứ người ta đưa vào bong bóng, còn gió ở thể lỏng thì con không biết có phải cái hơi xăng dầu hay quạt gió hơi nước không thưa Sư Ông?

[Trưởng lão]: Quạt gió hơi nước đó con.

[Tu sinh]: Còn lửa ở thể khí là thể hơi ấm là nhiệt, còn lửa ở thể lỏng là nóng thủy tinh Sư Ông ạ, còn lửa ở thể rắn là than đỏ.

Còn đất ở thể rắn là đất đá, thể thực của nó. Đất ở thể lỏng là bùn lầy, đất ở thể khí là bụi đất và hơi đất đúng không Sư Ông.

[Trưởng lão]: Đúng

[Tu sinh]: Con cảm ơn sư ông!

Bây giờ còn hỏi gì nữa thôi nghỉ con, hết giờ rồi. Thôi bây giờ nghỉ con hết giờ rồi

[Tu sinh]: Thưa, cô Diệu Minh muốn hỏi thầy

[Trưởng lão]: Cô Diệu Minh ở lại hỏi Thầy. Hồi nãy có ai hỏi lại Thầy,

[Tu sinh]: Con cũng ở lại hỏi Thầy chút.

[Trưởng lão]: Rồi, con ở lại, mấy người ở lại. Mấy con ra đi con. Thôi Thầy chào mấy con.

Mấy con ra đi con, còn người nào ở lại thì ở lại.

[Tu sinh]: Thưa Thầy như con tu Tứ Niệm Xứ hơi thở mình phải đi theo cái hơi thở hay là mình đứng ngoài mình canh hơi thở. Hay lên xuống mình biết hết, biết rõ ràng.

[Trưởng lão]: Mình nương hơi thở mà mình thấy Tứ Niệm Xứ con, thấy cái thân của mình. Con nghe cái câu mà trong Định Niệm Hơi thở “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô” thì con nương vào cái hơi thở con thấy hơi thở ra, nhưng mà con quay cái biết nhìn cái thân.

[Tu sinh]: Như vậy phải xuyên suốt nhìn sao Thầy.

[Trưởng lão]: Mới đầu thì nó không xuyên suốt, sau này nó xuyên suốt

[Tu sinh]: Con thấy vô nhìn bốn nơi rồi xong rồi nó thông thả nhẹ nhàng con không nhìn nữa, mà con thấy nhẹ nhàng thở vô, thở ra nơi lỗ mũi cứ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng.

[Trưởng lão]: Không được con, đó là con tùy tức rồi, con sẽ nương vào hơi thở, con chỉ cảm nhận hơi thở thôi, con chỉ thấy cái thân của con. Con nhìn lại bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông! Con đi kinh hành trong thất, con yếu hay làm sao, con chóng mặt, con về nhà con mua mấy cái thuốc bổ, cái viên thuốc bổ tăng sức, con uống trong cái lúc mà con ăn trưa đó Thầy, được không Thầy?

[Trưởng lão]: Được con, bởi vì cái sức của con yếu, con đi vòng vòng vậy mà con chóng mặt phải không? là yếu đó con. Yếu nên đi là nó chóng mặt

[Tu sinh]: Thực ra thì Vân la con nói: Má ai uống phi thời Thầy không có cho

[Trưởng lão]: Bây giờ con ăn cái chất bổ nó không đủ đâu, con uống thêm thuốc bổ cho nó bổ con, không có sao, uống về tốt, không có gì đâu, con đừng sợ, có gì có Thầy, nó không có rầy con được đâu!

[Tu sinh]: Thưa Thầy con cúng dường cái... cho Tu viện.

[Trưởng lão]: Dạ! Thầy cảm ơn con. Con gửi lại Út.

Con nhớ về tu, con xả ra con, con xả ra, con nhớ tâm thanh thân đó, bị ức chế đó con.

[Tu sinh]: Dạ cái đầu con nhưc Thầy.

[Trưởng lão]: Nhưc, bị ức chế, con xả nhẹ ra. Con tu như mọi lần, nó không có bị con. Vậy là đúng đó con, con nhớ, có gì con phải hỏi Thầy nha. Mấy con lớn tuổi Thầy rất tội, thương mấy con lắm, con ráng tu.

[Tu sinh]: Mô Phật, Kính Bạch Thầy! Con dự định con lên để mà con ở lại con tu đó Thầy, vừa chăm sóc, vừa tu mà con bệnh quá 7:49 con dậy thì con hít thở, nên mỗi lần ho là phải uống thuốc, nhưng mà thở nhiều lắm, mấy hôm nay Thầy có dạy con.... xung quanh người ta tu, con cũng đã nghĩ đến cái điều này. Thứ nhất là chưa có hết bệnh mà lên nghe giảng ho nhiều lắm rồi cũng ổn, con thấy đó cũng là trở ngại rồi. Bây giờ nếu mà lên ở những cái thất gần mà ho nhiều quá thì con cũng có nghĩ điều đó, cũng có khó khăn mà ảnh hưởng đến người

xung quan. Rồi hôm nay Thầy cũng có dạy như vậy thành ra con cũng thấy cái điều của con nghĩ là đúng, và định dự trù lên nhưng mà lúc này còn đang lạnh, lạnh là lại ho, cho nên qua tết rồi con lên ngồi. Con tranh thủ những cái thuốc men, sắp xếp trong vòng từ 9:05...(không nghe ra) tuần sau con lên cố gắng con tu... vài tuần cũng đỡ cho con và đồng thời mỗi cái tuần con lên con về một, hai hôm để con bình tĩnh giữ vững tinh thần... vì con sợ lắm à Thầy.

[Trưởng lão]: Bởi vì không có tu cái tinh thần nó sợ hãi lắm con, có con nó ở gần.

[Tu sinh]: Thật ra cái duyên của con, cái nhân quả của con nó dở quá thành ra con có buồn đó nhưng mà con cũng quán, quán cái nhân quả của mình, con cũng cố giữ cho nó được thanh thản, 9:52.. và đồng thời con cố gắng con giữ giới hạnh để mà từ đó cũng có thể... cho con về sau nó nhẹ bớt phải không Thầy. Nhiều khi con cực quá,... 10:30 (không nghe ra) không thể nào, mà trưa con ăn no mà Thầy, nó dồn dập nhiều ngày,

11:30 Làm thẳng, đơn giản nhẹ nhàng, làm chi mà cong queo, cong queo vậy.

Con cái này làm mẹ cô Diệu Vân giỏi thật nha.

(11:56) **[Tu sinh]**: Bây giờ làm theo cái này.

(12:55)**[Tu sinh]**: Kính bạch Thầy! Con trình bày với Thầy cái hoàn cảnh của con. Kính mong Thầy thông cảm

[Trưởng lão]: Được mà con, Thầy hiểu mà! Thầy rất thấy mấy con tội quá, hoàn cảnh rất ngặt nghèo, tu hành nó chưa có đủ duyên, nó gặp. Tại vì con mạnh khỏe thì chắc chắn.

[Tu sinh]: Dạ còn về ba con nữa, Ba con giờ cũng còn bệnh, 13:20

[Trưởng lão]: có cái nghiệp con. Dồn dập trong cái thời gian mở khóa tu...

[Tu sinh]:Dạ, con cảm ơn Thầy!...

[Trưởng lão]: Rồi con lên hỏi đi con, rồi về.

[Tu sinh]: Con chưa trình với Thầy về cái việc tu Tứ Niệm Xứ, con ngồi con buồn ngủ quá, nó cứ đánh con hoài... cái con mệt mỗi quá rồi con lăn ra ngủ, con nói đi đi, đừng có ngủ nữa.... (15:05) con nghĩ đánh

giặc... con ngồi con cười thắm một mình, con biết Thầy cũng thấy. Con nói chiều con trình với Thầy... đó là lỗi thứ nhất. Lỗi thứ hai là con làm bài Pháp Vô thường, có những điều không có thực mà con đem con viết vô. Cho nên mình nhớ hình như là có không biết có phải hay không mà con đem con viết vô,... xả tâm, trước thì con xả được, sau cái bài vô thường này tuy là Thầy nói nó rất đầy đủ. Cái bài chẳng có giá trị, mới đầu con lấy cái câu pháp cú của Phật con rất là tâm đắc,... giảng pháp cú con... cái câu đó học xong con rất là xúc động,... con tu không biết làm sao con mắc cỡ quá, con xin Thầy con làm bài khác... Thầy dạy con cái cách xả tâm

[Trưởng lão]: (17:40) Nói chung chung là trong Tứ Niệm Xứ thì mình sử dụng cái tri kiến của mình để xả từng cái tâm niệm của mình thì nó không bị ức chế, không có dùng cái tri kiến của mình thì mình sẽ bị ức chế, tu gì cũng bị ức chế hết. Cho nên qua cái kinh nghiệm, qua cái lời của Phật dạy nó rất là rõ ràng. Nói một cái điều mà nhiều khi mình hiểu sai, vì tu nó có nhiều cái giai đoạn tu Tứ Niệm Xứ chứ không phải là trong một cái giai đoạn một. Cho nên cái bài kệ này nhằm tu cái giai đoạn nào? Mình không có

biết, mình lấy cái giai đoạn cuối mình làm cái giai đoạn đầu, thành ra nó sai.

Giai đoạn đầu là người ta triển khai cái tri kiến hiểu biết của nó rất rộng, bởi vì nó thuộc về tri kiến giải thoát mà. Cái hiểu nó rất rộng cho nên nó mới giữ giới được. Cho đến khi cái giai đoạn cuối cùng của nó để cho nó giữ tâm thanh tịnh của nó (18:33).

Tới cái giai đoạn nào, bởi vì mấy con có Thầy cho nên Thầy không có dạy mấy con... dạy chung chung. Cho nên vì vậy dạy cái nào ra cái nấy, người nào mà không nghe thì thôi, Thầy cũng bỏ qua hết, rồi cũng tha thứ bởi vì những cái lỗi lầm của mấy con. Mấy con cố chấp thì mấy con chịu lấy, chứ còn Thầy đâu có gì đâu, nhưng mà Thầy cũng khích lệ, sách tấn cho mấy con thôi, để cho mấy con nỗ lực tu, được chút nào hay chút lấy, tùy cái duyên của mấy con. Còn riêng Thầy dạy người nào cứ theo từng bước, từng bước mà Thầy dạy, thì Thầy bảo đảm họ chứng quả liền, bởi vì Thầy triển khai cho tận cùng cái tri kiến này. Sống toàn bộ tri kiến thì tâm bất động. Không ai làm động được họ, bởi vì cái người mà đặng đến cái tri kiến của họ, họ hiểu, họ hóa giải hết họ không có động. Mà họ không động thì nó thanh tịnh,

nó thanh tịnh thì tới cái giai đoạn họ ngồi họ tu Tứ Niệm Xứ này, nó khác rồi. Thay vì Tứ Niệm Xứ thì họ ngồi họ quan sát rồi, còn bây giờ mấy con tu cái tri kiến chưa đủ, con ngồi con tu Tứ Niệm Xứ tức là con ngồi con ức chế. Mấy con cứ ngỡ tưởng đây mình vô thanh tịnh, nó thanh thân nhưng mà sự thật nó chưa, nó sai một chút.

Nó khó cái chỗ mà Thầy hướng dẫn sao mấy con cứ làm vậy, chịu khó làm, đừng có hiểu qua là mấy con làm sai là chết.

[Tu sinh]: Áp dụng vô mình nói như vậy được không? Áp dụng vô rồi con cứ bị ức chế

[Trưởng lão]: Bị ức chế, mình thấy cái đó mình áp dụng vô mình bị ức chế. Cái giai đoạn đầu mình quên. Cái giai đoạn đầu “trí tuệ ở đâu thì tri kiến ở đó”. Bây giờ cái giai đoạn đầu tri kiến triển khai để cho nó ở đâu cũng có, nó không phạm giới luật được. Tức là nó ly dục, ly ác pháp bằng cái giai đoạn đầu, cho nên nó không có bị ức chế chút nào hết. Nó có nhiếp tâm chỗ nào đâu? Nó triển khai cái tri kiến của nó để nó sống mà, nó sống hoàn toàn bằng sự hiểu biết của nó. Ai động tới nó nó không có. Cái giai đoạn đầu

của Tứ Niệm Xứ, bây giờ Thầy triển khai cái tri kiến vậy rồi, ai động mấy con, cái gì nó làm chủ đây? Đâu phải mấy con ngồi bất động đâu. Con hiểu chưa, cho nên ai động, ai nói gì con biết xả liền, không biết buồn giận ai hết.

[Tu sinh]: Còn cái lỗi của con, như từ xưa đến giờ con đọc lại bài con cứ thấy nó con xả không được

[Trưởng lão]: Thì đó bây giờ con sám hối rồi. Không sao đâu con, để mình phát lồ mình sám hối thì nó lần lượt nó không có còn bị trạo hối nữa. Rồi mình cố gắng mình nghe lời Thầy dạy bảo.

[Tu sinh]: Những cái gì mình biết rõ thì mình

[Trưởng lão]: Mình biết rõ là mình thì mình ghi mà không biết rõ, mình nhớ lơ mờ coi chừng mình đi sai đó, có không đúng sự thật đâu.

[Tu sinh]: Con học rồi nghỉ lâu rồi con quên, khi học lời dạy của Đức Phật, (không nghe rõ) Đoàn Phật tử, những cái con học những cái dễ, độ chục năm con quên hết vậy, nếu mà Thầy có cái tài liệu

[Trưởng lão]: Để Thầy coi coi có cái tài liệu, những cái tài liệu đó đưa vào cái tủ sách mà lưu trữ đó, cần gì thì con Thầy sẽ coi.

[Tu sinh]: Con cũng có học về (22:17) luận ngữ của Trung hoa nó cũng có nhiều cái câu chuyện nó làm con tâm đắc, không có nhớ tên của mấy cái vị đó. Nhiều khi con nhớ lầm câu này gắn sang câu của người khác cho nên con.

[Trưởng lão]: Không được, cái đó mình phải nhớ rõ con, nhớ rõ thì mình đưa vô, còn không nhớ rõ mình nhớ coi mình lầm, nó sai thì coi như bài viết sai.

[Tu sinh]: Thành ra cái bài nó đọc vô cái tự nhiên, đáng lẽ là cái bài nó... cái giá trị gì hết, nó tác động vô

[Trưởng lão]: Con nghĩ vậy là đúng đó. Không có sai đâu.

[Tu sinh]: Con gửi con mua, ở nhà thì có đầy đủ nhưng mà con không có liên hệ nhà, con gửi con mua.

[Trưởng lão]: Được con, không có gì đâu, ở trên Thành phố mấy cái chỗ nó bán kinh sách nó có bán. Cần thiết thì mua, có

nhều lắm bây giờ nó in đẹp lắm con. Bây giờ nó in khác, hồi đó cái Thập Đại Đệ Tử của Phật, hồi đó nó chỉ đánh máy đánh chữ nó phô tô ra. Hồi đó ở dưới Thường Chiếu mấy Thầy gửi về cho Thầy đó Thầy cũng có.

[Tu sinh]: Thầy coi Thầy cho con mượn lại.

[Trưởng lão]: Của cô Nhi Đức, Thầy lục lại cái tủ sách cũ Thầy coi.

Con lên đi con. Con xá Thầy thôi con, mấy con còn về lạy mất thì giờ.

[Tu sinh]: Con lên trình Thầy, xin lời chỉ dạy của Thầy. Khoảng một tuần lễ nay sức khỏe của con đã tạm ổn rồi, thì con đã đi vào cái thời khóa tu tập. Con thực hiện một ngày năm tiếng liền con đi Thân Hành Niệm và con tu Tứ Niệm Xứ thì một vài tiếng đầu nó không có niệm khởi cho nên là con tiến lên hai tiếng rưỡi một thời khóa, thế thì con thấy trong cái thời tu tập của con thì con thấy nó thanh thân, thoải mái thế nhưng mà khi mà viết bài thì con không viết được, con muốn lên để xin lời chỉ dạy của Thầy. Con không viết nữa có được không Thầy? Con bắt đầu ngồi viết bắt đầu các thọ nó lại đánh, tức là nó đau đầu kinh khủng ví dụ

như sáng ngày hôm nay con chỉ ngồi nghe cô Nguyễn Thanh đọc con đã đau hết cả đầu, cho nên con cảm thấy con không muốn viết nữa. Con chỉ xin Thầy đi vào miền mật để tu thôi, con muốn là có nhiều thời giờ để tu những cái ái ngữ, cái việc tu con thấy nó giải quyết được cái cảm thọ.

[Trưởng lão]: Bây giờ thì coi như là con để mà tu tập những cái pháp đó, mà để giải quyết cái thọ cho nó thật bình phục nó hết bệnh rồi. Khi mà hết bệnh rồi con về triển khai cái tri kiến, chứ thật ra Đạo Phật là Đạo trí tuệ, phải giải quyết cái tri kiến của mình thông suốt tất cả những các pháp bằng cái tri kiến của mình nó vững vàng, khi đó mình không bị ức chế, còn bây giờ con. Ví dụ như con tu vậy nó có cái phần ức chế, mà ức chế nó an trú để đẩy lui cái bệnh của mình thôi, qua cái pháp Thân Hành Niệm, và đồng thời khi mà bệnh nó bình phục lại, nó khỏe mạnh đàng hoàng thì trở về cái vị trí triển khai cái tri kiến lại. Con phải học từ đầu chứ không phải là thiếu nó, bởi vì thiếu tri kiến thì con bị ức chế tâm. Mà bị ức chế tâm thì nó không bao giờ đi đến cái chỗ giải thoát hoàn toàn được, nó khó. Cho nên cái Định Vô Lậu là cái tri kiến giải thoát, cho

nên triển khai nó.

Con thấy triển khai như Nguyên Thanh về đây hướng dẫn nó triển khai, nó viết không có ai viết hơn nó nổi, Thầy nói thật, toàn bộ cái đầu óc của nó nó tích tập quá chừng, quá đổi, đúng là đưa một cái đề tài nào thì nó viết rất là nhiều. Và đồng thời khi mà nó được cái tri kiến đó rồi thì nó áp dụng vào Tứ Niệm Xứ thì nó quét, thời gian sau nó quét thì nó chứng quả đó. Nó chứng quả bằng cái tri kiến mà không bị ức chế con ạ. Còn nếu mà con bây giờ con như vậy thì không được.

[Tu sinh]: Con mà viết là nó lại bắt đầu nó đau.

[Trưởng lão]: Nó đau bởi vì con không có làm được bởi vì sức con ở trong cái trạng thái bệnh, thân bệnh, mà nếu mà không có cái phương pháp để đối trị bệnh mà bệnh hết rồi thì triển khai qua mới được, còn bệnh mà chưa hết thì triển khai qua khó, chứ không phải là. Bây giờ nếu mà tu tập pháp Thân Hành Niệm mà trong khi xả cái tâm con, con không có dùng được cái tri kiến xả thì con không tới đâu, nó sẽ bị ức chế nó vào định.

[Tu sinh]: Bây giờ con bạch Thầy! Bên trong con nó liên quan đến một cái sức nóng ghê gớm lắm, trước đây con không dùng quạt đâu, nhưng mà bây giờ bình thường con vẫn phải dùng quạt, nó nóng ghê lắm và tự nhiên nó gồng cái cơ bụng lên, nó gồng lên.

[Trưởng lão]: Nó là đang bị bệnh đó con.

[Tu sinh]: Thỉnh thoảng nó như là tụt huyết áp, trong cái cơ thể con nó xảy ra như thế và con dùng Như lý tác ý. Thường thường con dùng liên tục cái nó như là một cái người đối thoại với con vậy, nó cứ làm nhảm, thế cho nên là con hỏi Thầy xem có phải con rơi vào cái bệnh thần kinh không, hay con bị vô thường nó bám trụ rồi thì con như là sắp chết ý. Như là có những cái trạng thái gồng, co bụng, và tự nhiên như tụt huyết áp, nhưng mà mồm con vẫn tác ý liên tục. Con thấy cái pháp Tứ Niệm Xứ rất là thích, tại vì ví dụ cái tiếng đầu tiên, một giờ đầu rất thanh thản thoải mái, cái giờ sau thì nó khởi một vài cái niệm thì con đón được niệm thì con tác ý thì nó đi. Thế nhưng mà chỉ có cái là ví dụ bây giờ bắt đầu vào viết thì bắt đầu nó rơi vào mặt, nó xoáy vào mặt nó chóng mặt và nó đau đầu, con không viết được.

Con mới xin lời chỉ dạy của Thầy cho con không viết nữa.

[Trưởng lão]: Thì bây giờ con đừng có viết, bởi vì con đang trị cái bệnh của con nó không có bình thường, về cái hệ thần kinh của con, cái hệ thần kinh mà triển khai cái tri kiến nó không bình thường, triển khai như vậy là con bị nặng đầu, nhức đầu, cho nên con đừng có viết, giai đoạn này của con chỉ đối trị bệnh của mình thôi. Tối bữa nay thì nó mới có ổn định thôi chứ chưa phải là hết, chừng nào mà thật sự cái thân con không còn cảm giác bệnh đau nữa thì con mới bắt đầu con triển khai cái tri kiến của con mới được.

[Tu sinh]: Nó chỉ đau đầu thôi, nó đau đầu nó cứ đau ở khoang mặt này thì nó xoáy vào thì như là rối loạn thì con không viết. Nhưng mà con ngồi tu hai cái pháp này thì con như thấy rất là thoải mái mà giải quyết được bệnh.

[Trưởng lão]: Thì nó giải quyết được cái bệnh của con bởi vì đối trị, cái Thân Hành Niệm là cái phương pháp đối trị cái cảm thọ của thân, còn cái tâm thì nó bị ức chế. Bởi vì khi đó sau đó con sẽ ngồi lại, do đó khi mà

tu Thân Hành niệm rồi bắt đầu ngồi lại, thấy cái sức tỉnh mình có rồi mình không bị hôn trầm, thùy miên mà cái thân của mình nó không có bệnh nữa rồi thì bắt đầu đó mình ngồi lại, từng cái tâm niệm nó xảy ra. Nó xảy ra thì dùng cái tri kiến chứ không phải là dùng tác ý mình dùng nó. Mình dùng cái tri kiến mổ xẻ từng cái niệm của nó. Vì vậy mà khi mổ xẻ từng cái niệm của nó, nó không ra, tức là bây giờ con cầm cây bút này con viết thì cái tri kiến của con đâu có triển khai được, cho nên nó không ra. Chờ cho cái cơ thể con nó mạnh khỏe rồi bắt đầu con phải đi lại triển khai cái tri kiến, cho nên từng cái tâm niệm không có được đuổi ngang nó, mà đưa từng cái niệm đó nó thành cái đề tài, phải quán nó, cho nó thông suốt tất cả các pháp ở trên thế gian này, nó không còn cái chỗ nào mà nó không thông suốt.

[Tu sinh]: Bây giờ cái hạnh độ cư của con, con thấy có cảm nhận ví dụ như ra cỏ ngoài thạt này, mà con nhìn thấy ai như là có cái tâm trạng như một cái thằng ăn trộm.

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là phải giữ độ cư con, nó nhìn thấy người nó sợ. Ví dụ con ra ngoài con nhìn thấy người con rất sợ. Thì nó có cái cảm nhận.

[Trưởng lão]: Đừng có đi nói chuyện với ai hết, phải giữ gìn, phải giữ gìn cho nó thanh thân, nó quen cái đó...

[Tu sinh]: Cho con không phải viết nữa mà con

[Trưởng lão]: Thì thôi bây giờ con đừng có viết nữa, lo trị bệnh.

[Tu sinh]: Con đi pháp Thân Hành Niệm con thấy rất hoan hỷ như thế có được không?

[Trưởng lão]: Được, nhưng mà trong cái lúc này con chuyên trị bệnh thôi, chứ chưa phải là nó đi đến cái rốt ráo được đâu. Chưa đâu. Chứng nào mà qua một cái tri kiến đó sau một thời gian học giới luật hẳn hoi, đàng hoàng hoàn toàn. Con còn phạm giới luật nhiều lắm, bởi vì xuất gia rồi, những cái bộ oai nghi tế hạnh chưa có học tập, mới có hai cuốn giới luật đầu thôi. Còn cái oai nghi tế hạnh.

[Tu sinh]: Trong người con nó cứ lưu xuất cái sức nóng ra, từ trước con có bị ít khi dùng quạt, bây giờ con phải dùng quạt. ví dụ

[Trưởng lão]: Cái nhiệt lượng nó tăng,

do đó con có cái cảm giác bệnh, nó không có quân bình được nên cứ thấy cái nhiệt nó tăng lên. Nó nóng, cho nên cái cảm nhận của con qua cái thân nghiệp thì nó không có bình thường. Chứng nào mà con thấy nó bình thường, nó thích nghi, cơ thể nó quân bình nó không có cảm giác nóng thì nó mới được.

Bây giờ con đành chỉ lại, con đừng có viết, bởi vì viết nó làm cho con nhức đầu, con nặng đầu, con triển khai cái phần tri kiến không được đâu, nó thuộc cái hệ thần kinh, thần kinh suy tư con chưa, nên con dừng lại đi con, dừng lại để tu pháp Thân Hành Niệm.

[Tu sinh]: Trong gia đình con sáng con tiếp cái cú điện thoại của con, có cái đứa con thứ hai nó về nó đón con đi sang bên Đức rồi, thì con bây giờ hoàn cảnh gia đình thì rất an ổn, không có vấn đề gì nữa.

[Trưởng lão]: Vậy thì tốt quá rồi.

[Tu sinh]: Coi như là con yên tâm tu hành. Con cảm ơn Thầy!

[Trưởng lão]: Vậy là cũng may mắn.

[Trưởng lão]: Rồi, con lên hỏi con!

[Tu sinh]:(34:17) (không nghe rõ)

[Trưởng lão]: (36:15) Thôi để nữa rồi chuyện đó sẽ làm cái từ thiện cũng được con, có cần thiết thì lấy xe còn không cần thì thôi. Để rồi chuyện đó sau, còn làm những việc từ thiện sẽ tốt, không có gì đâu. Thầy sẽ tính toán những cái điều kiện đó để làm cho tốt.

[Tu sinh]: (36:33) Dạ con cũng con trình để Thầy sẽ sử dụng như thế nào. Để con yên tâm

[Trưởng lão]: Để con yên tâm tu, để con không yên được.

[Tu sinh]: Còn (36:49)... thì thôi ở nhà cố gắng... con có đi chơi thì đừng có đi đâu, dẫn cháu tới chỗ... cho nó chơi cho nó thoải mái

[Trưởng lão]: (37:36) Đúng, không có sai đâu, khuyên vậy là đúng, để không vui chơi quá trốn rồi cũng khổ.

[Tu sinh]: Lúc đầu con nghĩ con không có la để nó bớt sự đi chơi ở ngoài đi, nó lên đây. Nhưng mà con nghĩ lại, nếu nó lên đây mà ở đây không nói chuyện rồi nó buồn nó nói chuyện rồi con động. Cho nên con nói như vậy để con về con... làm ảnh hưởng

Thầy rời ảnh hưởng người khác,

[Trưởng lão]: Không có sao đâu con, có nhiều khi nó bị trạo hồi đó.

Tu sinh Dạ! 38: 10

[Trưởng lão]: Con tác ý con, con tin tưởng tác ý là nó không... nó cũng ổn định cho con. Nó qua cái nghiệp, tức là nó chuyển được cái nghiệp, còn nó chưa chuyển được cái nghiệp là con phải trả, vui vẻ đi con, chứ đi trị hoà rồi nó cũng vậy... chứ còn mình bền tâm mình tác ý, mình có phương pháp thì lần lượt mình chuyển nghiệp, mình sống thiện là chuyển nghiệp đó.

[Tu sinh]: Hôm vừa rồi Thầy bảo tu 30 phút, con thử 30 phút tiếp theo, con tác ý (39:09) rồi con tiếp tục cứ ngồi 30 phút nữa. Tại vì con nghĩ nếu mà con... thì mình cũng như vậy thôi, bây giờ con tác ý thì con thấy nó cũng nằm im, thế là con ngồi 1 giờ.

[Trưởng lão]: Được con, nếu mà nó yên được con ngồi 1 giờ, đừng ráng nghe, nếu được thì mình lên một giờ, còn không được thì thôi trở lui lại bình thường, rồi sau thời gian tập rồi thì mới lên thôi, được thì mình giữ luôn, có vậy thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy ngồi ghế cũng được hay là

[Trưởng lão]: Ngồi ghế cũng được, Tứ Niệm Xứ mà, nó đơn giản, nó làm sao mà con ngồi thoải mái con tu được để giữ, tâm con nhìn lại bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình

(40:02) Rồi, con hỏi đi con.

Mau đi để tối rồi con, hết giờ rồi nghe. Hỏi đại đi, có gì hỏi đại, gần 5 giờ rồi, còn có 9 phút nữa.

[Tu sinh]: Con trình Thầy trạng thái con xảy ra, không biết con tu có đúng hay không, cái trạng thái con xảy ra hai ngày rồi, con không biết.

[Trưởng lão]: Xảy ra sao?

[Tu sinh]: Ngủ đến khuya thức dậy mấy lần, rồi đến 1 giờ 55 thì con nghe tiếng đồng hồ của ai đó reo, con định dậy tu tập, nhưng con nghe bên ngoài có tiếng nhạc gì đó nên con định nằm yên rồi bảo cái tai quay vô, không được nghe âm thanh bên ngoài nữa, để lắng nghe hơi thở ngủ đi, thế là con ngủ. Đến 2 giờ 20 phút, đồng hồ của con reo con bật dậy con tắt đồng hồ thì con thấy hai cái

tai của con nó đau tê cứng lại, con tưởng là không tắt được cái đồng hồ chứ, nhưng con cũng tắt được, xong rồi thì con vừa tác ý “cái tay phải trở lại bình thường như cũ” vừa xoa bóp cho nó bình thường trở lại. Đi tới, đi lui động thân để cho nó quên cái cảm giác ấy đi. Khoảng 20 phút sau con phải ra ngoài để đi mà cái tay vẫn chưa hết, con vẫn giữ câu tác ý và con vừa ra khỏi cốc đi mấy bước thì tự nhiên con thấy mình ớn lạnh, nhưng con vẫn giữ câu tác ý nó đến khi trở vô cốc thấy hai cánh tay con bây giờ thêm một cái cảm giác lạnh nữa, chứ cái lạnh đó nó không giống như mọi hôm trời lạnh mà con thấy lạnh như đá vậy, không còn một tí nào nóng hết. Cái tay nó mềm èo giống như cơ thể của người bị xiù vậy. Con có thể uốn cong các ngón tay lại được mà không cảm giác đau đốn gì, con thấy hình như cái tay nó hết cảm giác hay sao ấy. Con nhắc nó mà chẳng sao hết. Thấy vậy con tác ý càng mạnh và nhiều hơn, xoa bóp hai tay vào với nhau, khoảng 30 phút sau con thấy nó... nhưng cái đầu nó đau cái chỗ tai bên phải. Chỉ đau một chỗ mà thôi, lúc đó con thấy cánh tay bình thường trở lại hết đi. Khoảng 10 phút sau cái đầu hết đau hai cánh tay bình thường trở lại nhưng con thấy nó lại lạnh xuống hai bàn

chân, cái lạnh cũng giống như ở tay vậy, lúc đầu con chà, xoa bóp tác ý, đến lúc sau con mỗi tay quá không thể làm được nữa nên con chỉ ngồi im tác ý thì con thấy cái lạnh đó đi lần lần từ chân lên tới đầu gối. Con rời toàn thân chỗ nào cũng lạnh hết, ngay cả cái bụng mình nó cũng lạnh ngắt, chỉ trừ hai bàn tay không lạnh thôi. Toàn thân con mất hết cảm giác và hơi nóng rồi. Con tác ý: toàn thân cho ấm trở lại không được lạnh nữa.

Con thấy vẫn không bớt được chút nào hết. Nó còn tăng thêm ở hai cái chân và cái mặt con nó động lại câu tác ý...(43:50) toàn thân phải ấm trở lại và con bảo cánh tay đưa ra, đưa vô cũng thấy lạnh đã ra, chỉ cứ như vậy cho tới khi con nghe tiếng chuông chùa vẫn không hết. Con mới đứng dậy bật điện lên để dọn dẹp ba cái đồ văn mà con đã làm và ngắm nghĩa chúng cho nó quên đi. Nhưng vẫn tác ý liên tục cho đến 4h 10 thấy không hết. Con ngồi trở lại tác ý tiếp xoa cái mặt đến khoảng 5 giờ con thấy tất cả mọi nơi ấm trở lại còn hai cái chân là không thấy... con mới xoa tiếp đến cái chân, trên đầu ý nghĩ phải nhiếp tâm để tác ý quán ly tan hoại, có chuyện gì sao nhưng đến 5 giờ 32 phút con thấy không bớt tí nào nên con quyết định đi

ra ngoài để giặt đồ. Con nghĩ đâu cũng là nhân quả cả, vừa giặt vừa tác ý nhưng con không quan tâm tới chân mà chỉ lo giặt thôi. Lúc giặt xong con trở vô để xếp mùng, mền và mới rờ thử thì thấy mặt vẫn lạnh như cũ, thế là con đi ra ngoài lượm lá quanh cốc vừa tác ý đến khi quét rác ở các đường đi, con cảm thấy từng cảm thọ và hiện tượng xảy ra.

Chỉ muốn lên để thưa Sư Ông xem sao, con đều tác ý để đẩy lui hết nhưng nó đến liên tục hết niệm thọ lại khởi niệm thưa Sư Ông và có những cảm thọ con... mà nó không hết, con nói dùng những câu tác ý mạnh để đe dọa nó: nào con này lì, tao lấy cán chổi đập mày đó, mày vẫn cứng vẫn lì.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con

[Trưởng lão]: Mấy con về đi con. Thôi bây giờ tôi rồi con.

[Tu sinh]: Thứ tư Thầy đưa cho con nha Thầy, Thầy cho con các mẫu chuyện, con không có mẫu chuyện, con xin phép Thầy.

[Trưởng lão]: Coi mày lì tao lấy cán chổi đập. Tí lại trở lại nữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy 5 giờ rồi Thầy,

hay là Thầy nghỉ.

[Trưởng lão]: Rồi, rồi, giờ Thầy giải quyết này thôi, mấy con về đi con

...46:50

47:16 cảm thọ nào hiện lên là coi chừng tao... con đứng đó một lúc thì... nhưng con đi thì nó lại tới tấp lại, con lại phải tác ý liên tục, đến khi quét xong con thấy... bàn tay chân trở vô cớ thấy chỗ chân nó lạnh đến 6 giờ 15 phút con ngồi lại tu Tứ Niệm Xứ tiếp thì cái đầu của con nó đã bớt hẳn. Con không để ý vì thấy cái chân mình nó.. khoảng 5 phút sau con thấy cái bụng của con bớt lạnh và hơi thở của con càng ngàn, phải đến 25 phút sau con thấy như con không thở được nữa, cộng với con buồn ngủ vì không lo đến cái tâm mà chỉ lo đến cái bụng, nên con xả ra và rồi... hai cái chân như cũ. Tác ý cả cái chân thêm một khoảng cho cái chân hết nhưng cái bụng vẫn còn. Con tiếp tục xoa và tác ý cái chân con thấy con giảm đến 8 giờ con mặc kệ nó tu tiếp nên con mới ngồi một chút là cái bụng nó co trở lại. Tiếp con mạnh dạn đi tới, đi lui tác ý thì cái bụng hết, cái chân vẫn bị. Con đi ra ngoài dọn lá,...cái chân khoảng 9 giờ kém

con trở vô tu tiếp không quan tâm gì đến cái chân nữa, con thấy cảm thọ đến là con đuổi đi ngay. Rồi tới cái tâm. Thưa Sư Ông hết cái này đến cái kia đến 9 giờ 25 con thấy yên ổn cả thân tâm con xả ra và ngồi chà, tác ý cái chân, con cứ chà và tác ý miết một cái chân nó đỡ chút nhưng nó không ấm lên được mà cũng không lạnh như trước, đến 9 giờ nó hết con không chà nữa, đi ra ngoài tác ý đến 10 giờ 10 phút con rửa tay đi khất thực. Trên đường đi lại phải tác ý tiếp, cái đầu bị như ngày hôn qua lại trở lại cái vai cứ rần rần đến khi hết cơn lại phải chiến đấu với cái khẩu phần ăn thức ăn của con, con có hai cái bánh mà ai cũng có hết, con thấy hai cái bánh để ở giữa phần con với phần khác. Cái tâm than ăn nó lấy, con lại nói: không được lấy, thế rồi con lại

[Tu sinh]: Dạ! Thưa Thầy! Con cũng hỏi cái vấn đề lúc mà sau con đi thiền về mà bây giờ con gặp Thầy về. Con đọc Thầy đỡ thầy vất.

[Trưởng lão]: Chờ! Tôi rồi mà trời, chờ cái gì?

[Tu sinh]: Thầy cứ giải quyết cho cô này

[Trưởng lão]: Cái bệnh gì kỳ lạ này, bởi vì cái này là cái bệnh kỳ lạ, cái tu gì mà xảy ra cái bệnh kỳ lạ. Thành ra đây là cái bệnh rồi, còn mấy người kia có cái gì nữa không?

[Tu sinh]: Ngồi đợi Thầy! Giờ là 5 giờ rồi Thầy. Thầy nói vấn tắt trong 20 phút hoặc 10 phút để còn thời gian cho người khác.

[Trưởng lão]: Cái này còn quá trời. Viết cái bệnh gì mà quá tay vậy ta.

[Tu sinh]: Cô này. Con không biết nói sao

[Trưởng lão]: Bây giờ như thế này này, để cái tập này Thầy đọc hết xem coi coi cái bệnh gì, nhưng mà hiện giờ đó là những cái thọ hành của con. Do tu tập sai pháp nên cái thọ hành nó đánh con nhiều đó con. Cho nên con xả ra, con nghỉ đi, con đừng có tu nữa. Con xả con nghỉ đi, con chỉ thanh thân, an lạc, vô sự thôi. Còn khi nào các thọ nó đến con thì con tác ý con đuổi nó thôi. Chứ còn đừng có tập trung.

[Tu sinh]: Con không có tập trung, con chỉ ngồi đó

[Trưởng lão]: Hoặc là con thấy nó buồn ngủ con đi nằm nghỉ con phục hồi

bằng cách, đó là cái thọ hành của con mà. Nó bị như vậy thôi chứ không có gì hết, phải không?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, lúc bây giờ con thấy được cái tâm của con

[Trưởng lão]: Không, bây giờ đừng có thấy nữa mà giữ bình thường thôi, nghĩa là bình thường như cái sự kiện nó không xảy ra gì hết.

[Tu sinh]: Nó tự thấy Sư Ông, như con làm bất cứ chuyện gì con cũng thấy, con biết hết. Con đi lau nhà hay con làm vệ sinh con thấy nó cứ chuyện gì nó cũng, con làm bất cứ chuyện gì từng cảm thọ, từng tâm niệm con thấy.

[Trưởng lão]: Đừng có tập trung trong đó, nghĩa là con làm cái gì thì con tập trung qua một cái khác, đừng có để cho nó tập trung vô đó.

[Tu sinh]: Nó tự thấy

[Trưởng lão]: Nó tự thấy cũng không được, bắt lời nó ra. Thí dụ như bây giờ con thấy cái cảm thọ của con, con muốn đổi trị với cảm thọ của con thì con phải nương vào một cái trạng thái khác. Thí dụ như giờ

nướng vào cánh tay, nướng vào cái hơi thở, thì cái cảm thọ đó con đừng có để ý nó, mà con để ý nó thì nó lại tăng nhiều lên. Bởi vì thường thường, bây giờ cái chân con nó lạnh con làm cho nó ấm thì con đã để ý nó rồi. Con hiểu không? Nó tập trung vô đó. Nếu mà con không biết, con không cho thì đâu có tập trung được. Con nhớ mình phải nướng vào một cái chỗ khác, đừng có ngay cái chỗ đau. Bây giờ ngay cái chân con nó lạnh, con đừng có tập trung trong tác ý này, cái chân con nó nóng lại. Nó bình thường nó không có lạnh phải không, thì bây giờ con tác ý như vậy. Ở trên cái hơi thở, con đừng có lưu ý nó mà cũng đừng có chà cái chân. Trong khi mà dùng cái phương pháp đối trị nó, cho nên cái bệnh ngứa thì không có lấy dầu mình thoa, tại vì lấy dầu thoa là mình có chú ý nó rồi, con hiểu không? Mà bây giờ con thấy cái chân con lạnh mà con xoa vậy đó, là con chú ý cái chân con rồi. Con đừng có chú ý vô, cho nên mình đưa nó chỗ khác thì ở đây nó bình phục lại. Tác ý nó bình phục lại, còn mình chú ý vô cái bệnh thì tức là tâm mình tập trung trong đó, nó không hết.

[Tu sinh]: Dạ không, Thưa Thầy con

thấy hết mọi cảm thọ như con thấy bây giờ con bị muỗi cắn, tự nhiên nó cũng ngứa chỗ đây

[Trưởng lão]: Nó không bị muỗi cắn là nó bị cái cảm thọ của nó.

[Tu sinh]: Con cũng thấy bình thường mà con không có tập trung gì hết, con chỉ lo quét sân thôi.

[Trưởng lão]: Con quét sân con nhớ con nhắc quét sân là biết quét sân thôi, nhưng một lát con cứ lưu ý nó hoài.

[Tu sinh]: Dạ không, con tự thấy mà nó thích.

[Trưởng lão]: Thì nó ở trong thân con thì nó dính nó đó, nhưng mà tại vì con có cái sức tập trung nói yếu, không có lôi nó ra khỏi. Chẳng hạn bây giờ cái đầu Thầy nhưc này, mà Thầy tập trung trong cái tay này, mà Thầy chỉ biết cánh tay thì cái đầu Thầy hết nhưc chứ, bởi vì Thầy không có lưu ý cái đầu. Còn con đưa tay ra biết, mà cái đầu vẫn biết, thì hai cái này nó đi hàng ngang. Con hiểu không? Bởi vì con đã hai cái nó cái cảm, nó phân tâm con hai cái. Thí dụ như con đưa tay ra con cũng biết đưa tay ra, còn không nó bị đau quá rồi con đưa tay nó cầm

chùng vậy chứ con cứ lưu ý cái đầu nhức, thành ra nó nhức cái đầu. Cho nên bây giờ cái chân con lạnh mà con cứ xoa cái chân con vậy tức là con đã tập trung trong cái chân của con. Nó tập trung cái chân, con cứ con tập trung trong cái bệnh của con thì nó lại bệnh nhiều.

[Tu sinh]: Nó chân con ngủ dậy thì con thấy nó hết,

[Trưởng lão]: Nhưng mà lát co tập trung vào thì nó tập trung vô.

[Tu sinh]: Dạ không có nữa

[Trưởng lão]: Vậy Thầy bảo giờ muốn quên đi. Thí dụ bây giờ mình thấy người ta bị cảm, người ta sốt, người ta nhức đầu người ta uống thuốc cảm, nó làm cho người ta ngủ, cho nên người ta quên đi, người ta mở mắt dậy người ta không có nhức cái đầu này.

[Tu sinh]: Vậy thì con cũng vậy

[Trưởng lão]: Cái phương pháp của người ta là tập trung vào cái chỗ khác, để cho cái bệnh đó nó tự phục hồi. Còn mình cứ tập trung vô cái bệnh thì cái bệnh nó càng phát triển, nó không có hết.

[Tu sinh]: Bây giờ con thấy hai ngày rồi

con ngồi con tu con thấy cái cảm thọ như này. Cái tâm của con, nó không chay lung tung như trước nữa....

[Trưởng lão]: Nó hết nhưng mà cái đó nó hết rồi thì tác ý nó hiệu quả nó hết thôi. Nhưng mà bây giờ con phải tập trung, khi mà nó không chịu hết tại do mình có tập trung nó không chịu hết. Còn mọi lần con tác ý hết là vì nó có cái lực nó đẩy, còn bữa nay cái lực của nó, nó hơn cái sức tác ý của con nó không hết đâu, mà không hết thì con cứ tập trung cái chỗ đó, chỗ lạnh của con

[Tu sinh]: Bây giờ thì nó không còn cái gì nữa hết.

[Trưởng lão]: Thì bây giờ nó bình thường rồi, nhưng mà nó sẽ tái diễn trở lại, nó tái diễn trở lại thì đừng có tập trung. Cái đó thuộc về hành tướng, cái cảm nhận mà đau đó là thuộc về hành tướng.

130-(LCK-054A)

- * Quán thân bất tịnh**
- * Đạo đức nhân bản nhân quả**
- * Tứ Niệm Xứ**
- * Ý thức lực**

Hôm nay, chúng ta tiếp tục học về cái Định Vô Lậu, quán thân bất tịnh. Những cái bài vừa rồi thì về đạo đức nhân bản thì có một số người làm khá hay, còn một số người làm thì chưa đạt yêu cầu. Nhưng mà vì cái tựa đề của mỗi cái đạo đức thì mấy con không có ghi nó rõ ràng cụ thể. Thí dụ như cái bài của Thích Chí Thiện, thì cái tựa đề vào đầu giới thiệu nhân bản thì không có giới thiệu, để có cái tên chung là Đạo đức nhân bản, nhưng mà khi mình vào đầu đề thì mình giới thiệu, mình giới thiệu cái đạo đức nhân bản để cho khi đó người ta biết cái đạo đức.

Rồi kể cái cái tựa đề kể của nó: Thí dụ như cái tựa đề kể của nó là đạo đức giao

thông thì mình đừng có để đạo đức giao thông mà để Đức giao thông. Tức là cái đức hạnh giao thông tức là Đức cẩn thận; rồi về cái nghề nghiệp Thầy thuốc thì mình để ý Đức cái đức của cái vị Thầy đó con, để ý Đức. Bài viết của con rất hay nhưng mà cái tựa đề nó không có. Thí dụ như cái bài này đạo đức trong mua bán, nghề nghiệp mua bán đó, cái đạo đức trong nghề nghiệp thì mình để Đức thương mại, Đức buôn bán, không có gian xảo trong đó; còn cái đức Hiếu Sinh cái đạo Đức Hiếu Sinh thì con để Đức Hiếu Sinh, còn mình nói chung là cái đạo đức còn ở đó cái đức, có khi cái đức mà có khi cái hạnh; còn cái đức buông xả không tham lam trộm cắp, thì mình để đức từ bỏ lấy của không cho, cái đức từ bỏ đó con; đạo đức thành thật thì mình để Đức thành thật. Cái đạo đức cha mẹ đối với con cái thì mình để Đức giáo dục con cái con; còn đạo đức con cái đối với cha mẹ thì Đức hiếu thảo con, đức hiếu thảo.

Đạo đức vệ sinh môi trường thì con để Đức vệ sinh thôi con. Bắt đầu mấy con viết rất nhiều cái đạo đức nhưng mà ở trong mỗi cái đức như vậy đó, thì mấy con cho một cái mẫu chuyện, cho cái mẫu chuyện rồi con

xác định cho cái đức hạnh ở trên cái mẫu chuyện đó thì cái bài đạo đức rất là linh động mấy con.

(Con chờ Thầy đi lấy cho con, mấy con chờ Thầy chút xíu con, đi lấy cho cô Út.)

Đây là cái phần của Chí Thiện con. Sau khi nhớ lần lượt thì những cái đạo đức nhân bản mấy con có nghĩ đến một cái nghề nghiệp, đến bản thân của mình, đến gia đình hoặc là mọi sự kiện thì đều nó là đạo đức nhân bản hết. Do đó mình ghi nhận rất là nhiều cái bài đạo đức nhân bản, nhưng mà mỗi cái đạo đức đều có nêu lên một cái mẫu chuyện để cho nó cụ thể, nó xác thực hơn mà mẫu chuyện đó mình đừng có đặt, mà mình hãy có những cái chuyện nó sự thật của cuộc đời mình đưa vô thì đó là đạo đức nhân bản.

Còn về cái bài của Thanh Quang, thì con viết cũng, cái bài này viết lát nữa mà có điều kiện mấy con có đọc được thì đọc cái bài đạo đức này cũng để mà thấy được cái sự viết của hai người viết về đạo đức.

Vào đề thì con để Đức Hiếu Sinh với thiên nhiên, tức là lòng thương yêu của mình với thiên nhiên mấy con. Cái bài của

con viết cái tựa của nó là để Đức Hiếu Sinh thiên nhiên với cuộc sống con người, đó mình nghe cái tựa đề đó nó không có cái đức nhưng mà đây là đạo đức nhân bản tức là đạo đức thân hành, thì mình nên để cái tựa của nó Đức Hiếu Sinh với thiên nhiên, nghĩa là mình sống với thiên nhiên mà mình có cái sự thương yêu có cái sự gần gũi với nhau đó là đối với mình có cái cảm nhận như là mình rất là thương yêu vì có chúng thì mình mới có sự sống. Cho nên cái đó là cái đức Hiếu Sinh của mình với thiên nhiên nó là một cái tên của cái đức mà con đã viết ở trong này theo cái tên.

Đây là cái tựa của con đề cái chỗ này: Sự gắn bó giữa người và loài vật, do đó cái tên đó thì nó không, bởi vì đây là đạo đức nhân bản mà, nên con để Đức Hiếu Sinh người và muôn vật, Đức Hiếu Sinh lòng thương yêu của mình và con vật đối với mình nó cũng có cái tình cảm thương yêu, thương yêu như nhau. Thí dụ như mấy con thấy từ con rắn, con rít, con gì tất cả những cái loài vật, con kiến, con trùng nó quây quần bên mình nhưng mà đối xử với cái tình thương yêu của mình đối xử tức là mình sống với muôn vật thì cái tình cảm đó nó xảy đến với mình. Bởi

vì trong Cuộc sống tu hành của Thầy, Thầy thấy cái này rất rõ từ con rắn mà chúng ta thấy nó như vậy, con rít như vậy, sự thật ra mình đừng có làm nó đau nó không có cần mình đâu, rồi nó quấn quýt bên mình như một người bạn thân thương lắm mấy con, chứ không phải là, coi vậy chứ nó cái giao cảm được với cái lòng từ của mình, nếu mình biết thương nó thì nó cũng thương mình, cho nên mình thấy nó mình sợ, sợ nó cắn mình rồi mình đập, mình đánh nó từ đó mình với nó nó cách xa nhau; hoặc là mình ăn thịt nó nên vì vậy mà từ đó nó với mình không có gần gũi nhau chứ loài vật với mình mình sống trong đó sẽ gần gũi nhau.

Hãy dùng những cái lời nói nhẹ mình nói những cái lời nói nhẹ thì từ trường của mình phóng ra cái tình thương của mình phóng ra nó sẽ giao cảm qua cái khí giác của nó, nó không nghe nó không hiểu. Cũng như mình với người Anh người Mỹ nói nhau không có hiểu gì hết, nhưng mà cái dấu hiệu mình sẽ cảm thấy thiện cảm hay không thiện cảm mình biết, nó ưa mình, mình thấy mình cũng nhận ra được, mà nó không ưa mình mình cũng biết nữa, cho nên cái cảm nhận nó dễ lắm, còn cái lời nói cái ngôn ngữ nó

cách biệt nó khó hiểu, mình nói con kiến nó không nghe nhưng mà nó cảm nhận được cái lòng từ của mình, cảm nhận được. Nó nói mình cũng không biết, mà mình cũng không biết nó nhưng mà điều kiện nó cảm nhận qua cái sự quán quýt nhau.

Thí dụ, như một con rắn mà nó luôn luôn nó nằm gần bên mình, nó không cắn mình, nó có sự quán quýt đó là cái sự cảm nhận, mà trong cái bài con viết thì Thầy thấy có sự cảm nhận với nhau. Cho nên mỗi cái tựa đề mấy con viết đạo đức thì mấy con viết cái đức hoặc cái hạnh mấy con ghi vào trong đó để nói lên cái tựa đề của mấy con muốn nói thì nó rõ ràng, nó cụ thể cái ý nghĩa của nó hơn, và đồng thời mình dựa vào đó mình mới nói được cái đức, cái hạnh của mình nó qua cái tựa đề của nó.

Tình nghĩa con người với cỏ cây thực vật thì nó Đức Hiếu Sinh với cỏ cây, mình để chữ Đức Hiếu Sinh với cỏ cây, tức là lòng thương yêu của mình với cỏ cây, mà cỏ cây với mình nó cũng có cái sự mến nhau nữa. Các con sẽ sống với cỏ cây, mấy con thương yêu nó bao nhiêu, mấy con chăm sóc bao nhiêu khi mấy con đi vắng thì nó lại buồn nó

không có vui vẻ. Cây cỏ coi vậy chứ nó cũng có cái cảm nhận lắm chứ không phải không cảm nhận. Cho nên chúng ta sống với một cái tâm từ, bi, hỷ, xả của chúng ta thì chúng ta càng sống sao chúng ta thấy nó thích thú, nó làm cho chúng ta an ổn trong cái thiên nhiên tự nhiên. Đừng có bẻ nhánh, bẻ lá, mình chặt mình đốt mình làm đủ thứ, cái điều đó mình nghĩ làm vệ sinh sạch sẽ chứ sự thật ra trong cái môi trường sống chung nhau mình đừng nên làm cái hành động đó, Thầy thấy có nhiều người họ muốn sạch sẽ họ hốt tất cả rác trong đó có những loài vật mà sinh ra nó sẽ không còn cái chỗ núp nữa, thấy tội nó lắm.

Cho nên vì vậy mà đối với Thầy thì rất là chỉ chừa cái đường của mình đi thôi, còn bao nhiêu thì kệ nó không cần thiết gì hết, chính nó đang sống với mình mình đang sống với nó, mình có ngôi nhà thì nó có đồng rác, mấy con hiểu điều đó. Mấy con đốt hết làm cho sạch chứ sự thật cái sạch của mấy con thì bữa nay mấy con hốt sạch chứ ngày mai bao nhiêu lá nó cũng phủ trở lại hết. Cái sạch của mấy con chỉ cái đôi mắt của mấy con sạch. Cũng như mình thí dụ như một cái vật mà mình cho là thối thì con vật

khác nó lại cho thơm. Thí dụ như một con chuột chết mình nghe thối quá mình chịu không nổi, nhưng mà con chó nó sẽ xé nó ăn đó, của nó nó thơm. Cho nên nó đâu có cái gì mà thật sự đâu, mình chỉ làm thôi, mùi thơm cũng như mùi thối không có gì hết mấy con. Sau cái bài mà quán thân bất tịnh thì mấy con sẽ, nếu mấy con phanh phui ra tất cả những cái sự bất tịnh đó thì mấy con sẽ thấy ghê gớm cái thân của chúng ta lắm mấy con.

Đây bây giờ mấy con sẽ thấy này, hôm qua Thầy đã cho đọc cái bài suốt ba tiếng đồng hồ mà Nguyên Thanh nói về thân bất tịnh, mấy con thấy cái đầu óc mà viết như thế này Thầy nói thiệt ra phải tích tập dữ lắm. Cả cái phương pháp nói về thân bất tịnh, cho nên cái người mà nói về thân bất tịnh như thế này rồi thì người ta ngán cái sắc dục vô cùng lặn, không còn ai ham mê sắc dục. Cho nên không còn ai mà có thể mà đấm đuối ở trên sắc dục nữa.

Đây là Quán thân bất tịnh cái đề tựa của Quán thân bất tịnh đầu tiên thì quán đức li sắc dục, cái đức quán cái thân bất tịnh của chúng ta là cái mục đích của nó

là nó giúp cho chúng ta lìa cái tâm sắc dục không còn tham sắc dục nữa. Đây là cái bài đầu tiên mà viết giấy như thế này thì mấy con biết quá nhiều. Rồi cái quán hạnh thân bất tịnh, cái bài kệ quán hạnh thân bất tịnh, cái hạnh thân bất tịnh. Trong này thì có những cái bài mà Đức Phật dạy, cách thức để quán nó chứ không phải là khi không đâu, mà Nguyên Thanh thì cái đầu tích tập học quá trời học cho nên vì vậy mà bây giờ nhớ mà viết ra như thế này Thầy thấy cũng ghê. Rồi chánh kiến về thân bất tịnh nữa mấy con, mình phải hiểu biết cho đúng cách thức để áp dụng vào để xả cái tâm của mình bằng cái phương pháp hẩn hồi tràng hoàng để cho tâm mình đừng có bất tịnh, các con biết ghê gớm Thầy nói thật. Đọc 3 tiếng đồng hồ, suốt buổi hôm qua đọc 3 tiếng đồng hồ cho chúng nghe trong cái vấn đề. Thật sự ra nghe rồi thì chúng ta thấy rõ ràng là cái thân chúng ta chẳng có gì hết, ở đây thì Thầy nghĩ rằng khi mà những cái bài của mấy con viết thân bất tịnh như thế này cũng khá nhiều. Chân Thành cũng nói rất nhiều nhưng mà để đọc rồi mới thấy được cái sự viết của mấy con, bởi vì phải có sự nghiên cứu phải có sự đọc rất nhiều.

Mà Đức Phật tập trung, nói chung Đức Phật biết là con đường sanh tử là chỗ cái sắc dục mấy con, cho nên Đức Phật cũng tập trung về Quán thân bất tịnh rất nhiều cái đề mục, rất nhiều cái đề mục về quán thân bất tịnh, mà cái người có học Phật thì mới có học chứ còn nếu không có học Phật thì chúng ta chỉ biết sơ sơ thôi, cho nên cũng nghe nói bất tịnh thì cũng nói vậy thôi nhưng mà không mổ xẻ ra hết, mô xẻ từ tim, gan, phèo phổi chúng ta ra tất cả những cái chất gì cũng bất tịnh hết, không có cái gì mà thanh tịnh trong đó được, rồi cộng thêm với cái thân vô thường của chúng ta, vừa bất tịnh mà vừa vô thường, nó vừa thay đổi cái này thì tới cái khác Cho nên tất cả những cái điều mà chúng ta học.

Ở đây không phải cái mục đích mà chúng ta biết nhiều mà hay, có nhiều khi chúng ta viết nhiều mà tâm chúng ta không xả thì không hay. Cho nên chúng ta học hiểu, hiểu để làm gì? Tức là cái tri kiến chúng ta hiểu để áp dụng vào đời sống chúng ta để xả, tức là áp dụng vào Tứ Niệm Xứ để giúp chúng ta được giải thoát mấy con. Cho nên trong cái vấn đề học là một lễ mà hành là một lễ. Cho nên Đức Phật dạy, ở đâu chúng

ta có cái bài học về thân bất tịnh thì có cái bài hành về thân bất tịnh. Cho nên khi mà chúng ta áp dụng đúng pháp rồi thì cái tâm sắc dục chúng ta sẽ không còn có nữa, chứ còn không khéo lơ mơ chúng ta bị sắc dục chết được, nó không có thể nào mà chúng ta thoát ra khỏi.

Thầy muốn cho đọc nhưng mà vì nó không có thời gian chúng ta còn phải tiếp tục tu học tập sao cho đúng cách pháp Tứ Niệm Xứ nữa mấy con, bởi vì trong cái pháp Tứ Niệm Xứ coi vậy chứ rất khó nếu mà không khéo thì chúng ta bị ức chế tâm, mà đúng cách thì nó không bị ức chế cho nên tu tập Tứ Niệm Xứ chứ nó không đơn giản, nói thì như vậy chứ nó không có đơn giản đâu. Cho nên muôn pháp, mọi pháp mà Đức Phật dạy nhất là Định Niệm Hơi Thở thì để chúng ta áp dụng vào Tứ Niệm Xứ cho nó cụ thể rõ ràng hơn bởi vì trên Định Niệm Hơi Thở nó có 16 cái đề mục, và hai cái đề mục nữa ở trong pháp Thân Hành Niệm; một cái đề mục nữa ở trong giới hành dạy La Hầu La thì cộng là 19 cái đề mục của hơi thở. 19 cái đề mục của hơi thở để áp dụng cho trên pháp Tứ Niệm Xứ chứ không có gì khác hơn hết. Cho nên Đức Phật nói dùng Định Niệm Hơi

Thở nó có lợi ích lớn cho cái sự tu tập của chúng ta. Cho nên vì vậy mà trong những cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở nhằm cái mục đích để chúng ta giải quyết ở trên được cái thân của chúng ta.

Thí dụ như bây giờ mới đầu mà như Thầy nhắc mấy con, thì mới đầu mà chúng ta vào tu Tứ Niệm Xứ thì trong cái đề mục mà của Định Niệm Hơi Thở thì đức Phật đã có hướng dẫn cho chúng ta một chút để chúng ta thấy được trên cái hơi thở để mà tu Tứ Niệm Xứ, thì như cái “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra” thì mình nương vào hơi thở chứ không phải là tập trung trong hơi thở mà thấy biết bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp tức là thấy biết thân của mình là đủ rồi. Toàn thân của mình từ trên đầu xuống dưới chân trên đó khi mình nhìn cái thân của mình như vậy, cảm nhận được như vậy thì trên thân nó xảy ra một cái gì đều biết hết. Tại vì thân thì nó có tâm, nó có thọ, rồi các pháp tác động cũng vào trên thân của chúng ta, bởi vì nếu mà các pháp tác động trên thân chúng ta thì nó dễ, như âm thanh thì nó sẽ tác động vào tai chúng ta. Bởi vì trên thân của chúng ta nó có sáu căn, rồi sáu trần và sáu thức nó

cộng lại là 18 giới cho nên nó luôn luôn các pháp nó tác động ở trên sáu cặc chúng ta chứ có cái gì đâu. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải biết cách để ngăn chặn những cái ác pháp đó, cho nên sự tu tập rất là dễ dàng khi chúng ta nhìn cái thân là ở trên đó nó đủ hết rồi, thân, thọ, tâm, pháp nó đủ hết rồi, hễ nó tác động vô thì tác động vô ngay liền thì chúng ta biết nó ở chỗ nào liền tức khắc rồi.

Thí dụ như bây giờ ở trên thân chúng ta, chúng ta đang quan sát, đang thấy từ trên đầu xuống dưới chân mình cảm nhận, cảm nhận từ trên đầu xuống dưới chân mình thì lúc bấy giờ nó xảy ra một cái niệm nào đó thì nó cũng ngay trên cái chỗ mình quan sát thân mình mình đã thấy nó rồi chứ đâu phải là ngoài cái chỗ thân mà đi tìm cái niệm khác được cho nên thân, thọ, tâm, pháp nó là một cái khối duy nhất. Mình nói rời ra chứ sự thật ra trên thân thì có tâm, mà trên tâm trên thân, trên tâm thì nó có thọ đó, nó không có chạy đâu khỏi chỗ nào hết cho nên chúng ta quan sát thân mình, quan sát bốn chỗ thôi, cho nên vì vậy mà chúng ta cảm nhận hít vô tôi biết cái cảm nhận của toàn thân tôi, thở ra tôi cũng biết toàn thân

tôi. Tức là làm sao để cái tâm mình nó quay vô nó nhìn được, nó đừng có quay ra, mà nó không quay ra thì nó quay vô nó nhìn, nhưng mà không khéo mình lại bị tập trung ức chế cho nên cái này rất là tự nhiên.

Thí dụ như giờ Thầy ngồi chơi như thế này, nhưng mà Thầy vẫn tỉnh táo, vẫn tinh táo quan sát được thân Thầy một cách rất tự nhiên thì Thầy không bị ức chế do đó Thầy tu rất dễ. Vì vậy mà những cá pháp mà trang bị những cái tri kiến hiểu biết của mình. Tâm nó khởi lên sắc dục thì biết ngay liền rồi, thân này còn cái gì nữa à ở đó mà ham sắc dục ngay đó mình đã biết liền, sắc dục là một cái chất dơ bản chứ có gì đâu mà ham thích, mà cái thân mình mà khi mà quán thân bất tịnh mấy con quán nó sinh tương, hôi thối này kia đủ cách, nó làm chúng ta nhàm chán, gồm cho nên 60 vị tỳ kheo mà khi quán thân bất tịnh người ta tự tử người ta tự sát thân người ta, người ta thấy nó gồm quá. Cho nên đức Phật cấm không có cho, bởi vì mình quán mình hiểu để mình đối trị cái tâm sắc dục, chứ đâu phải để mình tự tử. Vì vậy mà trong cái thời đức Phật 60 vị Tỳ kheo tự tử đó khi mà quán thân bất tịnh. Đúng là đức Phật dạy rất hay, cách thức

quán tưởng rất là tuyệt vời, vì vậy mà chúng ta không học cho nên chúng ta bị xuất tinh, bị mộng tinh, bị di tinh đủ loại đó là cái gì, cái tâm sắc dục chúng ta chứ có gì? Cho nên cái người mà người ta lia cái sắc dục rồi người ta không có hề hấn một chút gì mà xuất tinh, một chút gì mà mộng tinh hết, người ta đâu có còn ham thích cái thứ đó nữa cho nên người ta ngao ngán lắm, người ta sợ lắm. Cho nên mình học đúng, mình tu tập đúng, mình dùng cái phương pháp Phật dạy đúng.

Mà trong đây là Nguyên Thanh nó ghi lại được những cái điều kiện thật sự ra nó học ở trên Phật học rất là đầy đủ chứ không có thiếu, người nào có học Phật học thì chúng ta sẽ hiểu biết cái này rất rõ. Cho nên từng đó chúng ta nương vào cái chỗ hiểu biết của Phật mà dạy chúng ta thì chúng ta sẽ hiểu biết, mà hiểu biết thì để áp dụng vào đời sống tu hành của chúng ta để ngăn chặn cái tâm sắc dục của chúng ta, hầu hết ai cũng vậy bên nam cũng vậy bên nữ cũng vậy người nào cũng vậy chứ đâu phải. Các con biết bên nữ nó cũng vậy cũng giống như bên nam vậy chứ cũng không khác gì hết, cho nên tâm sắc dục là người nào cũng vậy

hết cho nên chúng ta phải chiến thắng chứ không phải để mà trên cái tâm sắc dục.

Vì vậy mà hôm nay Thầy cho các con quán về cái thân bất tịnh. Nhưng mà quán thân bất tịnh, rồi quán thực phẩm bất tịnh kể tới tuần sau mấy con sẽ nộp bài quán thực phẩm bất tịnh. Quán thực phẩm bất tịnh các con biết từ một cái trái cây mấy con ăn thấy ngon ngọt chứ gì nhưng mà không ngờ cái đồng phân nó hút vô nó làm ra cái trái đó chứ, nếu không có đồng phân thì làm sao có cái trái từ cái gốc của nó, hút vô đó nó làm cái trái mấy con làm mấy con vô minh mấy con không thấy cái bất tịnh của trái cây, mấy con thấy ăn nó ngon, nó ngọt; rồi bữa nay hôm nay trái xoài nó ngọt quá, hay trái đu đủ này ngon quá, nhưng mà không ngờ nó là cái đồng phân rất là bẩn, các con biết không? Nó đâu có gì đâu mà sạch, đó là Thầy nói chung từ cái chỗ đó chứ đâu phải là cái món ăn mà chúng ta để thiu thối rồi chúng ta mới nghe cái mùi bốc hôi thối nó ra nó bất tịnh đâu, nó bất tịnh từ cái gốc của nó. Thử hỏi cái thân của chúng ta bây giờ chúng ta chết nó sinh trưởng hôi thối đi, chúng ta đem dập dưới gốc cây nào đó thử cái gốc cây đó nó có ăn cái rễ nó có

vô ăn cái xác của chúng ta không, nó bò vô nó ăn nó rút lên ba cái chất đó bất tịnh nó làm cái trái ở trên đó. Bây giờ hái cái trái ra ăn ngọt quá trời ngon quá. Như vậy mấy con ăn đồ bất tịnh mấy con có thấy không? Từ cái chỗ suy tư như vậy chúng ta thấy rõ ràng là chúng ta sống ở trong cái đồ bất tịnh không, rồi cái thân của chúng ta nó cùng ra gì nữa, nó cũng là đồ bất tịnh. Từ cái bất tịnh này nuôi cái bất tịnh khác, nó có cái gì đâu là thanh tịnh đâu, cho nên nó làm cho chúng ta rất là nhàm chán, do đó nhàm chán, từ đó chúng ta mới thấy thương yêu mình, thương yêu mình mang cái thân này, thân nghiệp quá khổ như thế này, quá dơ bẩn như thế này này, mình thương mình, thì mình thương mọi chúng sanh thì cho nên từ đó chúng ta sẽ học tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả. Tức là Đức từ, Đức bi, Đức hỉ, Đức xả mấy con mới toàn triệt được ở trên cái phương pháp tu Định Vô Lậu, các con thấy mình phải học hiểu, mà mình học hiểu thì mình mới có những cái tri kiến đó mình mới xả mình mới có những cái tri kiến thật sự mình mới thương yêu. Nhờ đó mà mình xả toàn bộ thân tâm của mình mới thanh tịnh mình mới được giải thoát hoàn toàn

chứ. Chứ nếu không mình không có tri kiến mình cứ ức chế tâm của mình, mình nghĩ rằng bây giờ tâm mình không niệm không gì hết là mình thiền định mình giải thoát gì, mình đâu có giải thoát.

Cho nên trên cái sự học của Định Vô Lậu nó rất là quan trọng, mình từ cái chỗ không hiểu mình hiểu, từ cái chỗ vô minh mình minh, đó là cái sự học của mình mà nó triển khai cái tri kiến của mình để cho mình sống đúng giới luật. Tại sao giới luật của Phật dạy mình phải cấm mình như vậy, không có cho mình ham ăn cấm mình phải ăn ngày một bữa tại sao làm như vậy có khổ mình không, để cho mình ăn nhiều bữa có gì đâu. Cho nên có nhiều người trả, lời ăn nó có quan trọng gì với vấn đề mình tu đâu, Minh tu là mình ngồi cho nó giữ mình ly dục, ly ác pháp cho nó xả tâm mình. Nhưng mà chính mình nghĩ rằng cái ăn không quan trọng nhưng rồi rút cục nó quan trọng. Có người nói như thế này tôi có cái tivi tôi xem thời sự, tôi biết tin tức này, kia, nọ chứ tôi có đam nhiễm gì đâu. Tôi thấy rõ tôi không có đam nhiễm, nhưng mà sự thật đang đam nhiễm đó chứ, đang đam nhiễm. Mặc dù là mình có phải là cái nhà khách để mà lo cái

chuyện Quốc Sự hay là thế giới này đâu, mà lo làm chi cái chuyện đó, rốt cuộc rồi cái sanh tử đến mình có làm chủ được gì đâu, cho nên có nhiều người họ nói một cách rất là, trời ơi nghe coi như là phải hợp thời đại. Ngày xưa tại Phật không có tivi cho nên ông không xem chứ còn có Ông ý cũng tối ngày Ông tập trung Ông ngồi đó Ông xem nữa, như vậy là ông Phật cũng mê quá rồi. Ngày xưa có người ta cũng ca hát chứ đâu phải không ca hát nhưng mà tại sao Đức Phật lại cấm không cho mình nghe ca hát gì ca hát. Mà trong tivi vấn đề ca hát nó có chứ không; rồi thời sự tin tức, thời sự tin tức Đức Phật cấm trong giới luật các con đọc kinh Sa Môn Quả, kinh Phạm Võng coi Đức Phật có cấm không? Tại những cái bài đó, những cái giới luật đó Thầy chưa viết, cấm không có cho mà chúng ta bàn bạc thời sự mà bây giờ mở tivi để nghe chuyện thời sự: đánh bên Trung Đông, nào Iraq, I răng gì đánh đập với nhau bên đó, cái đó là thời sự chứ gì, có phải không. Như vậy là mình mở ra mình xem thời sự mà Đức Phật cấm không có cho bạn về chính trị, bàn về thời sự, giới luật nó có hẳn hoi chứ đâu phải không đâu. Cho nên vì vậy mà nhiều khi chúng ta luận đề mà lừa

đảo cái người phật tử người ta không biết, để cho mình thỏa mãn được cái tò mò của mình, biết bây giờ Mỹ nó đánh Afghanistan như thế nào hay là Iraq như thế nào, như thế nào đó để mình theo dõi thời sự, theo dõi để làm gì cái tâm của chúng ta ở đây chúng ta có làm được cái chuyện gì ở bên đó được đâu có phải không. Chúng ta có theo dõi để rồi chúng ta la lối bọn Mỹ đừng có bỏ bom, chúng ta bảo được không. Nó giộng cho mình mấy cái chữ ở đây mà la.

Đó là trong cái vấn đề đạo Phật dạy chúng ta, cho nên vì vậy hôm nay chúng ta đi vào trong con đường tu tập của chúng ta là mục đích đem lại sự bình an cho bản thân chúng ta và căn thân hành chúng ta làm đúng được thì nó lợi ích rất lớn. Những gì mà Đức Phật cấm, trong giới luật những gì Đức Phật dạy thì đó là đức hạnh để chúng ta được đức hạnh giải thoát cho nên chúng ta phải chấp nhận và thi hành những cái lời của đức Phật, vì đó là cái con đường kinh nghiệm, kinh nghiệm của đức Phật như thật những cái giới luật mà trong giới kinh mà như thật, không có cái gì mà sai được hết.

Cho nên vì uống rằng Thầy không có

thời gian, con thấy gần ba tháng nay Thầy không có viết được một cuốn sách nào hết mà chỉ lo cái bài vở của mấy con thôi, làm gì còn thì giờ đâu mà viết. Lẽ ra thì bốn cái tập giới luật của Tỳ Kheo tiếp tục thì hôm nay ít ra Thầy cũng viết ra được một hay hoặc hai cuốn rồi, nhưng mà không có viết được, vì vậy mấy con thấy Thầy bỏ cho mấy con rất nhiều, mấy con nỗ lực tu cho đúng thì. Còn nếu không mấy con tu sai rồi thì mấy con không xả tâm thì vô ích của mấy con thôi. Ngồi cứ cho nó hết vọng tưởng thì coi chừng, cái chuyện đó nó đã từng lâu rồi, từ Thầy Tổ của chúng ta cũng đã thu tập điều này rồi nhưng mà chẳng được kết quả gì đâu.

Còn hôm nay chúng ta tu tập cho đúng cách mà Đức Phật đã dạy thí dụ như bây giờ triển khai cái tri kiến, từ đầu cái khóa học này các con triển khai cho đến hôm nay thì cái tri kiến của mấy con Thầy thấy nó rất nhiều, nhưng mà sợ mấy con không biết cách áp dụng thôi, chứ nếu mà mấy con biết cách áp dụng thì nó rất là lợi ích.

Một khi mà các con ngồi các con viết cái bài mà, ví dụ như về thân bất tịnh mà mấy con viết lột sạch đi cái tâm của mấy con

nó cũng giảm cái tâm sắc dục nữa chứ đừng nói, khi mà các con viết, mấy con tư duy, suy nghĩ mấy con thấy tự nó nó giảm. Còn mình không có viết được mình nói qua loa về bất tịnh của nó sơ sơ thì nó nhằm nhò gì, cái lực của sắc dục nó mạnh lắm nó không có thể nào mà nói sơ sơ mà nó ngán đầu nó cho là hoàn toàn sạch nó ngu đến mức độ Thầy nói: Cái chỗ dơ bẩn mà nói chung cái đầu nó vô đó mà nó chịu, còn ham thích nó nữa. Nó ngu đến cái mức độ mà không có tưởng tượng được đâu. Mà thực sự ra nhìn trước mặt mình là những người nam, mình thấy mình cũng ngu nữa, chứ đừng có nói chuyện.

Phải nói rằng ngu rất ngu cái chỗ bất tịnh, cái chỗ dơ bẩn, mà cuối cùng không biết từ cái chỗ mà chúng ta thấy từ cái bào thai chút xíu nó vô trong đó nó nằm ở trong cái chỗ bất tịnh, nào nhớt nhao, nào hôi thối trong đó mà nó nằm ở trong đó, mà nó nằm ở trong cái bào thai, con biết không? Mình bây giờ mình lớn như thế này, chứ hồi đó mình cũng vậy chứ gì, mình cũng nắn ở trong đó chín tháng, mười ngày chứ bộ. Ở trong đó nó không có một chút không khí nữa, làm gì mà trong cái bào thai có không

khí trong đó được mấy con. Chỉ nó theo cái hô hấp của bà mẹ thôi chứ làm gì, nó tối um ở trong đó chứ làm gì có ánh sáng ở trong đó, coi như cái ngực tối ở trong đó, mà ngực tối là nó dơ bẩn nữa, nước nhớt nhao nó nằm ở chung quanh đó, mình nằm ở trong đó một đống dơ bẩn, mấy con cứ nghĩ đi. Ham làm chi cái chuyện dơ bẩn như vậy để rồi một đứa bé nằm trong đó 9 tháng, mười ngày mới xuất thai.

Từ đó mấy con thấy ma cái thân mình dơ bẩn, một cách thức dơ bẩn bằng tinh cha, huyết mẹ chứ gì hai cái phối hợp nhau nằm đó 9 tháng 10 ngày vừa dơ bẩn. Cho nên toàn bộ thân mình từ cái bắt đầu đã dơ bẩn, cho đến bây giờ còn cái gì nữa mà không dơ bẩn, thế mà mà người nào cũng quần này, áo kia rồi cho đẹp đẽ, rồi xoa dầu cho thơm tho, rồi tắm giặt, rồi này kia làm cho nó ghê tợn. Sự thật nó có ra gì cái thân này đâu, chết ba bữa không dám ai ngó, thật sự là bấy bữa không ai dám lại gần, nó là cái thân của chúng ta như vậy thì mấy con cứ nghĩ Đức Phật dạy rất đúng và chúng ta tư duy suy nghĩ càng viết thì chúng ta mới thấy nó thâm thía lắm mấy con.

Chúng ta cố chấp cái thân, ai động tới chửi mình một cái là thấy mình sùng lên liền, mặt đỏ gay lên liền, coi cái thân này là quý báu. Có gì đâu, một đồng phân hơi thôi chứ có gì. Mình ngồi vậy cái da nó bọc ở trong đó chứ, xé banh ra một cái thiên hạ chạy bay không còn ai dám ở đây, bởi vì nó dơ quá mà đâu có còn ai dám ở đây mấy con.

Thật sự người nào làm gan đi, lột da mình đi, để bụng gan lôi ra cả đồng đi, ông nội dòn cái họ sợ, thân gì mà dơ đến cái mức độ, nội cái máu không nó cũng tanh chúng ta chịu cũng không nổi, chứ không phải. Cho nên vì vậy mà khi mà quán xét rồi chúng ta ngao ngán lắm, mang cái thân này dơ bẩn.

Hằng ngày ăn, tưởng ăn để sống tưởng chất bổ, toàn là cái chất dơ không à, không có chất bổ gì hết, từ cái dơ từ cái cây cỏ cho đến những con vật nó ăn cái thứ này ăn được nửa kia.

Thí dụ như bây giờ mấy con thạch mầy con chó nó ăn ba cái bất tịnh, ba cái phân, ba cái này kia, rồi bằng thịt nó ăn rồi xúm nhau thì trong thân cái người đó cũng nhét

ba cái thứ bất tịnh đó gì, nói mình ăn cứ chứ mình ăn vòng qua thân con chó chứ gì, cũng vậy. Không, mình phải công nhận chứ đâu phải, đó là cái dơ bẩn. Nói giờ thật sự ra đem một cái đĩa phân, phần bảo mình ăn mình không ăn được đâu, nhưng mà đem thịt con chó mình ăn được. Con gà nó mới mổ một bãi phân kia nó ăn. Bây giờ đem vô cắt cổ con gà kia lần lần không phải từ cái chỗ cái bãi phân đó nó qua thịt con gà sao, có phải mình ăn phân không? Có phải không mấy con cứ nghĩ đi. Vậy mà người ta nuốt, nuốt không người nào mà không nuốt.

Bây giờ mấy con ra chợ con ngòi họ nuốt thịt heo, họ nuốt thịt mèo, thịt chó gì đủ loại, rắn, rít gì cũng ăn hết chứ đừng có nói. Như vậy họ có biết cái bẩn đâu. Cho nên mình thật sự ra mình ăn rau cải mình vẫn thấy rau cải nó cũng phải có phân, tro nó lên chứ, đem cây đá mà mấy con trồng cải mà nó lên không, có phải không?

Như vậy rõ ràng từ cái chỗ bẩn dơ nó mới thành ra rau cải, nhưng mà còn đỡ hơn ba cái loài động vật, như vậy chúng ta sống là để chúng ta tu cho nên chúng ta tạm thời chúng ta cố gắng ăn chứ chúng ta ăn chứ

chúng ta ngao ngán lắm hết muốn sống rồi. Cho nên 60 vị Tỳ kheo khi nghe Đức Phật giảng về thân bất tịnh rồi, các vị tự tử ngay liền hết có ham sống, cái thân gì mà dơ quá độ vậy.

Cho nên Đức Phật mới nói bây giờ mình tự mình giết nó nhưng mà cái tâm tham sân si của mình vẫn còn thì mình vẫn còn phải có thân khác làm sao mà mất được sao, tốt hơn là mình mượn cái thân này để cho mình tu tập để cho nó không còn tái sinh nữa thì cái này cái lợi ích chứ, trong cái thân bất tịnh này nó có cái thanh tịnh chứ đâu phải là bất tịnh hết sao, nhưng cái thanh tịnh đó phải do tu tập chứ làm sao mà. Bởi vì cái thanh tịnh là cái nghiệp thanh thân An Lạc Vô sự là cái trạng thái chân lý đó chứ. Cho nên mình phải giữ gìn mình bảo vệ, mình bảo vệ một cách khéo léo, thiện xảo, chứ không phải ức chế tâm. Còn mình vụng về mình ức chế tâm mình cố gắng mình tập trung, mình trợn trắng trợn tròn để cho nhức đầu, để cho thức suốt đêm thì cái điều đó sai.

Giờ nào đi ngủ thì mình đi ngủ ngủ bởi vì cái thân của mình nó còn ngủ nghỉ mà thì cái giờ là thức thì mình tu, thì mình tu mình

tu cái gì? Thì mình quan sát coi 4 chỗ thân thọ tâm pháp của mình có chướng ngại thì mình có phương pháp đẩy nó ra, mà đẩy ra nó không còn có chướng ngại nữa hết thì là xong chứ có gì, mà nó xong rồi thì nó thanh tịnh chứ có gì đâu. Mục đích của chúng ta bằng cái sự hiểu biết, bằng cái sự biết cách đẩy, nó có cái phương pháp đẩy. Cho nên có nhiều người hỏi Thầy, bây giờ ăn, theo người ta ăn để trị bệnh để cho hết. Thật sự ra đức Phật đã dạy pháp Tứ Niệm Xứ để khắc phục tham ưu thì cần gì phải nhịn ăn, mình sợ.

Mình ăn để mà sống, mình nhịn ăn thì có cái phương pháp nhịn ăn thì cũng trị bệnh nhưng đó là cái phương pháp Thầy không thấy ở tron kinh sách Phật dạy về cái pháp nhịn ăn, vì trước kia Đức Phật cũng nhịn ăn, ăn quá ít Đức Phật kiệt quệ, cho nên vì vậy mà không thấy Đức Phật dạy chúng ta nhịn ăn để trị bệnh hay hoặc đối trị những cái bệnh nhưng vì hiện giờ thì người ta phát giác ra cái sự nhịn ăn để trị bệnh thì cũng có hiệu quả. Nhưng theo Thầy thiết nghĩ thì những cái người nào mà quá bệnh nhiều mà chúng ta dùng pháp của Phật chưa đẩy lui được thì tự mấy con ăn gạo lứt, muối mè hoặc là nhịn ăn để trị bệnh, uống nước chanh đường gì

đó thì tự lấy con làm gì cũng được hết nhưng đừng nói đó là phát của Phật. Tội ông Phật ông ấy không dạy cái điều đó, nhưng mà sau khi hết bệnh rồi thì nói: tôi nhờ nhịn ăn mà Phật dạy nhịn ăn nữa thì mấy con thêm cho cái pháp của ông Phật là nhịn ăn thì tội cho ông Phật.

Bởi vì Thầy đọc hết kinh sách Nguyên Thủy Thầy không thấy đức Phật dạy nhịn ăn..Cho nên khi nhịn ăn mà hết bệnh thì đó cũng là một cái chuyển nghiệp của mình thôi, nhưng không hết bệnh thì cũng là một cái bệnh của mình thôi chứ có gì. Còn ở đây chúng ta dụng pháp, mục đích của chúng ta dụng pháp khi thân có nghiệp. Dụng pháp để làm gì? Để tạo thành cái lực ý thức của chúng ta, bởi vì Pháp Như Lý Tác Ý mới đẩy lùi bệnh, mà khi dùng nó đẩy lùi bệnh thì biết bao nhiêu lần chúng ta tác ý mà biết bao nhiêu lần chúng ta tác ý thì biết bao nhiêu lần trở thành tích tập thành một cái lực của nó, các con hiểu không. Từ cái chỗ mà bệnh chúng ta cho đến khi mà bệnh của chúng ta lành mà bằng cái phương pháp tác ý để đuổi bệnh thì nó trở thành một cái lực của nó, còn bây giờ mấy con nhịn đói, mấy con đâu có dùng cái Pháp Như Lý Tác Ý làm

chi, nó hết bệnh nhưng mà mấy con có lực không? Ông Phật ông ý nằm trên cái tâm của mình nó có những niệm, rồi do đó mình tư duy, quán xét, dùng Pháp Như Lý Tác Ý đuổi khái niệm đó đi rồi bây giờ trên thân nó có chướng ngại thì dùng cái Pháp Như Lý Tác Ý đó đuổi cái chướng ngại của trên thân đi, cái bệnh đó đi thì khi mà đuổi ra được như vậy thì mấy con biết bao nhiêu lần tác ý không. Rồi bên ngoài các pháp tác động vào tai nghe, mắt thấy, thân cảm xúc điều này thế kia thế nọ. Mỗi lần phải phòng hộ vậy là mỗi lần phải tác ý chứ gì, tức là mình có đi sai pháp Phật không? Mình rèn luyện hàng ngày, cũng như mình đọc thần chú vậy thì cái chú đó phải linh chứ, phải không? Đọc viết nó phải linh hiển chứ, còn cái thần chú của mình đọc là cái pháp Như Lý Tác Ý mà đọc để cho nó xả ly cái ác pháp, cái chướng ngại chứ gì, thì nó xả ly được thì cái thần chú mà mình đọc đó nó có linh không. Bây giờ cái thân đau: Thọ là vô thường, thì cái đau nhức này phải đi, thì cái đau nhức này đi rồi; lát nữa đau cái tay: thọ vô thường, cánh tay đau này phải đi, mình chỉ đuổi cái bệnh thôi chứ mình có làm gì, nhưng mà không ngờ mỗi lần tác ý là nó tích tập cái lực. Các

con nghe cái lực ý thức tự lực mà mình tác ý bằng ý thức của mình chứ bằng gì. Nhưng mà cái ý thức lực, cho nên cuối cùng mà tất cả những chướng ngại pháp đó không còn ở trên thân tâm chúng ta nữa, thì cái tu tập mà hàng ngày tác ý như vậy nó trở thành Tứ Thần Túc, nó bốn cái lực như thần, các con nghe chưa? Cho nên vì vậy mà bây giờ mình làm sai thì mình lại mất, uống quá trời, tôi đau mà giờ tôi nhờ cái này mà tôi luyện được cái thần lực.

Còn bây giờ mấy con nói tôi đau, tôi đi uống thuốc thì lực ở đâu, ra ngoài đó nhờ Bác sĩ nó lấy cái kim nó trích cho lực chứ làm sao mà có lực nữa. Hay hoặc là bây giờ mấy con đau, mấy con: thôi để mình nhịn ăn mình uống chanh đường đi, thì cái lực nó ở đâu, nó hết đau rồi còn mấy con thôi hết đau giờ tu cái gì, nhưng mà cái lực nó không có mấy con. Còn cái này nhắm để mà hướng dẫn cho chúng ta tạo thành một cái lực, cái lực đó sau này chúng ta mới làm chủ được sự sống chết mới chấm dứt được luân hồi; rồi cái chuyện mình không thấy mình sẽ có Tam Minh mình thấy được, Còn bây giờ mình tu tập cái kiểu này đó, hết bệnh rồi thì cũng như người phạm phu vậy

thôi, hễ đau bệnh thì nhịn đói, đi bác sĩ có phải không? Rồi cuối cùng thì mình đâu có luyện cái pháp Như Lý Tác Ý này đâu, cho nên cuối cùng thì mình không có Tứ Thần Túc, mà không có Tứ Thần Túc thì làm sao mấy con có Tuệ Như Ý Túc, mà không có Tuệ Như Ý Túc thì bây giờ mấy con muốn quan sát một cái gì mấy con quan sát được không? Với cái ý thức của mấy con này làm sao mấy con nhìn được này. Bây giờ Thầy hỏi đời trước mấy con là ai mấy con nói dùm Thầy nghe coi thử coi, con mèo, con chó gì mà nó sanh ra mình đây. Coi thử coi đời trước mấy con nhìn được không. Hỏi mà cha mẹ mình sanh, hỏi mà nằm trong bụng mẹ giờ nhớ lại coi nằm cái kiểu nào đây, các con có biết không. Nhưng mà khi có Tam Minh rồi mấy con quan sát lại mấy con thấy cái kiểu cách của mấy con hỏi nằm trong bào thai mấy con biết hết, biết nằm méo, nằm tròn, nằm co, nằm dài, nằm ngửa gì mấy con biết hết, thấy rõ ràng, cụ thể lắm mấy con. Đó là mình nhờ cái Pháp Như Lý Tác Ý đó mà nó trở thành cái lực, cái lực để nó thực hiện Tuệ Như Ý Túc, như cái lực như mình muốn, mình muốn thấy biết cái đó nó sẽ thấy biết.

Cũng như bây giờ mình có ông nội bà nội mình chết mất rồi, bây giờ không biết là ông ở đâu đây ta, nhìn coi thử coi ở đâu thì mấy con sẽ thấy biết. Còn bây giờ mấy con biết ông ý đi tái sanh con gì, vật gì hay hoặc là người nào ở đâu, người Mỹ, người Tây ở chỗ nào đâu mấy con coi thử coi ở đâu; coi ông bà mình tái sanh, làm sao mà không tái sanh được. Thì mấy con chưa biết được như vậy thì mấy con phải thực hiện cái Pháp Như Lý Tác Ý chứ. Khi mà Pháp Như Lý Tác Ý mấy con đẩy lui hết chướng ngại pháp ở trên thân của mấy con, ở trên tâm mấy con và các pháp nó không tác động được thân, thọ, tâm mấy con thì nó thanh tịnh, nó thanh tịnh thì nó đủ thần túc. Bởi vì Thầy mới nói nhắc đi nhắc lại mấy con biết, con đường đi nói như vậy chứ nó đâu phải là gì khác hơn hết, cho nên chúng ta nỗ lực chúng ta tu để mà chúng ta có đủ những cái lực đó đó, đủ những lực. Mà cái lực đó đâu ngoài Pháp Như Lý Tác Ý mà có được, chứ không phải ngồi thiền định mà có. Mấy con ngồi thiền định mà giao cảm được cái gì đó mấy con tưởng nó là đúng sao, nó là tưởng của mấy con chứ đâu có phải là cái Tứ Thần Túc của mấy con đâu, nó đâu phải là Tuệ Như Ý Túc

đâu. Lên đồng, nhập cốt nó cũng làm được cái điều đó thì bây giờ mấy con cũng thôi đi học cái kiểu cách lên đồng, nhập cốt như mấy bà đó thì cũng làm được chứ có gì, cần gì mà phải thu cho nó cực. Nghĩa là mấy bà lên đồng, nhập cốt mà ăn ngày 3, 4 bữa, họ cũng chạy theo dục lạc, họ cũng có chồng có con, họ cũng có vợ có con hết, họ cũng lên đồng nhập cốt được chứ có phải không? Họ có gì đâu mà lừa ngoài đời đâu, họ đâu có khác gì đâu. Con cứ thấy mấy bà cốt, mấy con cô cậu coi thử coi họ lên đồng nhập cốt chứ họ cũng có chồng, có con, họ cũng có vợ hết. Mấy ông pháp sư đó, mấy ông mà lên đồng coi thử coi, mấy ông cũng có vợ có con hết chứ, mấy ông cũng còn dâm dục chứ mấy ông hết sao.

Còn trái lại mình hoàn toàn là từ cái chỗ mình là một con người sanh trong dân dụng đó mà mình thoát ra dâm dục không còn ham thích một chút nào hết như vậy mình mới thoát ra khỏi cái nhơ bẩn, cái bất tịnh của cái sự sống của con người, nó không phải cái đó là cái thanh tịnh sao? Cho nên chúng ta muốn thì chúng ta phải nỗ lực, mà muốn được như vậy chỉ duy nhất có Pháp Như Lý Tác Ý mà Pháp Như Lý Tác Ý phải

tác ý đúng cách, phải Tu Đúng Pháp cho nên ở trên Tứ Niệm Xứ mà tác ý chứ mấy con ở cái chỗ khác với con tác ý, giờ ở trên câu niệm Phật mà tác ý thì tác ý cái gì đây, tác ý để về trầu Cực Lạc thì cái chuyện đó nó thành ra sống tưởng mấy con mất rồi đâu có còn gì mà ở trên cái chỗ bốn chỗ của thân, thọ, tâm của con mà các con đối trị.

Cho nên trong cái vấn đề du học của chúng ta nó rất là quan trọng ở cái chỗ mà triển khai cái tri kiến và cái Pháp Như Lý Tác Ý, cho nên mấy con đừng có sợ, hơi hơi mấy con sợ chết, hơi hơi đau đau cái sợ chết, chết thì chết mẹ cho rồi đi, chứ sống làm chi mà ở đây tu không có được, mà lại cái pháp Như Lý Tác Ý là cái thần dược mà để cứu mấy con, mấy con biết từ cái chỗ mấy con tác ý, mới đầu mấy con tác ý mấy con thấy nó cũng có hiệu quả chút chút mấy con cũng đặt trọn cái niềm tin chứ, nếu mà mấy con tu sâu hơn, mấy con thanh tịnh hơn thì cái pháp Như Lý Tác Ý nó lại rõ ràng hơn. Các con cứ hỏi đi, quý Thầy đi. Như Thầy Chân Thành bệnh đau thì tác ý nó đi liền chứ, nó có cái hiệu quả như vậy mà hầu hết là Thầy thấy mọi người ở đây là đều có cái kết quả nhỏ đó chứ không phải là không có cái kết

quả đó đâu, nhưng tại sao chúng ta không ôm nó để mà chúng ta đối trị, tội cho có thân bệnh để mà dùng nó để đối trị.

May như Phước Tồn con thấy con có cái bệnh đó là phước quá rồi, có chỗ để mà dẹp để mà tụ tập giải pháp Như Lý Tác Ý để mà tạo thành Tứ Thần Túc chứ gì? Không biết chừng là mình dùng nó hàng ngày mình đuổi nó cuối cùng mình có Tứ Thần Túc chứ sao. Bởi vì cái người có bệnh là cái rủi, nhưng mà cũng là cái may, tôi có đối tượng, bây giờ một là mình chết, hai là tao sống là tao sử dụng may. Bây giờ các con thấy cái thân mình mạnh khỏe không đau ốm gì hết, mình tu mình ngồi đó mình lắng lắng để mình nghe từng cái cảm thọ ở trên thân của mình để mình dùng pháp Như Lý Tác Ý như vậy. Từng đó mình lắng, mình nghe từng cái tâm niệm của mình để mình dùng rất Như Lý Tác Ý chứ gì. Mình nghe tất cả những các pháp bên ngoài tác động vô thân tâm mình để mình dùng pháp Như Lý Tác Ý để mình phòng hộ chứ gì? Các con thấy tất cả đều là Pháp Như Lý tác ý hết chứ gì. Do đó thì bây giờ chúng ta có gì đâu mà lại khó.

Cũng như sư Pháp Ngộ bây giờ, đi hỏi

nào tới giờ quen rồi ngồi lâu nó khởi tâm nó muốn đi nữa: Mày chết, tao kỳ này tao cột chân mày đây, mày không ấy tao lấy dây tao trói chân mày dây thừng, bây giờ nhất định là không cho thì làm sao mà lôi mày đi mày quen rồi. Bây giờ mày muốn đi nữa, tao cột chân mày lại. Kỳ này mà cột tới chừng nào mà tới hoàn toàn cái pháp. Nghĩa là nội tác ý cột chân nó nó cũng hoảng nữa, thì nó cũng thành lực nó rồi. Tao nhất định không đi là không đi, chết bỏ. Kỳ này hoàn toàn là làm chủ sinh tử, chấm dứt luân hồi chứ không có muốn đi tới đi lui nữa, bởi vì tao đi quá tao biết rồi, không có cái chỗ nào mà giải thoát như chỗ này hết đâu, mày đi nữa là mệt xác mày. Do đó tác ý như vậy, tư duy như vậy rồi hoàn toàn là phải đi. Nghĩa là bây giờ không có đến đây mà cảm dỗ rủ tao nữa, tao không có ham đi đâu nữa hết, chỗ nào tao cũng biết hết rồi. Đó thì mạnh mẽ như vậy thì mấy con sẽ chiến thắng nó, bền chí, kiên cố dùng pháp tác ý: mày nổi mày dụ tao thì tao tác ý tao đuổi mày đi liền, tao đập mày chứ không có ở đây mà vô đây mà dụ tao nữa. Bộ mày tưởng tao còn ham lắm sao, mấy cái người ở trong tu viện này, có nhiều người có biết đi như mày chưa? Mà bây giờ mày đi

rồi mà còn ham. Mấy con dùng cái phương pháp như vậy con tác ý con đuổi liền. Hôm nay chỉ còn có mấy tháng nữa, mà nếu mà tu không xong là mà chết chứ đừng có nói chuyện, mà phải làm cho xong đó. Cả cuộc đời mà đi tới, đi lui mà có xong cái chuyện gì đâu mà bây giờ còn muốn đi nữa, đi ít bữa rồi vô nó thấy gặt, mà chỉ gặt tao thôi. Đi ra rồi vô mà chắc gì mà tu được.

Thí dụ như mấy con bền chí, kiên cố, đánh mạnh. Cho nên vì vậy mà sau khi sắp xếp ổn định xong rồi từ, cái ra vô từ tất cả những cái điện thoại mọi cái mấy con đều đẹp xuống, ba cái máy cũng đẹp hết, tao chỉ còn biết ngồi đây biết Tứ Niệm Xứ thôi chứ tao chẳng nghe lời Thầy gì hết. Thầy nói rồi, tao biết rồi mà cứ lải nhải, lải nhải hoài trong cái tai của tao, bộ mà ngồi đây mà nghe Thầy ca hát ca hát cho mà nghe sao. Đẹp sạch ba cái máy này hết thì mấy con mới tới, chứ còn Thầy nói mấy con cứ tới ngày tưởng mình nghe pháp chứ sự thật ra mấy con nghe ca nhạc đó. Cho nên tu tập này chỉ còn cái duy nhất duy nhất là ôm Tứ Niệm Xứ mà thôi, cho nên Thầy hướng dẫn cho mấy con cụ thể rõ ràng biết cách hẩn hồi rồi, thì từ đó kể như là mấy con động thất

đừng có thêm gặp Thầy nữa, đừng có hỏi lại nhải nữa mà nỗ lực ôm chặt cái pháp này, luôn luôn pháp Như Lý Tác Ý đuổi sạch ba cái chươnng này hết thì thời gian rất ngắn mà mấy con tới.

Nghĩa là Thầy trang bị cho mấy con được cái tri kiến của mấy con tới Tứ Vô Lượng tâm tức là tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả rồi mấy con làm bài đầy đủ rồi thì tới đó là dừng lại rồi không làm nữa đó, bây giờ ông pháp tu đó. Nghĩa là bây giờ ví dụ như bây giờ tháng này là tháng thứ 3 gần hết tháng thứ 3 rồi, tới tháng thứ tư mà trong tháng thứ tư thì chắc chắn là mấy con sẽ xong hết cái Định Vô Lậu, các con cố gắng. Bởi vì mỗi tuần lễ mấy con sẽ làm một bài, một bài thí dụ như bây giờ Thầy cho cái Thực phẩm bất tịnh này; Tuần này là cái bài quán Thân bất tịnh cái 7 này còn ai viết, Phước Tồn còn viết cái bài nhân quả khẩu hành: nói lật lọng còn đi lại những cái bài cũ cũng được. Nhưng mà điều kiện là các con cố gắng những cái này mới có mấy cái bài mới cho nó xong cái Quán thân bất tịnh cho cái tuần này cho xong, rồi tuần tới quán Thực phẩm bất tịnh, rồi quán Thực phẩm bất tịnh, rồi tới tuần tới nữa thì mấy con sẽ quan tâm từ, quán tâm bi, quan tâm

hỉ, quán tâm xả mấy con. Những cái gì mấy con không hiểu thì mấy con lật ra từ Tứ Vô Lượng Tâm. Tứ Vô Lượng Tâm Thầy chỉ đưa ra một cái số Từ, bi, hỉ, xả đơn giản thôi chứ nó còn nhiều lắm mấy con, nói nhiều lắm. Bởi vì tâm từ của mình rất nhiều, tâm bi cũng rất nhiều và tâm hỉ, tâm xả rất nhiều; vì tâm hỉ, tâm xả đều rất là quan trọng đó mấy con.

Trong cái vấn đề tu tập để xả tâm, thì Tứ Vô Lượng tâm là quan trọng nhất ở trong cái vấn đề tu thật xả. Cho nên nó là phát độc nhất để đi đến chứng đạo đó Là Tứ Vô Lượng tâm đó. Nó thuộc về Thiền Quán không à, tư duy không à chứ nó không có thuộc về thiền ức chế đâu, cho nên phải cố gắng. Còn mấy bài nữa chứ không có nhiều, còn 5 bài nữa. Cái bài quán thực phẩm bất tịnh; rồi quán tâm từ, quán tâm bi, quán tâm hỉ, tâm xả còn 5 bài nữa. Còn cái Thập Nhị Nhân Duyên, Thất kiết sử thì thôi Thầy dừng lại để cho mấy con đủ sức mà để xả rồi. Thật sự ra thì nếu mà có điều kiện thì cần học thêm thì rất tốt, nhưng mà vì mình cái thời gian nó không có giờ Thầy thì không có cái thời gian mà kéo dài nữa, vì rất là vất vả, Cho nên Thầy thấy Tạm đủ để cho mấy

con xả được tâm rồi, thì do đó nó còn có mấy bài nữa, có 5 bài nữa thôi thì mấy con cố gắng, cố gắng viết, cố gắng trong cái giai đoạn mà biết cố gắng này thì làm cho cái tri kiến thực hiện cái tri kiến mình cho đủ, cho đủ xong những cái trang bị cho đủ xong để cho mình tụ tập, thì khi mà xong rồi thì bắt đầu áp dụng vô tu, không còn hỏi, không còn gì nữa hết, người nào lo phạm sự lấy, lo tu tập chứ không còn viết lách gì nữa hết, dẹp xuống hết.

Sau khi mà tu xong rồi, khi mà có đủ Tứ Thần Túc Tam Minh rồi. Mấy con có đủ cái Tứ Thần Túc rồi thì lúc bấy giờ khi xong rồi thì mấy con trở về vị trí là mấy con soạn thảo cái bộ sách đạo đức, những cái tài liệu, những cái mẫu chuyện xảy ra ở trên báo chí thì hiện giờ có một cái sổ nhà văn họ ghi lại những cái sự kiện xảy ra họ đóng lại thành sách, những cái tập sách nhỏ nhỏ như cái lớn đây, họ thành sách coi như là sách xã hội đó, thì tất cả những sự kiện như ở trong trường xảy ra học trò đánh Thầy giáo, đánh Thầy giáo nó cũng ghi vô mấy con; rồi những cái chuyện gia đình vợ con ly dị rồi nó cũng ghi vô hết. những cái mẫu chuyện đó là những mẫu chuyện thật của xã hội đó mà

những cái nhà văn, nhà viết này họ ghi lại thành những cái mẫu chuyện, rồi họ cho in thành sách. Thì những cái tập sách nhỏ nhỏ như thế này, mỏng mỏng như thế này hàng tháng đều có 4 tập 5 tập.

Rồi về pháp luật, về cái pháp luật nó cũng ra một cái tập nhỏ nhỏ như cái tập sách vậy nó cũng ghi lại những cái sự kiện xử án trên những cái tội danh, tội nhân ở trên đó như thế nào cũng ghi lại trong xã hội chúng ta, nó thành ra những cái tài liệu đầy đủ những cái tài liệu mà chúng ta viết sách đạo đức không Có thiếu đâu. Do đó có một số tập báo chí như vậy thì chúng ta có một cái số lượng như vậy thì mỗi lần chúng ta đọc cái mẫu chuyện đó chúng ta biết nó nằm ở cái đạo đức nào của xã hội rồi.

Nếu gia đình thì con đánh cha thì chúng ta đem cái câu chuyện đó ra ở tại đâu xứ nào, quê nào, ở tỉnh nào, huyện nào nó có nói hết. Do đó mình đưa ra cái câu chuyện này, cái ông con này ông nhậ nhệ về ông đập ông ta chết queo. Rồi tòa án kêu án như thế nào, thế nào đó thì nó có hẳn hỏi đảng hoàng. Cho nên mình đưa cái câu chuyện đó ra thì thành ra cái đạo đức, tức là cái sự

bất hiếu như thế nào đó thì tùy theo mình luận mà mình thấy đây là cái điều kiện mà cần thiết để cho mình nói lên cái đạo đức. Rồi con giết cha, rồi mẹ giết con nữa mấy con, mê cái ông nào đó không biết, đem con mình nhét vô cái lỗ cống cho nó chết sạch hết rồi để cho mình đi kiếm chồng, thì đó những cái mẫu chuyện này nó có thật đó mấy con. Cho nên vì vậy mình đem những câu chuyện này nói ra để mà xây dựng lại cái đạo đức không khéo nó càng ngày nó càng tốt hơn. Cho nên nó có những cái chuyện, cái chuyện thật mà nó đã ghi thành những cái cặp sách, Thầy đã đọc rất nhiều và Thầy cũng nghĩ rằng là cái sự tích tập lại những cái điều kiện này để mà khi mình viết ra nó có cái bằng chứng cụ thể trong cái ngày đó, giờ đó, măm đó, tháng đó cái tờ báo gì nó ghi lại cái câu chuyện đó nó xảy ra ở cái địa điểm nào: tỉnh nào, huyện nào, xã nào nó rõ ràng cụ thể, mình đưa ra nó bằng chứng cho nên Đây là cái hình ảnh thiếu đạo đức nhân bản của con người, do đó mình đưa ra và đồng thời mình sẽ viết.

Và đồng thời khi mà mấy con tu xong, thì những cái tài liệu này Thầy sẽ giao lại cho mấy con làm cái vấn đề này, chứ còn

riêng Thầy, Thầy làm không kịp nữa, chứ không lẽ Thầy giờ Thầy ngồi hai mươi mấy tập sách đạo đức mà Thầy ngồi Thầy viết để cho mọi người đọc thì thì viết thì cũng được chứ không phải không, nhưng mà Thầy nghĩ rằng mấy con cũng phải thay Thầy làm công việc và những cái cuốn sách đạo đức do mấy con viết, người ta sẽ đọc, người ta sẽ có đầy đủ một cái niềm tin ở mấy con. Bởi vì không có gì hơn là muốn cho người đệ tử của mình đứng ở trên lớp mà để dạy người ta đạo đức thì không gì hơn là người đệ tử mình phải viết từng cái bộ sách, từng cái bộ sách đạo đức đó là Thầy đưa cho mấy con.

Cho nên các con nhớ, Thầy nhắc lại, khi mà Thầy đến với hòa thượng Thanh Từ hòa thượng cũng muốn xây dựng cho mình, cho hòa thượng một cái đội mũ, đội ngũ biết viết kinh sách, viết dịch thuật kinh sách. Cho nên trong khi Thầy đến Chân Không thì hòa thượng chọn Thầy và một số quý Thầy nữa, cho nên hòa thượng đưa cái bộ Đại Tạng Kinh bằng chữ Hán, nhờ quý Thầy dịch cái bài này, bài này để làm gì, để khi đó hòa thượng cho in thành ra sách phải không. In thành ra sách thì Thầy dịch, hay là Thầy viết thì tức là tên tuổi Thầy có, thì

đổi với phật tử người ta tin tưởng mình có cái khả năng, các con hiểu cái kiểu cách mà người ta hướng dẫn cho mình trở thành một bậc Thầy sau này. Đó là hòa thượng Thanh Từ không ích kỷ ở trong, nghĩa là mình chỉ muốn mình cái danh của mình thôi, còn không bao giờ muốn đệ tử của mình. Cho nên Thí dụ như hòa thượng hướng dẫn cho Thầy Nhật Quang đi thuyết giảng chỗ này, chỗ kia cũng vậy, mục đích là đưa người ta đi đến cái chỗ để mà người ta thay thế mình sau này, các con hiểu không đó là tình Thầy trò người ta đưa nhau như vậy.

Thầy biết Thầy Thanh Từ là một người rất tốt mấy con, muốn cho học trò của mình để thay mình làm công việc chứ không phải là bao nhiêu cũng ôm ấp vào mình. Cho nên hôm nay Thầy mở cái lớp này là Thầy muốn mấy con cũng trở thành những cái con người như vậy. Thầy muốn mấy con cũng đứng ở trên cái giảng đường, đứng ở trên cái lớp để mấy con trở thành những con người hướng dẫn người ta, để thay Thầy chứ không phải là Thầy ôm đồm cho một mình mình, Thầy mong muốn như vậy. Cho nên vì vậy mà những cái điều mà Thầy gợi ý cho mấy con và Thầy để cái tên, cái tựa của đạo đức như

vậy để cho mấy con biết cách sau này, mấy con nhìn vào cái sự kiện xảy ra mấy con biết đây là cái đức gì rồi, để cho mấy con để cái tên của cái đức hạnh đó, để rồi mấy con sẽ trở thành những cái nhà lãnh đạo về đạo đức các con sẽ vừa thân giáo là vì mình tu chứng. Minh tu chứng, giới luật mình nghiêm chỉnh tức là thân giáo rồi, thân giáo của đạo đức rồi và đồng thời cái thuyết giáo của mình nó rất là hay.

Thí dụ như Thầy nói bây giờ Nguyên Thanh này mà tu chứng thì thuyết giáo hay mà thân giáo cũng hay. Còn nếu mà Nguyên Thanh mà viết như thế này mà tu hành không chứng là rất tai hại, thuyết giáo được mà thân giáo không được là tai hại. Các con thấy như Thầy Chân Quang Thầy thuyết giáo rất hay nhưng mà thân giáo Thầy nó không đúng cho nên vì vậy mà Thầy dạy một số người rất sai, đâu phải là không có đâu. đó là mấy con nhìn thấy.

Hỏi Thầy Chân Quang về đây Thầy biết được cái ngòi bút, Thầy biết được cái đầu óc này cái trí nhớ, người ta nói ở trong Thường Chiếu các huynh đệ nói Thầy Chân Quang là Thầy Thông Huyền đó, là cái máy cassette

biết ăn cơm, nghĩa là Thầy nghe nói ai nói rồi Thầy nhớ, không có bao giờ Thầy quên đâu, Thầy ghi lại không có sai đâu cho nên người ta nói Thầy là cái máy cassette ăn cơm. Khi mà Thầy về đây ở dưới đây gần một năm thì Thầy biết rằng Thầy trò qua lại Thầy biết, con người này là con người có tài, mà con người có tài mà nếu mà đào tạo đúng thì nó lợi ích cho Phật pháp, mà nếu sai thì nó tai hại rất lớn. Thì bằng chứng mấy con thầy bây giờ Thầy Chân Quang mà hướng dẫn một số phật tử thì kinh khủng lắm chứ đâu phải, cái số lượng rất đông đó Thầy không bằng một góc của Thầy Chân Quang đâu, Thầy nói thật sự đó. Mà nếu mà Thầy Chân Quang thực hiện đúng cái thân giáo, mà cái thuyết giáo của Thầy thì bây giờ thầy dẫn người ta đi vào cái nền đạo đức rất là rộng lớn lắm đó mấy con, lợi ích rất lớn. Nhưng mà vì cái duyên nó không đủ cho nên khi đó Thầy đưa Thầy Chân Quang về Phước Hải để mà trông coi cái khu trung tâm an dưỡng Chân Lạc ngoài đó, để mà giữ gìn ngoài đó để điều khiển chúng, Thầy có khả năng điều khiển cho nên Thầy đưa ra đó thì bắt đầu nó sự kiện nó xảy đến, xảy đến rồi Thầy tự tung, tự tác; coi như Thầy về núi Dinh rồi từ

đó Thầy thuyết giảng, bắt đầu phật tử người ta tập trung theo Thầy rồi Thầy thuyết giảng theo cái kiểu Thầy cho nên đâu có tu xong đâu. Chứ Phải chi mà Thầy tu xong thì lợi ích rất lớn.

Còn bây giờ ở đây trước mặt Thầy quý Thầy, Thầy muốn đào tạo quý Thầy, cái người nào có khả năng đều là Thầy nhìn thấy hết, Thầy nhìn thấy hết. Cho nên đầu tiên mấy con thấy Thầy tuyên bố, Thầy nói Nguyên Thanh cái khả năng Thầy cũng thấy từ cái lúc mà những cái năm mà đến đây Thầy cũng thấy cái khả năng đó rồi, mà hôm nay thì mấy con thấy cái sức mà nó viết như thế này nó không phải là cái người mà.

Thầy Chân Quang giỏi lắm, Thầy cũng ghê lắm Thầy viết Thầy về đây mà cái đầu óc luôn luôn ngồi viết không. Từ hôm đó tới nay là nó ngồi viết không đó, chứ không có ông nội ai mà có thời gian mà trong cái thời gian chừng một tuần lễ mà viết cả sấp như thế này, mà nó ngồi nó viết sấp nổi. Bữa nay thì nó đang viết cái bài gọi là Thực phẩm bất tỉnh. Thầy nói quá nhiều quá đầy đủ, cho nên Thầy nói thật ra những cái đầu óc đó là những cái đầu óc phải đào luyện cho họ trở

thành thân giáo, chứ còn nếu mà thuyết giáo không thì rất là nguy hiểm. Sai sót một chút xíu là chúng ta bỏ một nhân tài của đất nước của Việt Nam của chúng ta. Những nhân tài này nó đâu phải, cái người mà nghe rồi, nhớ rồi, hiểu rồi. Đọc rồi, nhớ rồi những cái đầu óc đó không phải là đầu óc dễ, chúng ta phải học năm ba lần chúng ta mới thuộc, còn người ta nghe rồi người ta thuộc, cho nên Thầy Chân Quang hồi đó Thầy nghe rồi Thầy thuộc nó không phải thường.

Hồi Thầy còn bé nhỏ, Thầy đi học ở lớp tiểu học Thầy học lớp hồi đó gọi là lớp nhất, thì Thầy có một cái thằng bạn học, nó cũng có cái đầu óc nó cũng kinh lắm, nghĩa là ông Thầy nói rồi nó thuộc rồi, nó không cần học. Mà nó tới lớp, Thầy nói cái đầu óc lạ lắm, nó không có thèm học bài, nó đi chơi tùm lum, tà la nó không có học mà nó vô tới giờ mà ông Thầy mà dọn bài, nó đọc sơ qua cái, rồi ông Thầy kêu lên nó đọc vanh vách không có chữ nào mà sót hết. Nó học thuộc nhẹ nhàng lắm, nó sung sướng, cái đầu của nó nó sung sướng lắm. Nó làm như nó học sẵn ở đâu rồi, nhưng mà sự thật ra nó chưa. Cho nên vì vậy trong lớp mấy cái thằng đó thật là Thầy cũng là con người học khá giỏi

lắm, nhưng mà đối với nó Thầy chỉ đứng sau lưng nó chứ thầy chưa dám đứng trước mặt nó đâu thì các con đủ biết cái trí nhớ của nó kinh lắm chứ không phải không. Thì trong cái sự học thì Thầy thấy cuộc đời nó có nhiều người lạ lùng lắm. Cái trí óc lạ lùng, nhưng mà cái lạ lùng đó nó không phải là gì khác hơn là người ta đã huân nhiều đời rồi, người ta huân cái học nhiều đời. Cho nên khi mà dùng Tam Minh Thầy biết những người này họ đã tích lũy, họ gieo cái duyên đó thì làm sao họ lại không có cái duyên đó. Còn mình cỡ giờ, đời trước mình có gieo cái duyên đó không, đời nay mình phải dốt đặc chứ sao. Dốt như ông Châu Lợi Bàn Đạc mà ông nỗ lực tu cũng được.

Cho nên sự thật ra mình thấy được những cái điều kiện cái nhân tài mà không khéo mình sẩy tay là bỏ phé uổng. Con biết, thí dụ như từ xưa đến giờ các con biết nghe những cái vị tổ như tổ Long Thọ, tổ Mã Minh, Tổ Vô Trước, Thế Thân những cái người hoàn toàn là những cái người có đầu óc thông minh ghê gớm lắm chứ không phải không đâu, nhưng mà tiếc vì trong cái giai đoạn đó Phật giáo nó đã bị lệch cho nên cái tri kiến của mấy người đó nó triển khai

qua một cái góc lệch, nó đưa đi đến. Bây giờ chúng ta mới khổ đau này, các con thấy những cái đầu óc đó mà nếu mà được hướng dẫn đúng Chánh pháp nó sử dụng thì coi như nó đưa lại cái nền đạo đức cho loài người rất là hạnh phúc cho con người. Cho nên nhiều khi chúng ta thấy thỉnh thoảng ở trong cái loài người nó có những cái nhà triết học nó có những cái nhà thông minh lắm, nhưng mà những cái nhà đó không được đào tạo trong cái môi trường đúng cho nên họ đưa ra những cái thuyết; Trời ơi muốn chết thiên hạ hết, bởi vì họ đưa ra thì có cái lý luận của họ rất hay cho nên nó làm ảnh hưởng, ảnh hưởng nhiều người, nhưng mà cuối cùng đi đến cái đích của nó là một cái tai họa rất lớn, chứ đâu phải nó là triết học là hay hết đâu.

131-(LCK-054B)

* Đạo đức nhân bản nhân quả (Chí Thiện - Thanh Quang)

Cho nên, Thầy mong rằng trong cuộc đời của Thầy, Thầy cũng đã gặp nhiều người. Lúc nhỏ thì có một thằng bạn rất thông minh, rồi lớn lên rồi thì trong suốt cuộc đời thì hầu hết là Thầy đi ở các Tu viện, các chùa thể hiện sự thông minh đó Thầy thấy chẳng có bao nhiêu người, chỉ có cái học thôi, học thuộc. Cho đến khi mà Thầy gặp Thầy Chân Quang tức là Thầy Thông Huyền, Thầy thấy rõ ràng là con người này cũng đặc biệt lắm, đó là người thứ hai Thầy gặp ở trên cuộc đời này.

Cho đến hôm nay, Nguyên Thành Thầy gặp đầu tiên Thầy đến đây là Thầy thấy, Thầy trải nghiệm qua Thầy thấy cái đầu óc nó lạ lùng, cái đầu óc này nó cũng ghê gớm lắm chứ không phải không. Nếu mà những con người này nếu mà không được huấn luyện kỹ thì nó sau này nó hoạt động một góc trời

thì góc trời đó nó sẽ là một màn đen u ám chứ không phải để đâu, nó lòi biết bao nhiêu người không. Thì cũng chẳng khác nào như ông Long Thọ, cũng chẳng khác nào như Vô Trước, Thế Thân, Mã Minh. Đem lại một bầu trời đen tối mà làm cho chúng ta hiện giờ nó đang ở trong những cái đám mây đen kịt đó mà chúng ta chưa biết đường.

Nếu mà thật sự Thầy không vén ra thì ai mà biết con đường tu như thế này mấy con. Cả đông lẫn Tây chứ đâu phải ít đâu. Những cái bực đó đều là những cái bậc thông minh chứ không phải là không thông minh. Nhưng mà nó không có nhằm đúng cho nên nó triển khai không có lên, không có ra được. May mắn là trong cái thời của Thầy thì có Hòa thượng Minh Châu chứ Thầy mà có biết tiếng Pali đâu, Thầy có đi học ở đâu. Ở đây nội ba cái chữ Hán học nó lòi con mắt Thầy rồi, còn ở đó để học Pali phải không mấy con thấy, vì vậy mà Thầy có biết tiếng Pali đâu, mà cỡ hòa Thượng Minh Châu không dịch thì nội trong cái kinh A Hàm không, chữ Hán không thì chắc chắn loanh quanh ba cái đại Thừa trong đó không chứ làm sao mà ra.

Do từ cái chỗ gợi ý của Hòa thượng Minh Châu, từ cái lời nói đầu của Hòa thượng Minh Châu cho đến những cái bài kinh hòa thượng Minh Châu dịch, làm cho cái tâm nghi ngờ của mình thấy cái Đại Thừa nó như thế nào? Cái ông này ông học Tiến sĩ mà ông nói; ai mà nghe học tiến sĩ mà nói không tin mấy con, ông này học nhiều chứ có phải học ít đâu?

[Tu sinh]: Ở Ấn Độ ?

[Trưởng lão]: Ở Ấn Độ, ở Nananda. Mà cái trường đại học Nananda ra đời là một cái trường nguy hiểm nhất đó con, mà cũng là lợi ích nhất đó. Nó ra đời nó đào tạo ba cái ông như cái ông Cưu Ma Na Thập đó, ở trường đó mà ra đó mấy con, chứ không phải ở đâu mà ra đâu. Trường danh tiếng của Ấn Độ đó, trường đó ghê gớm lắm. Toàn là thứ dữ không chứ không phải là thứ hiền đâu. Nếu mà có người đến cái trường đó đào tạo là những người có tài đó, ít ra cái trí nhỏ của họ cũng ghê gớm lắm chứ không phải là ít đâu. Chứ không phải là học ở đây mua như cấp bằng. Còn cái số mà tu sĩ chúng ta mà đi học ở bên Miến Điện rồi về, có một số đi mua cấp bằng về đó mấy con, chứ không

có chắc đâu. Có người đi qua học bên Nhật Bản hay Đài Loan mua gấp bằng về đó mấy ông đó dốt đặc à, nói một hơi đó Thầy biết liền à, mấy ông đó dốt, chứ không phải là nói người nào cũng có bằng tiến sĩ là giỏi hết đâu. Có nhiều người đi mua đó, đi qua bên đó học cho nó có lấy lệ rồi đi mua về đó đâu phải ở bên đó nó không bán cấp bằng, vẫn bán như thường. Cho nên mấy con có đi mấy con biết nó không phải là chuyện đơn giản đâu, cái thứ dốt.

[Tu sinh]: Các Trường Phật Học ở Thành phố Hồ Chí Minh có một số Thầy mua cấp bằng về.

[Trưởng lão]: Cũng ở đó con, chứ không phải không đâu. Ở đâu nó cũng có hết chứ không phải là nội Việt Nam mình vậy đâu. Cho nên sự thật ra, cái học của mình thấy cái đầu óc không có nhớ mà cố nhét ở trong những cái tạng kinh như vậy mấy con nhét làm sao cho vô, mà nhét không vô mà làm sao mà làm bài mà đậu, buộc lòng thì phải mua, có gì đâu, cái chuyện đó là vậy thôi. Mà... ngu thì cứ vậy thôi chứ còn, cái người thông minh người ta đâu có cần cái thứ mua đâu. Vô bài nào đọc lướt qua là người

ta thuộc hết rồi. Cái đầu óc thông minh thì mấy cái người đó họ đậu thật sự đó, cho nên họ thông minh lắm. Mình nói bài nào là họ nhớ bài nấy hết. Thì mấy con sẽ đọc cái bài này, mấy con sẽ thấy cái chỗ mà Nguyên Thanh nó nhớ, chứ còn cỡ mà đi lục kinh chắc chắn là nó lục không nổi đâu. Đi lục mà viết ra thiệt ra thì cả tháng không viết được cái bài đó chưa nữa. Theo mấy nhà mà học giả, họ muốn viết cái gì đó họ đi lục kinh sách họ đọc tan nát hết rồi họ mới ghi chép ra họ mới viết được, thì nó phải có thời gian chứ. Còn cái đầu của người ta nó chứa trong cái tủ sách ở trong đó rồi, bây giờ hễ nó móc ra cái gì thì nó nhớ cái nấy chứ nó đâu có cần, cho nên nó viết trong cái thời gian rất ngắn mà rất đầy đủ.

Các con cứ nhớ giờ muốn đọc cái bộ sách nào đó mà nếu mà đọc ít ra Thầy nói thật sự ra nó cũng phải cả ngày, cả buổi chứ bộ. Một cuốn sách nó dày vậy mấy con đọc thôi, mà làm sao mà chúng ta lại có cái đầu óc mà chúng ta lại nhớ hết như vậy mà chúng ta ghi tới năm tháng, ngày nó không trật. Các con cứ nghĩ, nếu mà kê cái bộ sách ra mà đọc để ... từ năm tháng coi mấy con mất cái thì giờ vô, nhiều lắm chứ đâu có ít được.

Mà suốt ngày đêm chứ không phải là nó đọc ít được. Cho nên nó phải có cái đầu nhớ, nó có cái nhớ chứ còn không có nhớ thì không làm được. Nhưng mà cái người có cái óc nhớ như vậy là cái người đó hướng dẫn cho họ phải thân giáo, họ phải tu chứng thì lợi ích rất lớn, bởi vì tu chứng rồi cái tâm không còn tham, sân, si nữa. Còn không thì cái ngã ghê gớm lắm. Máy cái người có cái đầu óc nhớ thì máy con ngã dữ lắm chứ không phải không, ngã kinh lắm chứ không phải. Họ coi thiên hạ không có ra gì hết đâu. Ở ngoài mặt thì làm bộ vậy chứ ở trong bụng họ họ chê mấy người có ra gì? Máy người đọc đâu có nhớ bằng tôi, tôi đọc qua cái tôi nhớ rồi, tự nhiên cái bản ngã nó từ đó nó có mấy con. Nếu mà không có một cái bậc Thầy mà hơn được thì nó không hơn, nó cũng đầu hàng đầu, những cái đầu óc đó nó không có đầu hàng ai hết đâu. Thầy nói thật sự khó lắm chứ không phải dễ.

Cho nên Thầy Thông Huyền ông cũng đâu có đầu đâu, ông đâu có ngán gì Thầy Thanh Từ chút nào đâu, Thầy nói thật sự đó. Bởi vì cái đầu óc đó nó không có ngán, nó coi huynh đệ nó không có ra cái thứ gì hết, ngoài mặt thì nó làm như nó cung kính,

nó tôn trọng, trong bụng nó biết nó có cái tài, nói không phục ai hết đâu. Máy cái người đó là như vậy, cho nên nó ngằm ngằm ngằm ngằm chứ còn ai mà lơ mơ là chằm hết đó, không có đầu hàng ai đâu. Thầy biết rõ từng cái tâm niệm của những người đó hết chứ đâu phải không. Bởi vì Thầy đã từng tiếp xúc với những người đó Thầy biết rõ, cái bản ngã của họ nó đồ sộ dữ lắm, chứ nó không phải nhỏ. Nhưng mà khi họ tu được rồi thì nó lợi ích lớn.

Bây giờ thì về cái vấn đề này Thì chúng ta sẽ đọc thì nó mất thì giờ quá mấy con, đọc để mà chúng ta.

Chí Thiện con hãy đọc thử 1 bài, 2 bài của con con, Chí Thiện đọc được không, lên cái bàn trên này ngồi đọc, để thấy rằng cái viết. Bởi vì ở đây mấy con người nào cũng có viết được hết. Con sẽ đọc cái bài của con, con. Một vài bài thôi. Con chọn cái bài nào con thấy hay con đọc, chứ đọc hết nhiều quá con, mà không có thì giờ.

ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN

Bài làm của Thầy Chí Thiện

I. Giới thiệu về đạo đức nhân bản:

Đạo đức nhân bản là gì? Nhân là người, và bản là gốc, đạo đức nhân bản là đạo đức gốc của con người, người mà không có đạo đức thì cũng giống như loài động vật vậy. Tại sao? Tại vì con người cũng là một động vật cao cấp, có trí khôn hơn loài động vật bậc thấp, từ đó lời nói hay hành động đều ý thức, có tư duy kỹ càng thường không làm khổ mình, khổ người, nên mới gọi là con người, còn lời nói hay hành động có tính cách tư kỷ cá nhân, làm khổ mình, khổ người, đó là người không có đạo đức nhân bản. Mà người không có đạo đức nhân bản thì so với loài động vật thì cũng không khác nhau mấy.

Một gia đình thiếu đạo đức là gia đình đau khổ, người thân trong gia đình không biết thương yêu, nhường nhịn lẫn nhau, không biết vỗ về tha thứ cho nhau, nên tuy sống gần nhau mà họ vẫn như những người xa lạ, hoặc giống như là thành phần bị áp bức, họ chỉ còn biết chịu đựng mà thôi, cuộc sống của họ không khác gì địa ngục trần gian. Một xã hội thiếu đạo đức là xã hội mà trong đó con người hay giả dối, tham lam, ích kỷ, hay lọc lừa, tráo trở lẫn nhau, họ dùng mọi thủ đoạn: móc ngoặc, đầu cơ tích trữ, buôn gian bán lận, cân non đong

thiếu... miễn sao có lợi về phần mình. Một xã hội thiếu đạo đức thường sinh ra những tệ nạn xã hội như: xì ke, ma túy, mại dâm, ma cô du đãng, cờ bạc, cướp của, giết người, hiếp dâm phụ nữ, trẻ em... thường xảy ra. Cuộc sống con người luôn luôn lo sợ và bất an, đầy dẫy sự đau khổ.

Một đất nước thiếu đạo đức thì đất nước đó hay xảy ra nạn binh đao, chiến tranh khói lửa, cảnh xáo thịt nồi da, tương tàn cốt nhục, người người giết hại lẫn nhau, oán thù tận trời xanh nên từ trường đó thường gây ra cảnh mưa không thuận, gió không hòa, cuộc sống luôn chịu cảnh cơ cực lầm than, dân chúng không bao giờ được an cư lạc nghiệp, đất nước không khi nào được thịnh trị, thái bình.

Con người mà không có đạo đức nhân bản thì tham lam ích kỷ thường hay nghĩ cái lợi về mình. Mục tiêu của họ là công danh, tiền bạc, châu báu ngọc ngà, vì thế mà họ sẵn sàng làm những việc bất lương, vô liêm sỉ, dầu họ là một vị vua quyền cao chức trọng, hoặc là những nhà doanh nghiệp thương nhân giàu có, hoặc họ là những nhà thi sĩ, nhạc sĩ lừng danh, những kỹ sư, bác

học đại tài đi nữa, cuộc sống của họ vẫn bất an và bất như ý như thường, nếu họ là người không có đạo đức nhân bản.

Người thiếu đạo đức nhân bản là người sống trong dục, tâm ham muốn nhưng không bao giờ được thỏa mãn. Đức Phật có dạy người sống trong dục như con chó gặm khúc xương khô, khúc xương khô con chó gặm đâu còn chất bổ dưỡng gì nữa đâu, nhưng nó cứ gặm mãi cho đến khi nước dãi, nước miếng trào ra mà bụng nó vẫn tóp khô chứ không thỏa mãn được cơn đói. Và cái dục của con người còn được đức Phật ví như người cùi gần bên hố lửa, vết lở của người cùi nó không như người bình thường bị ở ngoài da thôi, mà sự ngứa ngáy đó nó ở sâu trong xương thịt, cho nên người cùi thích gần bên hố lửa để thỏa mãn cơn ngứa, nhưng không bao giờ thỏa mãn được. Vì khi cái ngứa dụi đi thì cái nhức nhối nó hành hạ họ gấp nhiều lần, vì thế mà sự khổ đau của họ vẫn không bao giờ suy giảm. Cũng vậy người không có đạo đức nhân bản là người có nhiều ham muốn, mà người có nhiều ham muốn không biết đủ là người bị nhiều sự nhức nhối và khổ đau.

Cuộc sống hiện giờ vật chất càng thịnh hành bao nhiêu thì lòng tham con người càng tăng trưởng bấy nhiêu. Muốn thỏa mãn nó, thì con người phải lao vào làm ăn, cạnh tranh, buôn bán. Vì không bao giờ biết đủ nên ngày đêm họ thường tính toán, tìm mọi cách để vơ vét của cải trên thế gian này cho thật nhiều. Tuy là bạn đồng nghiệp, cùng nghề nghiệp với nhau, sống giống nhau về hình thức kinh doanh mua bán, nhưng họ vẫn âm thầm sát phạt lẫn nhau trên mặt trận thâm lặng. Họ thường tư duy tìm ra nhiều thủ thuật, thủ đoạn để hạ đối phương, đó là những hành động thiếu đạo đức nhân bản, thiếu đạo đức trong kinh doanh, nghề nghiệp. Trong mua bán họ còn có những hành động thiếu đạo đức như: cân non, đong thiếu, mua bán hàng giả.v.v. Người có thủ thuật hơn họ có thể làm lũng đoạn thị trường, họ có thể tung tiền ra mua hết một mặt hàng nào đó, hoặc hàng nông sản, hàng công kỹ nghệ... để rồi khi thị trường thiếu hụt, họ sẽ tung hàng ra bán với giá lời gấp nhiều lần.

Còn vì món ăn ngon con người đã nhẫn tâm sát hại bao nhiêu loài động vật, đó là thiếu đạo đức nhân bản, đạo đức hiếu sinh.

Tất cả những hành động thiếu đạo đức kể trên khiến cho con người đưa đến khổ đau. Muốn thoát ra khỏi sự khổ đau này chúng ta phải biết tham muốn ít, biết đủ và thực hành thập thiện. Thập thiện từ đâu mà có? Cũng từ thân, khẩu, ý mà ra. Khi ta tư duy ác, nói lời ác, hành động ác nên tham lam không bao giờ biết đủ, thì dù ta có lắm bạc nhiều tiền, thì chúng ta vẫn cứ đau khổ như thường vì lòng ham muốn luôn đốt cháy chúng ta. Nếu ta tư duy thiện, nói lời thiện, hành động thiện, ham muốn ít và biết đủ thì dù sống cuộc đời nghèo nhưng chúng ta vẫn an vui, hạnh phúc. Thậm chí nếu chúng ta là người có nhiều tiền của do nhân quả thiện đem lại, ta sẽ trích ra một ít để giúp đỡ những người nghèo, kẻ cô độc, một ít ta cúng dường cho những người sa môn có đầy đủ phạm hạnh. Nếu làm được như vậy thì tâm tư ta luôn an lạc và hạnh phúc. Trong kinh Pháp cú đức Phật cũng có dạy:

*“Nếu người làm điều thiện,
Nên tiếp tục làm thêm,
Hãy ước muốn điều thiện
Chứa thiện, được an lạc”.*

(câu 118, phẩm Ác)

Vì ước muốn làm điều thiện, thì trong tâm tư hướng thiện và thường thấy được những việc thiện mình làm. Đó mới thực sự là chân hạnh phúc, đó mới là đạo đức nhân bản.

Đạo đức nhân bản còn có nhiều mặt khác nữa như: Đạo đức giao thông, đạo đức nghề nghiệp, đạo đức hiếu sinh, đạo đức buông xả, đạo đức thành thật, đạo đức gia đình: cha mẹ đối với con cái, con cái đối với cha mẹ, đạo đức vệ sinh môi trường sống... Tất cả những đạo đức trên đây đều là đạo đức nhân bản. Người có đạo đức nhân bản là người luôn không làm khổ mình, khổ người và thương yêu muôn loài có sự sống trên hành tinh này.

II. ĐỨC GIAO THÔNG:

Năm đó, tôi khoảng 13 tuổi, trên đường đi học về tới cầu Ốc chết, ở quốc lộ 1 thì có người báo tin: “Quang ơi, Trí ơi, bác Tám mày bị xe tông chết rồi”. Trí là anh tôi, tôi chở anh tôi trên chiếc xe đạp, nghe tin đó chân tôi như cứng lại, toàn thân tôi bủn rủn. Đến nơi hiện trường tôi thấy thi thể bác tôi vẫn còn nằm sấp bên đường, khuôn mặt úp trên chiếc nón. Ba và thím tôi đang chờ

Công an làm việc, cặp mắt hai người đỏ hoe, họ đang khóc. Anh tôi tới nơi cũng khóc. Tôi thì không khóc, chỉ đứng nhìn mà cảm thấy xót xa. Bác gái tôi hay tin dữ ngã xuống xỉu liền, và bị chấn động tâm thần, hơn một tháng sau mới dần dần hồi phục. Chị đầu con bác gái tôi năm đó mới khoảng 16 tuổi, cũng bị tinh thần khủng hoảng nhưng có phần đỡ hơn bác gái tôi. Người ở hai bên đường lúc đó nói lại: ông bác tôi lúc đó đi xe đạp có vác một cây tre, là người rất cẩn thận nên ông luôn đi sát lề bên phải. Một chiếc xe chở hàng của quân đội chạy qua, trên xe gồm có tài xế và một người phụ nữ nữa. Vì lý do gì, vì mãi mê nói chuyện, hay vì cầu thả không có ý thức được trách nhiệm của mình mà người tài xế này đã gây ra tai nạn. Hậu quả của nó là làm mất đi một người cha, trụ cột của gia đình, để lại 1 người vợ góa chồng cùng 6 người con thơ dại neho nhóc. Vì sao họ lại chịu cảnh tang tóc chia li này?

Lúc đó Công an cũng vừa làm xong hiện trường, vị thủ trưởng đơn vị của người lái xe đưa đến 1 chiếc hòm cùng đồ tẩm liệm. Thi thể bác tôi được đưa vào quan tài và được an táng ở nơi khu gò mả cách đó không xa. Đám tang có vài người trong

gia đình, mấy người con ông bác cùng mấy người hàng xóm và vài ba ngọn đuốc leo loét... Nhìn cảnh tượng náo nùng đó ít ai cầm được nước mắt. Bác gái tôi được mẹ tôi và bà thím dìu đi lúc này không còn biết gì nữa, chỉ lảm nhảm câu: “*Anh Tám ơi, anh Tám ơi, anh đi đâu?*” Cuối cùng rồi đám tang cũng kết thúc, vị thủ trưởng đơn vị là một sĩ quan quân đội nói vài lời chia buồn rồi lên xe ra về. Hôm sau cho người chở tới một bao bột mì Canada, rồi từ đó không còn tới lui nữa.

Bác trai, lúc sinh tiền là một người làm việc rất cẩn thận và khéo tay, đan lát các vật dụng nhà nông và có nghề làm bún. Giờ bác đi rồi, từ đây tất cả mọi gánh nặng sẽ đổ dồn lên vai của chị tôi. Hai người em kề cũng nghỉ học để cùng với chị lo cho gia đình và nuôi các em ăn học. Từ đây cuộc sống khó khăn sẽ đè nặng lên tâm trí của họ, ai đã gây ra nỗi đau này? Từ nay những nụ cười hồn nhiên sẽ không còn trên gương mặt của họ nữa. Mất đi một người cha là một thiệt thòi quá lớn trong cuộc đời của họ, họ phải vật lộn với cuộc sống đầy khó khăn lúc bấy giờ để có được chén cơm, manh áo, nuôi đàn em thơ dại. Thật là đáng cay! Ai

có ở trong hoàn cảnh lúc này mới thấm thía được nỗi đau của họ. Vì không có người làm nên ruộng phải trả lại cho hợp tác xã, bác gái còn nằm bệnh viện. Tất cả gia đình đều trông chờ vào gánh bún của chị tôi và rổ bánh bò của người em gái chị. Người em trai kể chị tuy còn nhỏ, đạp xe còn nhón gót, vậy mà cũng lên rừng đốn củi chở về để về phụ chị làm bún. Tiền có được vừa lo cho mẹ và nuôi các em nên cuộc sống bữa cháo, bữa rau qua ngày thật là khó khăn, cơ cực. Gia đình ba má tôi lúc này cũng túng thiếu, chúng tôi cũng đành ngậm ngùi thôi. Ai đã gây ra những cảnh đau lòng này? Những người tài xế lái xe rút ra bài học gì trong câu chuyện này?

III. Bài học áp dụng:

Nếu có lái xe chúng ta phải nên cẩn thận tối đa, phải làm chủ mình, phải làm chủ tốc độ, có thái độ nghiêm khắc đối với mình thì có lẽ không bị rủi ro, bị đất xây ra. Chẳng hạn khi bước lên xe ta nên dặn lòng mình bằng câu tác ý: *“Lái xe là một việc làm quan trọng, bao nhiêu sinh mạng hành khách đều nằm trong tay ta, phải chú ý cẩn thận, đừng cầu thả mà gây ra*

tai nạn”. Nếu ta thường tác ý thì sự cẩn thận sẽ ăn sâu vào tiềm thức của ta, thì chắc tai nạn cũng khó xảy ra.

Lúc xe nghỉ ta phải nghiêm khắc với bản thân mình đừng nên uống rượu, nếu lỡ uống rồi thì dứt khoát không nên lái xe, để ổn định bước đường dài của nghề nghiệp, cũng như chuyến xe ta đang đi thì ngay bây giờ ta phải tập làm quen với kỷ luật bản thân mình và có chế độ ăn ngủ điều độ. Hôm sau trước khi lên xe ta sẽ có một tinh thần ổn định, từ đó sẽ đảm bảo cho ta có đủ khả năng làm chủ tốc độ lâu dài thì chắc không có sự đáng tiếc xảy ra.

Ta phải học kỹ luật lệ giao thông, ta phải nói lời tuyên thệ trước khi ra trường, cũng như trước khi điều khiển một chiếc xe, như không phóng nhanh, vượt ẩu, nhất là xe khách không được rượt đuổi để giành bắt khách, không được uống rượu khi lái xe... Một người lái xe an toàn như vậy là một người có hạnh phúc, có đạo đức nhân bản, có đạo đức cao thượng vì biết thương yêu cuộc sống của con người.

Tu sinh Chí Thiện.

Nhận xét của Thầy:

- Bài viết đạo đức ngắn, gọn mà có đầy đủ ý nghĩa và gây sự xúc động cho người nghe, làm cho những người lái xe khi đọc đến họ sẽ thấy phải cẩn thận hơn. Mấy con viết như vậy Thầy thấy rất là hay, nó vừa ngắn, vừa gọn mấy con, đừng nói dài dòng nhiều mà nói làm sao cho nó thu gọn lại để rồi nó tác động được cái tâm của con người, để từ đó mà chúng ta thực hành được cái đạo đức tốt hơn, đó là cách thức của chúng ta.

- Thầy mong rằng sau này các con sẽ là những người soạn thảo những bộ sách đạo đức, mà Thầy là người gợi ý để giúp cho các con viết.

Còn bây giờ thì Thanh Quang, con sẽ đọc cái bài của con, Thầy thấy con chọn cái bài nào cũng được, những cái bài của con.

Con thấy những cái loài vật nó rất quần quýt với mình đó con, trong cái bài mà Đạo đức người và vật đó.

Cái hướng dẫn đạo đức nó không có cái gì hơn là mình gây cho người ta đọc được cái

sự tang thương, cái sự đau khổ để rồi dẫn dắt cho họ kết luận của cái bài dẫn dắt cho họ vào để họ thấy cái đó có đạo đức, cái đó là cái hay.

Thưa Thầy con xin Phép đọc.

Cái đầu đề mục con đề là sự gắn bó giữa người và loài vật.

Thầy thường dạy cho

ĐỨC HIẾU SINH NGƯỜI VÀ MUÔN VẬT

Môi trường sống, khái niệm ấy rộng lớn hết thảy, nó bao trùm cả thiên nhiên. Thiên nhiên chỉ là một phần của môi trường.

Trong thiên nhiên ngoài những vật vô tri vô giác qui lại còn hai loài có sự sống và đặc tính khác nhau đó là động vật và thực vật.

Thật khó tưởng tượng nếu đời sống con người lại không có chim muông, cầm thú cùng sống cạnh bên. Ai đã từng sống xa quê xa đất nước mới biết thế nào là tiếng gà gáy ban mai, tiếng lợn réo lúc chiều tà, tiếng chó văng vẳng giữa đêm thâu. Những thứ đó chính là âm thanh hơi thở của cuộc sống, nó

đã góp phần tạo nên tâm hồn và tình cảm bản sắc người Việt.

Không biết loài người, muông thú có từ khi nào? Bởi từ thời kỳ Nguyên thủy, trong lúc săn bắt hái lượm, con người đã tích trữ thực phẩm để phòng khi mưa rét nhờ nhàn, vì thế mà bắt đầu nuôi các con vật.

Người có bộ óc khôn ngoan, là chúa tể muôn loài nên người nuôi đủ các loài từ loài dữ như cọp beo sư tử; loài to lớn như voi, nhỏ bé như chim sâu, chim yến; loài nguy hiểm như rắn độc; loài dưới nước dữ tợn như cá sấu, cá mập; loài khôn ngoan như chó, ngựa, khỉ, chim. Kể sao hết những loài vật đã được người thuần hóa. Các loài vật được nuôi điều gần gũi, tình cảm gắn bó, yêu quý biết vâng theo sự dạy bảo của con người. Có những loài vật đã trở thành thân thiết hàng ngày, sẻ chia tình cảm như người thân người bạn.

Ngày ngày chúng ta ít để ý đến con sâu con kiến nên ta biết chúng nhưng mấy khi hiểu chúng, song nếu ta chịu khó quan sát, lắng tâm và gần gũi các loài dẫu không nghe được nó nói nhưng sẽ thấy sẽ hiểu nó muốn gì.

Những con kiến đen to giống kiến càng vẽ ngoài chạp chạp hiền lành, chúng sống theo đàn nhỏ, độ một hai chục con khi đào đất làm tổ, mỗi con gặm một miếng đất nhả nhụi hình bầu dục tương đối đều nhau vừa bằng hạt tằm rồi rãng cắn, chân đỡ đưa ra khỏi tổ. Thì ra trong đàn kiến cũng có con thể này con thể khác. Có con tính lười nhác rất vô trách nhiệm, cầu thả vừa ra khỏi miệng tổ đã vội hể hả quay vào. Có con thể nệ bê ra tận chỗ thật xa rồi quăng xuống, chuyến đất nào nó cũng vác ra chỗ ấy, thời gian mỗi chuyến rất đều nhau. Nó làm việc một cách chăm chỉ, lặng lẽ miệt mài, ở đây cũng có những con lấu cá khôn lỏi, thỉnh thoảng vắt xong một chuyến lêu lổng ra khỏi khu vực làm, lượn lờ nghiêng ngó trốn việc một lúc tự giải lao, xong lại nhập đàn. Thì ra mọi chuyện cũng không khác gì trong một buổi con người lao động tập thể... Kiến đen là một loại hiền so với nhiều loài kiến khác, thể mà cơn sân cũng ghê gớm. Chúng thường nổi xung đánh nhau liên tục. Đã đánh là cắn đến đứt chân nhau chỉ khi què lẽ hết bấy giờ mới chịu bỏ chạy. Nhiều cuộc chúng tôi đã dùng que gạt ra nhưng những gọng kìm răng chúng đã khiến vào nhau thật khó gỡ.

Có lần một kiến đen giao chiến bị thương nặng đang lặn lội về tổ, trên đường gặp hai kiến nhỏ màu nâu to hơn kiến lửa nhỏ hơn kiến vóng, kiến nâu phát hiện thấy thời cơ liền quay ngoắt lại bám sao con môi đang thương tích. Chỉ trong một phút chúng thông tin bằng cách nào mà có thêm ba con nữa là năm quây chặt, chặn đầu khóa đuôi đường đi của kiến đen. Bị thương yếu sức, kiến đen không thể tháo chạy nhanh như mọi khi. Nhanh như chớp một kiến nâu bay vào, nhảy lên lưng cần, kiến đen cuống cuồng chống đỡ, từ phía bên kia hay một con khác thoát nhảy vào đốt một đòn vào bụng kiến đen, cứ như thế chúng đánh chớp nhoáng từ tứ phía kiến đen trúng độc không thể chạy được nữa. Năm kiến nâu, xóc thẳng con môi, cồng kền khiêng về tổ. Tôi bỗng xe lòng nghĩ đến đàn kiến đen thế là mất một con không còn về được tổ. Rõ ràng bọn kiến nâu chúng có thủ đoạn có chiến thuật hản hoi, chúng hoạt động nhanh đến mức chúng tôi không kịp kiểm que nhỏ bé tí xíu như con kiến gỡ để cứu kiến, cứ tưởng chúng khờ dại đến mức không hề biết và không thể biết một tí gì!? Có phải thế đâu, thì ra ở đây chúng biết giận dữ, biết hân hoan, biết sợ

hãi hốt hoảng, biết liên kết nhau vì mục đích và net con này khác nét con kia...

Sẽ còn bao nhiêu điều ta chưa biết nữa về chúng, vì chúng cũng là một sinh vật, ta cũng là một sinh vật. Tuy chúng không bao giờ có thể khôn được như người, chúng dại khờ, dại khờ đến bao nhiêu đi chăng nữa chúng cũng danh nghĩa là một mạng. Ta khôn ngoan trí tuệ đến đâu cũng là một mạng, về phương diện này ta và chúng đều bình đẳng, đều bình quyền sống trước mẹ môi trường, trước nhân quả. Ta nào có quyền gì khác hơn. Nếu có thì điều đó là điều ta tự ý, tự cho mình lấy mạnh hiếp yếu. Lấy khôn ngoan để bắt nạt dại đần, hành động ấy đâu phải của người, cái đó chỉ có ở thú. Là con người thì phải có lòng hiếu sinh, biết sống có đạo đức nhân bản - nhân quả. Con người khôn ngoan, trí tuệ hơn hết thấy muôn loài thì phải yêu thương chở che bảo vệ hết thấy muôn loài chứ đâu phải mang cái hơn muôn loài ra để sát hại đầy đọa cai trị, làm cho chúng khiếp đảm và hàng ngày mang chúng ra để ăn thịt.

Các bạn nghĩ sao về con cá voi nuôi trong công viên? Nó biết nhảy lên chạm môi

hôn người khi được gọi, ta bảo đây là phản xạ có điều kiện được huấn luyện mà thành, thế còn những con cá voi ở biển con người từ cổ kim đã bao lần kể chuyện thuyền bè gặp nạn giữa khơi được cá voi ghé mình đỡ cứu. Đây có phải phản xạ không?

Ta đã nghe bao nhiêu chuyện cảm động về những con chó biết liệu mình nhảy xuống sông cứu chủ hoặc tìm báo người khi chủ nó gặp nguy. Những con ngựa khi biết chủ nó trên lưng đã chết, ngựa liệu thân xông pha qua mũi tên ngọn giáo đưa xác chủ về. Chúng là vật hữu tình, hữu tình là có tính tình và tính ái, chúng cũng sên khùng như con kiến, như tất cả các loài đã có lúc sên và chỉ khác người ở chỗ động cơ sên...! Chúng cũng biết đánh nhau khi bị đụng chạm đến quyền lợi và tham muốn, lại có lúc yêu thương và triu mến vuốt ve nhau. Bò mẹ, chó mẹ yêu quý con ngày ngày thường liếm thân thể con, khỉ ngồi bắt rận cho nhau, đôi gà, đôi chim đố sát nhau, cọ vào nhau bày tỏ sự âu yếm. Chúng cũng khắc khoải cất tiếng gọi tìm nhau khi xa vắng; cất tiếng líu lo khi no mồi; biết tắm nước chải lông chao cánh lượn lờ khi gió lộng, trời trong mây trắng; biết kêu thảm thiết khi bị phá tổ bị bắt con.

Hồi nhỏ chín mười tuổi tôi hay nuôi chim, yêu chim mà nuôi. Đây là sự yêu ích kỷ hẹp hòi. Yêu cho mình mà vô tình làm chết bao chim nhỏ. Có lần khi đi học thấy chim bố mẹ tha mồi lên cây cau của một gia đình ở mãi giữa làng. Để ý điều tra tôi biết bà ở một mình, lại không nuôi chó, trưa bà hay đóng cửa nghỉ, tôi chọn thời điểm đó đột kích. Nhanh như mèo thoát cái tay đã móc vào tổ, nắm gọn mấy chú chim chích đỏ hoe đút vào túi áo rồi nới lỏng tay, nghe xò oạt một tiếng dài thê là đã tụt xuống gốc. Móc túi ra chim đã bị đề vào thân cây nát nhoe nhoét, còn sống một con cho vào lồng nuôi.

Các bạn đã thấy chim bố mẹ tha mồi dăm liều mạng vào tận cửa sổ nơi người ở để nhóm mồi cho con chưa? Chúng tôi đã nhiều lần nuôi chim, nhiều lần gặp chuyện bố mẹ chim kiếm mồi, ngày ngày quên hết hiểm nguy gan lỳ đứng ngoài lồng thò cổ vào nhà mồi mớm con. Con gà mẹ ta nuôi gặp khi mưa gió hoặc khi quá rét gà mẹ xả cánh tụt tụt gọi con, rồi mẹ nằm xuống cho lũ con chui hết vào gần bụng, khe cánh mẹ xù lông chịu gió rét, yên lặng nhắm mắt nằm che cho lũ con được ấm. Những khi gặp điều hâu chim cất, gà cũng cuống quýt làm vậy

hoặc không kịp gà mẹ liền liều mạng, mang thân nhảy lên chặn điều hâu. Có khi vì bảo vệ con mà con người to gấp năm bảy chục lần thân gà gà vẫn dám xông vào mổ.

Như loài cá tưởng như chúng dại khờ đến mức không hề mảy may biết gì nhưng tình mẹ con loài cá quả, cá chuối khiến ta xúc động và suy nghĩ. Khi trứng nở đàn cá con dày đặc cá nhỏ bằng đầu tăm đi theo mẹ kiếm ăn chúng luôn cụm tròn thành một khối như cái bát tổ to, cá con càng lớn cái cụm tròn ấy càng nở rộng, lúc nào cá mẹ cũng đi áp sát đàn con, gặp loài nào đến gần con, hoặc có nguy cơ là cá bố hoặc mẹ lao vào đánh. Biết đặc tính ấy, con người khôn ngoan mới xóc con nhái, con cá sọ cờ hoặc con tôm vào lưới câu rử rưỡi vào đám cá con, thế mà cá mắc lưới câu hết mẹ rồi bố bị tóm sống, bỏ lại lũ cá con bơ vơ chết dần chết mòn vì thiếu bố mẹ. Những ngày còn sống lúc đàn con quá đói. Mẹ cá liều mình nhảy lên bờ nằm đến khô lớp nhớt đợi kiến đến bám đen trên mình, kiến đất thì cố chịu. Kiến lửa mà đốt thì phải biết, đến người đặt chân vào tổ kiến còn gấp thoát lên. Thế mà cá vẫn chịu hàng chục, hàng trăm con đất bấy giờ cá mới lao xuống nước mang theo

kiến làm môi nuôi con.

Bạn có thấy cảnh nhà nghèo trước kia bát cơm chẳng đủ ăn. Bát cám cháo dành cho mẹ con chó. Mẹ mới đẻ, đói gầy xiêu vẹo con bú chẳng ra sữa vậy mà có cháo, chó mẹ có ăn đâu, chỉ lều láo vòng quanh làm động tác giả, còn cháo để cho đàn con ăn. Nếu ở người ta gọi đó là lòng cao cả tình thương là đức hy sinh, là lòng mẹ thì ở đây những hành vi ấy ta gọi là gì? Cái nằm cho kiến đốt đến gần chết không sợ hiểm nguy và người bắt, đẩy không phải đức hy sinh cao thượng, ta gọi đó là bản năng. Liệu hiểu biết của ta có xứng đáng với việc làm của cá!?

Nói về mẹ cha chúng ta không còn biết dùng lời để bày tỏ hết lòng biết ơn, ta chỉ còn biết ví như núi thái sơn, như nước trong nguồn không bao giờ cạn, còn tình thương của chó mẹ và cá mẹ đối với con hành động ấy xứng đáng để ta so sánh với con người.

Người với người còn có tư tưởng nước lớn hoặc coi tộc người mình là thông minh, trí tuệ hơn hết trên thế gian; còn phân biệt da trắng da đen, phân biệt chủng tộc, đã có những ngày con người mang con người ra làm sản phẩm mua bán, coi người da đen

như loại thú khôn ngoan, hướng chi chuyện người đối xử với vật... Con người vẫn cho mình là thông minh trí tuệ nhất, điều đó mãi mãi là đúng. Nhưng khi nhìn nhận và đối xử với loài vật mà không hiểu đúng về chúng, nhìn nhận thiên lệch đối xử không công bằng, lúc nào tư tưởng cũng chiếm đoạt rình rập, tìm mọi mưu mẹo bắt để ăn thịt thì sao việc ấy đồng nghĩa với thông minh, trí tuệ.

Từ ngàn vạn năm con người đã nuôi thú vật rất nhiều, nuôi đủ loại, có loại còn nuôi nhiều hơn số hoang dã tràn trên trái đất. Người cũng yêu thương chăm chút, bảo vệ chở che, nhưng đó là sự bảo vệ chở che cho lợi ích của con người làm tất cả để cho lúc lôi ra làm thịt chứ không phải là tình yêu thương chân thật, sự thương xót từ đáy lòng của đạo đức hiếu sinh.

Chuyện về loài thú thì nhiều lắm, không thể nào kể hết tôi xin kết thúc ở chuyện con chó Mục Lùn ở tu viện Chơn Như:

Vào khoảng năm 1994 tu viện còn ít người lắm không như bây giờ nước ăn đều là giéng đất tự đào. Đây là vùng đất các pha sét. Mới những năm 1960 về trước vẫn là rừng nhiệt đới Nguyên thủy. Bây giờ gần tất

Trưởng lão Viện Chủ có một cái giếng. Đất vùng này cao nên giếng đào rất sâu mới có nước. Sáu vạn mét vuông đất tu viện cây cối xanh tốt cảnh như rừng. Để lá khỏi rụng xuống nước giếng được che một miếng tôn kẽm nhỏ vừa với miệng.

Hai con chó con của nhà bên cạnh vẫn hay chui dậu sang đùa chơi, cũng nói thêm bảy lâu các loại chó mèo ở đâu tự kéo nhau về đây ở, có lúc rất đông kể cả chim chóc. Chúng rất dạn dĩ và quẩn quít người như đối với chủ của chúng.

Hai con chó con đùa nhau rồi lên tấm kẽm che mặt giếng nằm phơi nắng thế nào bị tụt cả hai xuống giếng.

Con Mực Lùn ở tu viện đã lâu lúc này nằm gần đấy, thấy sự vậy nó chạy đến nhìn xuống giếng. Hai con chó con chòm chộp cổ nhồi lên mặt nước, nhưng bám vào đâu? Thành giếng trơn, chỗ thì cát lở, từ mặt nước lên mặt đất phải sâu trên hai mét. Con Mực quồng quít chạy vòng quanh giếng rồi chột như có ý định nào đó... Thì ra nó liền chạy thẳng vô chỗ Trưởng lão, ư ư trong miệng muốn nói điều cầu cứu. Trưởng lão đứng công việc dụi dềng hỏi Mực, Mực cắn gấu

quần Trưởng lão dẫn ra nơi giếng. Vừa thấy hai con chó con đuối sức chỉ còn hai mắt và cái mũi thì lên mặt nước tối um, Trưởng lão liền lao xuống giếng. Hai chân bơi đứng, hai tay ôm hai con. Bơi một hồi Ngài tựa lưng vào thành giếng nghĩ suy nghĩ tìm cách đưa chúng và Ngài lên bờ. Ngài đặt mỗi con vật một bên vai rồi tính chuyện tay chân sẽ bám vào thành giếng bám mà lên. Con Mực luôn ở bên bờ chăm chăm nhìn xuống thấy lâu quá mà Trưởng lão chưa lên được, nó hoảng hốt quỵện quanh ra chiều lo lắng sốt ruột, miệng há hốc cứ ư ứ trong cổ rên rĩ. Một vài tu sinh thất ở xa, mọi người đang khép kín cửa độc cư, Mực Lùn liền phóng xuống bấp sủa rôi rít ròi cắn gấu quần cô Trang cầu cứu. Là người nhanh trí, hoạt bát, cô Trang biết có chuyện, cô gọi cô Đào, cô Tú cùng chạy theo Mực Lùn...

Nhờ chiếc thang dài các cô thả xuống Trưởng lão đã đưa hai con chó con lên trước. Ngài đã cứu chúng thoát chết, và chúng sống được cũng nhờ có Mực Lùn.

Con Mực khôn và tình nghĩa với người là thế nhưng sau này Mực lại chết rất thảm thương trong bàn tay con người.

Cạnh tu viện có một thanh niên hư hỏng, một hôm anh ta điếu qua, Mực Lùn ở trong rào thò cổ ra sửa. Người thanh niên ở ngoài nhanh như cắt hia tay chịt chặt cổ Mực cho vào bao chở ra quán chuyên bán thịt chó.

Gọi Mực Lùn không thấy, cô Út định quán xét căn nguyên. Cô ra đi đúng gặp người thanh niên lúc đó đã đút tiền trong túi đang chênh chếh ngồi trong quán uống cà phê. Nói ngọt nhạt dịu dàng hết lời, người thanh niên mới chịu chỉ nơi để cô Út ra chuộc tiền cứu Mực. Cô vừa cất tiếng nói với chú Sáu chủ quán thì ở trong cái vỏ bao phân hóa học, Mực nhận ra tiếng cô Út, Mực cựa đẩy và ú ớ kêu. Đúng là tiếng kêu của kẻ trong cơn tuyệt vọng. Kề miệng cửa tử, đang hết sức bình sinh kêu thảm thiết, tiếng kêu nghe xót thương đến não lòng.

Cô Út hết lời với chủ quán xin chuộc gấp hai số tiền người đã bán. Chú Sáu hầm hầm nét mặt, nói ngắn gọn giọng lạnh lùng như lưỡi lam.

Về tìm hai thằng bán chó ra, sẽ cho chuộc, cô Út vội vàng quay đi, cô làm tất cả để cứu Mực. Cô vừa bước chân đằng sau

mấy tiếng liền ịch... chát... cô quay người lại, khúc gỗ trong tay chú Sáu cũng vừa lúc ngừng giáng xuống cái võ bao phân hoá học hằn lõm một góc vết thanh củi. Võ bao nằm đờm đờm yên thít.

Chú Sáu thản nhiên như không có gì xảy ra mặt tỉnh bơ vát khúc gỗ vào xó cửa.

Đây là chuyện con Mực Lùn, chuyện vật và người, người và vật.

Mực Lùn mang thân chó nhưng nét của Mực thì không chó một chút nào. Thấy hai chó con tuy của hàng xóm không ruột thịt máu mủ gì nhưng bị nạn, cũng là chó với nhau, Mực biết tìm người đến cứu. Khi chủ gặp khó khăn giếng hẹp tối tăm lại sâu, chủ của Mực đã già gần 72 nhảy thẳng đứng như nhảy dù xuống giếng mãi mà chưa lên được, Mực biết lo lắng hoảng hốt chạy xuống nhà bếp tìm người. Đối thử không phải là Mực nếu là người lúc đó ta cũng làm được gì hơn thế!?

Trong khi là người đang hoảng nhưng bên trong quần áo hai thanh niên là chiếc bao đang thủ sẵn bộ óc của họ đặc sệt sự tham lam. Từng tế bào lúc nào cũng nhấp nháy loang loáng những mưu mẹo, sự tinh

khôn ma quái cũng đen tối bản thủ như chiếc bao bắt chó.

Thật ghê sợ khi nghĩ về khuôn mặt lầm lỳ của chú Sáu và thanh gỗ, chỉ một bước chân mà toàn bộ lòng dạ đã phơi bày.

Khi biết chủ đến xin, sợ mất miếng mồi, chú im lặng như thế gây khó khăn ra điều kiện để đối phương không thể làm nổi.

Thấy đối phương làm được, quyết tâm làm, thì bằng mọi giá trắng trợn cướp mồi trước đập chết chó luôn, “chó chết hết chuyện”!

Chú sống không cần lời! Chú sống bằng vùi đục, dao và thanh gỗ!

Trả tiền gấp hai lần! Chú không chơi, chú nhắm nhanh trong đầu nó vẫn chưa bằng cái giá trên thị trường hiện tại. Khi đã ngậm được miếng mồi lời đời nào chú nhả, chú không cần biết đến tình thương loài vật. Thương, chú đã chẳng làm nghề này. Chú cũng chẳng cần tình người. Ở chỗ chú không nói đến tình người, tình người là cái gì?!... Chú đâu phải là Mực Lùn!? ...

Chú đã quen sống chỉ cần chó chứ không cần biết chuyện về con chó! Nhưng

ở tu viện nơi ấy có những con chó tới rết chúng đều được tải mền rách để nằm. Có con nằm riêng có con ngủ chung với nhau, sống như anh em trong một nhà quây quần quanh cô Út bảo vệ chăm sóc như tình cha mẹ đối với con cái. Chúng tự giác rằm rắp thay nhau 24 trong 24 tiếng đi khắp sáu vạn mét vuông đất lòng sục. Hàng hai chục con, nhưng nghe con nào cắn dù ở xa tí, cô vẫn gọi ra đúng tên và biết nó cắn về việc gì. Ai đó đều có thể mở cổng sắt ra vào nhưng nếu mó tay cầm thử vật gì của nhà bếp thì lập tức sẽ bị khiếp sợ tái mặt. Có hôm buổi tối cô Út đi lại công việc, cô không thấy con rấn cạp nông cổ tay nằm ngay cạnh đường, một con chó kịp lao tới cắn quần níu chặt, không để cô đi. Chó là vậy đó!

Nói đến rấn, tu viện đất rộng, cây cối rậm rạp có rào bao quanh, không người qua lại, ai ở thất nào biết thất nấy, yên tĩnh và vắng vẻ nên trước đây rấn rất nhiều. Buổi tối chúng bò đi kiếm ăn nghe bước chân tu sinh đi kinh hành trên những lối mòn, rấn nằm ép mình đợi người qua mới bò sang đường. Rấn nhiều thứ nên nhiều kẻ đêm ngày rình rập lên chằng lưới bắt trộm.

Không những rắn mà ở đây bò cạp ngày đêm cũng nhan nhản xung quanh thắt, chúng ngược xuôi tự do bò cả vào y áo treo trên liếp. Buổi tối bật đèn tập. Thạch thùng bắm đây phen vách chúng xông cả vào trang sách đang đọc để bắt mồi. Thọ thực ngộ trai, rắn thằn lằn đến tận sát chỗ người ngồi, mắt trôn trôn nhìn ngóng chực mồi bánh vụn.

Dưới tán tràm cao ba bốn chục mét, lúc riu ran, lúc thánh thót tiếng chim rừng từ xa về đậu. Sớm chiều tu sinh ở trong thắt ngồi định. Chim sẻ quạt nhảy nhót xung quanh bắt nhện, nếu có ai trông ắt tưởng chim nuôi, nhiều khi buổi trưa nằm tịnh chỉ, chim còn nhảy cả qua người nhảy đậu vào chân.

Nếu ta thương yêu tôn trọng sự sống của loài vật thì loài vật trở nên gần gũi. Sống tự nhiên chan hòa với chúng ta kể cả rắn độc và bò cạp. Chúng không còn sợ sệt mà phải đối phó nên thành hiền lành dễ thương. Chúng nhận biết con người không còn là sự đe dọa nguy hiểm, ngược lại trù mến thương yêu chúng nên chúng lân la kéo nhau đến cạnh bên, dạn dĩ như gặp các loài khác trong thiên nhiên xưa nay không hại chúng.

Nếu người và vật sống chan hoà hiểu biết thông cảm, thương xót nhau cuộc sống trở nên an vui ấm áp tâm hồn thư thái, thanh thoi, không còn phải nơm nớp sợ nhau gây khổ cho nhau thì ngay đó là hạnh phúc...

Anh em trong nhà khênh cây gỗ, em yếu hẳn phải bảo em đứng ở chỗ ngọn, anh lớn anh nhận lấy phần gốc nặng hơn. Con người khôn ngoan trí tuệ vượt lên đứng đầu tất cả muôn loài, con người phải thương yêu chở che bảo vệ sự sống cho hết thảy như vậy mới gọi là đức hiếu sinh, là đạo đức nhân bản - nhân quả.

Sống không có đức hiếu sinh thì không còn là con người nữa, đó là chỗ đặc thù để người khác vật.

Thế mà, không biết từ khi nào và từ đâu lại có người phát ngôn một câu, câu đó lại là ngôn từ của người có học có chữ nghĩa hẳn hỏi: “*nhân dưỡng vật, vật dưỡng nhân*”. Quan điểm của họ nói toạc ra là nuôi vật để mà ăn thịt.

Nhân dưỡng vật thì tốt rồi. Nhưng sao lại vật dưỡng nhân? Vậy là tất cả các loài sinh ra là phải để cho người ăn thịt hay sao? Bởi con người khôn ngoan và mạnh hơn chứ

gì? Nếu đó là cái lý tất nhiên, vậy thì hổ ăn thịt người là đúng sao người không im lặng vui vẻ để cho nó ăn thịt mà lại chạy?

Không thể có cái lý vật dưỡng nhân được, đâu dưỡng bằng sinh mạng kẻ khác bồi đắp cho thân mình thì đến lúc máu thịt mình sẽ phải rút ra trả nợ lại những gì mình đã nợ. Luật nhân quả công bằng tuyệt đối không bao giờ quên sót dù việc nhỏ tí xiu trên đời.

Dưỡng bằng máu thịt của kẻ khác đúng là có tăng cân nhanh thật, nhưng từ 50 ký lô gam đến 60 kg thì 10 kg ấy là cái gì là thịt của ta ư? Bậy! Của ta ở đâu lại tự có! Đó là thịt của chó, của gà bò lợn, dê cá, lươn ếch đấy chứ. Những thứ ấy vào mới thành 10 kg kia. Thân xác lúc này đâu còn là sự thuần túy thanh tịnh ta, nửa dòng máu trong ta đã bị pha, ta đã là chính những thứ ấy.

Cái cơ thể mà mẹ cha cho ta không còn là sản phẩm của mẹ cha như xưa nữa. Nó đã thành độc ác hôi hám ứ tạp. Thân ta đã thành nghĩa địa nơi chôn xác của đủ loài. Nghĩa địa thế gian chỉ có xác người. Nghĩa địa thân ta chôn đủ loài từ con chuột con chim cho đến đặc sản rắn, rùa, cua, nhái...

Ta khinh loài vật ăn bản, nhưng chính trên trái đất này chưa có loài nào ăn tạp đủ loại như người.

Còn bảo ăn toàn rau không có thịt sẽ thiếu chất sẽ yếu! ... Nói sai! Đó là tưởng tượng mà nói. Hoặc chưa nhìn, chưa thấy hết mà đã nói. Đức Thích Thông Lạc tu chứng quả A La Hán, quả Thánh cao nhất đã đạt đến chỗ Toàn Giác của đạo Phật. Thầy ăn rau liền chín tháng không hề trong ngày có nửa hạt cơm hoặc chất bột gì. Năm nay Thầy sắp đến tuổi tám mươi, đi lại như thanh niên không có chuyện ốm đau, làm việc liên tục suốt ngày đêm khi cao điểm tới 23 giờ đồng hồ trong ngày với khối lượng và chất lượng công việc mà hiện tại không ai có thể làm được. Thời xưa, hãy nói những người bình thường như những tu sinh ở tu viện Chơn Như, mấy chục con người đều ăn chay tuyệt đối, ngày chỉ một ngọn trái chứ không phải hai ba bốn bữa họ tu tập hoạt động liên tục trên 14 giờ đồng hồ trong ngày. Từ 2 giờ vào tập cho đến sáng. Có những người đã đạt tới chỗ suốt đêm họ không còn ngủ nữa. Liên tục đi kinh hành và 5 phút tu tập. Đầu óc họ càng tỉnh táo, sáng suốt, người khỏe mạnh không bao giờ chịu cảm viên thuốc

hoặc phải nằm vì mệt vì đau.

Còn ăn thịt các loài sẽ ngon miệng hơn ăn rau ư? Có thể đúng, nhưng xin thưa các bạn do thói quen mà nên cả. Để ra đã cho dùng cà phê thì lớn lên đến lúc cuộc sống không thể thiếu cà phê, khi đã thiếu nó thì mọi thứ khác đều thành tầm thường không cái gì ngon bằng cà phê!...

Mọi sinh hoạt cá nhân và cộng đồng được lập đi lập lại nhiều lần sẽ thành thói quen, thành tập quán. Mà tập quán thì khó bỏ, hạt nhân của tập quán thì thói quen. Thì các bạn nhìn người nghiện xem ma lực của nó thế nào?

Thật ra ngon là cái gì ?

Phải đâu sơn hào hải vị phải đâu thứ đắt tiền mới là ngon. Ngon là cái lạ miệng là cái ta thích nhất thời. Ăn thịt mãi, ngấy lên về thịt thì đĩa dưa ngon rau lang luộc lại là tuyệt. Những năm gần đây người ta gọi con ốc, con cua, con ếch là đặc sản, vì người ta đã quá ê chề no say trong thịt những thứ ấy, ngày xưa chỉ được các cụ xem là đồ của ốc tức thứ tầm xoàng.

Thấm đượm quan điểm vật dưỡng

nhân, đời sống vật chất ngày càng khấm khá nên hôm nay quán ăn chỗ nào cũng mọc như nấm, mới sinh ra những quán ăn thật sang trọng dành cho những khách đặc biệt đến đây uống rượu Tây và ăn tiết canh chim sẻ, nghĩa là cắt cổ cả từ con chim vừa bằng ngón tay cái nặn từng giọt máu để dưỡng ông nhân vòng đai bụng như cái thùng phi nặng bảy tám mươi cân!

Thật đau lòng thay khi nghe người ta say sưa khen những tay chế biến tài ba, xào xào thịt cây bẫy móm, lấy tia máu hồng, máu đen, kỹ thuật thui vàng... những con vật hàng ngày lúc nào cũng gắn bó tận tụy bên ta. Chúng sẵn sàng liều mình cứu chủ, trung thành nhẫn nại đến chết vì người những con vật trong đời sống không thể thiếu nó. Ai cũng cần con vật trong nhà, đem hôm mưa rét ta trên chăn dưới đệm, nó thâu đêm nằm đầu nhà canh cổng; người mâm cao cỗ đầy, nó chầu chực gặm miếng quăng ra. Ta đi vắng năm mười ngày chúng biết chứ, khi về chúng mừng quỳnh chạy ra tận ngoài đường đón. Xoắn xuýt vòng quanh. Có những trường hợp chủ chết nó còn bỏ cả ăn nhiều ngày thương nhớ nằm lặng một chỗ, buồn bã khác thường. Vậy mà chỉ vì một bữa ăn,

con người liền lôi ra cắt cổ phanh thây khen ngon, khen béo!

Chao ôi nghĩ mà ghê sợ loài vật còn biết nghĩa tình như thế sao ta chỉ vì miếng ăn nhất thời mà quên nghĩa quên tình.

Một thành phố bốn triệu dân, mỗi người mỗi ngày chỉ cần ăn nửa lạng thịt cá thì một ngày đã hết 200 tấn thịt. Nếu trừ số ở diện còn đói nghèo không có tiền mua thịt thì số còn lại khoảng 75 triệu người một ngày sẽ tiêu thụ bao nhiêu thịt. Một ngày sự chết chóc trên hành tinh này sẽ là bao nhiêu đúng là xương như núi máu chảy thành sông, sự luân hồi sáu ngã hàng ngày sẽ vùn vủ mịt mù. Từ trường ác thải ra đen ngòm nồng nặc máu, gùn ngụt sát khí, bầm tím căm ức, hận thù trùm khắp vũ trụ.

Xin mọi người hãy dừng lại phút giây mà suy ngẫm. Hãy ngưng tay để từng giây phút máu bớt đổ. Hãy lắng nghe quan sát sự sống của các loài. Hãy khép nhẹ mí mắt gắng mà nghe những tiếng kêu thét, tiếng rên thảm thiết của loài vật lúc bốn giờ sáng trước những mũi dao nhọn sáng loáng và những dòng máu nóng vọt ta đỏ tươi ngầu bọt.

Các bạn hãy cố gắng nghe đi để trái tim ta tỉnh táo dần, nó ngày một trong sáng cao đẹp ngời Đức Hiếu Sinh, ta sẽ biết cần phải làm gì khi ta sống. Chúng ta không thể thiếu các loài vật ở bên, đối thứ đời hoàn toàn không có nó chúng ta rồi sẽ ra sao! Nhưng xin nhớ rằng có nó và nó sinh ra không phải là để “vật dưỡng nhân”...

132-(LCK-054C)

- * Xây dựng nền đạo đức nhân bản nhân quả**
- * Vấn đạo trị bệnh**
- * Tâm sắc dục**
- * Thân hành niệm**
- * Tích tập tri kiến giải thoát**

Cái bài mà mấy con viết đạo đức như vậy hay lắm mấy con nhắc nhở cho mọi người, cho nên Thầy mong rằng cái ngòi bút, cái đầu óc của mấy con sau này các con thay thế Thầy để viết cái bộ sách đạo đức, nhiều cái phần đạo đức nhân bản lắm mấy con, cố gắng để mà giúp Thầy và đồng thời mấy con cũng đem lại cái nền đạo đức, dựng lại cái nền đạo đức nhân bản trong loài người. Những tiếng nói, những cái ngòi bút của mấy con sẽ được phổ biến rộng giúp cho cái cuộc đời của mọi người thức tỉnh. Khi mà chúng ta nghe qua những cái bài đạo đức rồi như vậy chúng ta cũng có nhiều cái thức tỉnh

trong tâm chúng ta lắm mấy con. Cho nên mọi người mà được nghe, được hiểu như vậy thì họ sẽ dừng cái bàn tay độc ác của mình. Cái tình thương họ càng lúc nó lại càng rộng lớn hơn.

Và đồng thời chúng ta học đến tâm từ, tâm bi chúng ta sẽ diễn tả được cái lòng thương yêu của chúng ta, con người đối với con người và con người đối với sự sống của muôn loài trên hành tinh, đó mới thực hiện được lòng từ bi của chúng ta.

Càng đi sâu chúng ta mới thấy đạo Phật xây dựng cho chúng ta một con người thật sự con người, một con người rất là cao quý lắm mấy con, nhờ con người mà đem lại sự bình an và chính hành động của con người chúng ta chan hòa trong sự sống và cái ước muốn của chúng ta cho loài vật biết thương nhau và từ đó loài vật nó không ăn thịt nhau nữa mấy con, tự nhiên chúng ta sống đi rồi chúng ta sẽ thấy, sẽ thấy từ đó loài vật chúng không còn ăn thịt nhau chứ không phải, chúng có sự cảm nhận, theo Thầy đã từng sống Thầy thấy chúng có sự cảm nhận.

Như vừa rồi Thanh Quang đã diễn tả

cho chúng ta biết loài vật có sự cảm nhận rõ ràng cũng sâu, cũng tham, cũng hung dữ như con người chúng ta, nhưng cũng cảm nhận được. Đó, mấy con thấy như cái loài vật như con chó, con chim, con rắn nó cũng cảm nhận được cái sự thiện, cái sự lành của chúng ta, nó cũng biết ơn chứ đâu phải là không biết ơn, cho nên chúng ta sẽ sống Thiện. Và từ cái sống Thiện của con người chúng ta sẽ hướng dẫn loài vật sẽ sống Thiện và không có con vật này ăn thịt con vật khác, mấy con sẽ thấy cả cái hành tinh sống của chúng ta rất là hòa bình rất là thương yêu nhau không có loài vật nào ăn thịt. Từ bắt đầu con người thông minh của chúng ta sẽ đưa đến các loài vật sẽ sống. Thầy ước ao điều đó và đồng thời đầu tiên chúng ta sẽ đưa cái nền đạo đức, cái nền đạo đức nhân bản cho loài người trước cái đã. Mà mọi người đều sống cái đạo đức nhân bản thì tất cả loài vật sẽ cùng, sẽ không còn giết hại nhau nữa. Thầy tin rằng cái Đạo Phật rất là tuyệt vời, đem lại cái hành tinh sống chúng ta với một cái từ trường thương yêu, cái từ trường thiện không còn ác nữa.

Cho nên nếu mà một người mà làm việc, có một mình Thầy thì làm việc không

hết, nhiều quá. Mà các con trợ giúp thêm, mỗi người một ngòi bút, mỗi người có một lối diễn tả. Vừa rồi thì các con nghe cái bài của Chí Thiện, rồi các con nghe cái bài của Thanh Quang mỗi người có một cái lối viết mấy con, mà nó cũng đem đến cho chúng ta cái lòng thiện, cái lòng biết thương yêu đều là... mấy con. Cho nên càng cố gắng càng tu học mấy con sẽ trở thành những nhà đạo đức, cái sự hướng dẫn của Thầy, Thầy mong rằng mấy con sẽ trở thành nhà đạo đức thật sự.

Hôm nay, Thầy còn cái thời gian để mà trả lời, để chúng ta tiếp tục.

Pháp Ngộ, con sẽ phát cái này lại cho quý Thầy con.

Nghĩa là mỗi người có một ngòi bút viết, nếu mà chúng ta có thì giờ chúng ta đọc hết rất hay nhưng mà sau này những cái bài mấy con viết xong rồi đó thì sau khi đó mấy con kết hợp lại đưa vào máy vi tính chúng ta đánh sẽ trở thành những cái tập sách, vừa lợi ích cho mình trong hiện tại tu tập mà cũng để lại cho đời sau có những cái bài bản để cho người sau người ta có cái duyên người ta đọc, cũng đem lại ích lợi rất

lớn cho họ. Cái lớp học chúng ta nó không những là mình học cho một cái số người, sáu mươi mấy người ở trong lớp, mà cái lớp học của chúng ta có thể nói hàng trăm hàng vạn người sẽ được đọc, sẽ được nghe.

Cũng như hôm nay các con thấy những cái lời thuyết giảng thì những cái bài mấy con đọc, như vậy chúng ta hiện giờ được Thanh Trí đưa lên mạng qua cái lời mà mấy con được đọc thì mọi người ở trên thế giới người ta theo mạng người ta được nghe được nghe cái âm thanh của mấy con đọc, và được nghe những cái lời của mấy con viết về đạo đức, nó lợi ích rất lớn. Tuy rằng bây giờ trong cái lớp học của chúng ta có mấy người à, nó không có nhiều, nhưng mà hiện bây giờ người ta theo dõi cái lớp học của chúng ta hàng trăm, hàng ngàn người họ đang theo dõi. Bởi vì cái thời đại của chúng ta là cái thời đại thông tin nó dễ dàng lắm mấy con, mà cái lợi ích lớn là dựng lại cái nền đạo đức cho mọi người, thì những cái bài mấy con viết vừa rồi mấy con đọc mấy con nghe xúc động lắm chứ, bài nào chúng ta cũng nghe chúng ta cũng động có cái sự xúc động hết mấy con. Cho nên Thầy mong rằng mấy con hãy chuẩn bị ngòi bút của mình, đừng nghĩ

rằng tôi sẽ viết không được, không có đâu. Thầy tin rằng mấy con người nào cũng sẽ làm được hết, nhưng chịu khó, chịu khó viết mấy con.

Cho nên có một nhà văn họ nói: Khi chúng ta muốn trở thành một nhà văn thì chúng ta chịu khó chúng ta viết nhật ký đi, viết đúng, viết sai chúng ta cứ viết; viết mãi, viết riết rồi chúng ta trở thành nhà văn. Bởi vì từ cái chỗ mà mình chịu khó, chịu khó thì mình cũng sẽ trở thành dễ dàng không có còn khó khăn đâu. Không ai giỏi đâu mấy con người nào cũng như vậy mà thôi. Cho nên vì vậy mà mấy con hãy cố gắng xiết chặt vòng tay của Thầy mà dựng lại cái nền đạo đức không riêng mình thấy đâu mấy con, một mình Thầy Thầy làm không hết đâu.

“Một cây làm chẳng nên non

Ba cây chụm lại nên hòn núi cao”

Tùng cái bàn tay của mấy con đóng góp với Thầy thì Thầy nghĩ rằng cái nền đạo đức của Phật giáo sẽ được dựng lại và dựng lại đem lại hạnh phúc lắm mấy con.

Hôm nay chúng ta được học, được tu, chúng ta được sống như thế này, chúng ta

cũng thấy mình có hạnh phúc rồi, nhưng còn biết bao nhiêu người không có hạnh phúc, còn đang đau khổ, cho nên chúng ta cố gắng, cố gắng hơn. Vừa lợi ích, và đồng thời cuối cùng thì chúng ta tiến tới thì chúng ta sẽ làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết. Chúng ta làm chủ được cái sống chết của mình mấy con và chúng ta chấm dứt luân hồi vì chúng ta không còn bao giờ có cái tâm tham, sân, si nữa.

Thì nhớ kỹ con đường chúng ta đi nó thực tế cụ thể, mấy con cứ tư duy, suy nghĩ. Nếu mà chúng ta không còn biết thương yêu tất cả muôn loài và không còn tham, sân, si nữa; không còn giận hờn một người nào. Với cái tâm hiểu biết của chúng ta, với cái tri kiến hiểu biết của chúng ta không bao giờ còn giận, còn buồn phiền, còn ganh tị hơn thua, còn mang bản ngã thế này, thế khác, còn thấy mình hơn, còn thấy mình thua kém không bao giờ còn có những cái tâm ích kỷ, nhỏ mọn đó nữa. Thì Thầy nghĩ rằng mấy con sẽ tới nơi tới chốn của đạo Phật cụ thể rõ ràng, chứ không phải ngồi thiền, nhập định một tháng, hai tháng, năm tháng, một năm, hai năm không ăn uống, là thành tựu. Chuyện đó là chuyện mơ hồ, chuyện đó là

chuyện ảo tưởng, chuyện đó là chuyện lừa đảo người khác. Vì chúng ta có thể tập tu làm được cái điều đó, nhưng cái điều đó không lợi ích, không lợi ích cho mọi người đâu. Các con cứ nghe những cái bài các con đọc thôi, chỉ ở đây chúng ta nghe có hai mươi mấy người, ba chục người đây thôi, nhưng cái âm thanh đó nó sẽ vang rộng khắp thế giới mới con. Mọi người họ đều theo dõi nghe. Tuy rằng chúng ta chưa đọc hết những cái bài của chúng ta vì không có thời gian, cho nên vì vậy mà những bài ngắn gọn đó được đọc thì mọi người sẽ được nghe. Và được biết rằng chúng ta là những người đang rèn luyện đạo đức đó, đang sống đạo đức đó.

Bây giờ Thầy xin đọc lại cái câu hỏi của Phước Tồn.

Kính bạch Thầy! Con xin hỏi, nhịn ăn chỉ dùng nước chanh đường và dùng pháp Tứ Niệm Xứ hoặc Thân Hành Niệm tu tập để nhiếp phục bệnh trên thân có đúng pháp không? Vì phương pháp nhịn ăn có người hết bệnh.

[Trưởng lão]: Đây, sự thật ra thì Thầy cũng đã biết cái pháp nhịn ăn này, nhưng nó không phải là của Phật dạy, vì vậy mà nói

đúng pháp không thì không thể nói được. Đó là một kinh nghiệm, cái pháp của một cái người khác. Như ăn gạo lứt muối mè cũng có thể trị bệnh được, nhưng mà với cái đó nó cũng không phải là pháp của Phật đâu. Nếu như pháp của Phật thì coi như là ăn ngày một bữa, có gì ăn nấy tùy theo cái sự ăn uống của mình, cái chất độc thì mình không ăn mà cái chất gì hiền lành thì mình ăn. Tự mình có cái tri kiến mình hiểu biết cái chất độc.

Thí dụ, như vừa rồi thì có người hỏi Thầy về nước xì dầu, nước tương, thì trong nước tương đó họ làm bằng xương trâu, xương bò để mà nấu nước tương, vì vậy mà không nên ăn. Thầy nói thật sự ra thì nước tương nó có cái chất hóa học chống mốc, cho nên chúng ta ăn cái chất đó thì nó cũng không tốt, cho nên vì vậy mà chúng ta ăn muối mà thôi. Tốt nhất là chúng ta ăn muối, thỉnh thoảng thì chúng ta ăn một bữa, hai bữa nước tương thì cũng không gì. Nhưng mà trong nước tương, không phải tất cả mọi nước tương đều làm bằng xương trâu, xương bò hết đâu, nghĩa là có loại, nhưng mà chúng ta không biết thôi chứ còn hầu hết thì họ làm bằng chất đậu, đậu phộng hoặc là đậu nành người ta

sẽ rang, người ta sẽ làm, nhưng mà cái điều kiện đó thì mình không biết, nhưng mà điều kiện là có nơi thì làm bằng đậu, còn có chỗ thì có thể làm bằng xương trâu, xương bò.

Cho nên, đối với vấn đề ăn uống thì khi mà nghe nói thôi, khi mà nghe nói trong nước tương đó mà có xương trâu, xương bò thì chắc chắn là chúng ta sẽ, bởi vì đức Phật nói ăn không nghe, không thấy, không nghĩ. Mà đã nghe thì nhất định không ăn. Cho nên vì vậy mà cô Út cho mấy chai nước tương mà Thầy để nó tới nay Thầy cũng không ăn. Mỗi lần ăn, thì chú Mật Hạnh chú lấy muối chú pha với đường, với nước, rồi chú làm cái miếng nước tương để anh thôi. Cho nên vì vậy mà mấy chai nước tương cứ còn để hoài đó.

Do cái chỗ mà chúng ta không phải vì ăn cho ngon mà chúng ta ăn để sống, cho nên chúng ta ăn như thế nào đơn giản nhất là chúng ta ăn. Bởi vì cuộc đời chúng ta không còn tham dục trên cái ăn nữa. Cho nên nghe cái gì mà có ác ở trong đó là không ăn, nghe cái gì có độc là không ăn. Vì vậy mà nhiều khi chúng ta chỉ chạy theo cái dục lạc, cái miệng ăn ngon chúng ta ưa thích là

chúng ta ăn, nhiều khi coi chừng.

Do những cái nấm mà người ta nói bỏ, ngon, sự thật ra ăn nó mềm mềm nó giống như là con ốc, Thầy ăn cũng không được nữa. Mà thấy cái nấm mà nó đen đen, thấy ớn quá cũng ăn cũng không được nữa. Bởi vì nhìn thấy là mình tưởng nghĩ qua một cái loài vật nào đó.

Cũng như có những cái bột mà nó làm giống như ruột heo đó mấy con, Thầy nhìn thấy Thầy hết muốn dám ăn, bởi vì nó giống ruột heo quá không dám nuốt, không dám ăn. Cho nên, những cái hình ảnh đó nó cũng làm cho mình ăn không có được. Do những cái, ví dụ như rau cải, rồi gì đó đơn giản, hay hoặc là những cái rong mà chiên rồi đó, thì những cái rong đó mình có thể ăn được.

Còn những cái món ăn kể như ngon mà nó làm giống như cái đùi gà nhỏ nhỏ về này, Thầy thấy cũng không dám, để cho chó ăn hết. Cái đồ đó nghe nói nó bỏ không không biết, nhưng mà điều kiện là thấy giống cái thịt gà, thịt heo là không dám ăn, không muốn ăn, tại vì mình thấy, mình không muốn ăn.

Cho nên, tất cả những cái điều kiện đó là coi như tùy theo cái tâm từ của mình, cái

lòng thương yêu của mình nó rộng lớn bao nhiêu thì mình nhìn thấy là mình không muốn ăn. Mình thấy như là cái miếng đó là miếng thịt, mình không ăn, thì đó là lòng từ của mình. Mình ăn rau cải, tương, dưa rồi vậy đó thì nó dễ dàng hơn. Cho nên một trái dưa xắt rồi chấm tương ăn cũng xong cái bữa cơm, đâu còn đòi hỏi gì.

Cho nên những cái điều mà người ta nấu, thật ra thì người Phật tử họ cũng có lòng cúng dường chúng ta lắm, nhưng chúng ta xem xét cái gì ăn được thì ăn, còn cái gì ăn không được thôi. Chúng ta thực hiện cái tâm từ của chúng ta lòng thương yêu, thấy cái gì mà giống thịt không thì chúng ta không thể ăn được.

Hôm qua, có người hỏi Thầy, trứng gà công nghiệp và trứng gà có trống?

Thì trứng gà có trống tức là có kết hợp giữa gà mái và gà trống, cho nên nó sẽ thành con gà con, cho nên cái nguyên nhân đó thì chúng ta không nên ăn, vì đó là có cái sự sống. Còn trứng gà công nghiệp thì không có trống. Nhưng cái chất mà chúng ta đã quán về thân bất tịnh thì cái trứng gà đó thì coi như là nó bất tịnh lắm mấy con, cái chất dơ

bản lấm đó mấy con, đừng có nuốt ba cái đó vô. Cái thân chúng ta muốn tập cho nó thanh tịnh, hàng ngày lọc nó thanh tịnh mà cứ nuốt ba cái đó thì Thầy nói là mấy con sẽ nó khởi dâm dục còn nhiều hơn nữa, ăn nó càng nhiều, nó bỏ nó sanh dục mấy con còn chết mấy con nữa, thành ra thôi đừng có ăn ba cái trứng gà công nghiệp.

Và đồng thời thì mấy con nên nhớ có cái loại bánh làm bằng trứng gà đó mấy con, nên bỏ đi mấy con, thật sự ra, nó đã làm bằng trứng gà nên nó phồng ra, mấy con đừng thấy ăn nó ngon cái miệng của mấy con mà nó là không có trong sạch đâu, nó bắt tịnh lắm. Cho nên, họ đã làm những cái bánh đó, cho nên cái bánh Bông Lan, cái bánh gì đó nó có bỏ trứng gà, thôi từ giã đi, đừng thèm mấy thứ đó mấy con. Nó có ngon gì đi nữa cũng đừng có ham. Cái thân của mấy con mà cứ huân ba cái bắt tịnh vô đó thì chắc có ngày cũng phải tiêu thôi. Bởi vì mấy con biết cái thân của chúng ta nó huân ba cái chất như vậy, nó sẽ dễ xuất tinh lắm mấy con. Cho nên ăn càng thanh tịnh nhiều thì mấy con không bị xuất tinh gì hết, nó càng thân thanh tịnh.

Cho nên, nói người phụ nữ bất tịnh, chứ thật sự người nam cũng bất tịnh lắm mấy con. Thầy nói thật sự, mấy con thường bị trần tinh, mấy con bị mộng tinh, mấy con cũng dơ bẩn lắm chứ không có gì sạch sẽ đâu. Đều có một cái là mấy con cái màu sắc của nó, mấy con không có nhìn thấy như màu đỏ, còn cái kia nó màu đỏ trông gớm ghê chứ thật sự ra nó cũng vậy. Từ cái chỗ bất tịnh nó phóng xuất ra, cho nên ba cái này mấy con trắng. Tu làm sao mà cho cái thân của mấy con đừng có phóng ba cái thứ bất tịnh đó, thì như vậy mới tu chứ, tu mà cứ để phóng ba cái đó ra thì nguy hiểm, không có sạch sẽ gì đâu.

Cho nên, cái bài Quán thân bất tịnh, mục đích để chúng ta hàng phục được cái tâm đó, cho nên nó ngăn chặn và hàng phục, mà nếu mấy con được quán sâu và được biết các cái pháp thực hành mà Đức Phật đã dạy cái đó rất nhiều mấy con.

Nguyên Thanh nó chép vô đây, nó làm rất kỹ. Nghĩa là nó viết rất kỹ. Nó kết hợp rất kỹ, nó cấu kết rất kỹ để mà chúng ta biết cách mà áp dụng đó. Cho nên vì vậy mà biết cách như vậy mấy con phải thực hiện

để mà chúng ta giúp cho cái thân của chúng ta được thanh tịnh và cái chất đó là cái chất nó có thể cái năng lực của nó, sau này nó trở thành cái năng lực của thân của mấy con nữa, chứ không phải là thường đâu; cái chất đó là cái chất năng lực, mà chúng ta tiêu hao nói nhiều quá thì chúng ta không có năng lực, chúng ta tu gì cũng không được.

Cho nên, cái mục đích chúng ta phải lia cái tâm sắc dục, mà lia được cái tâm sắc dục thì phải quán Thân bất tịnh nó mới lia được. Mà không có nắm được cái phương pháp mà Quán thân bất tịnh thì mấy con lia không có nổi.

Cho nên vì vậy mà mấy con phải cố gắng khắc phục, nhất là chúng ta tuổi còn trẻ. Nói tuổi trẻ chứ tuổi già nó cũng đi trên con đường sắc dục chứ chưa phải là sạch đâu, trừ ra một người tu thanh tịnh như Thầy thì nó mới hoàn tất được, cái tâm của mình nó không còn sắc dục chứ lơ mơ nó bị sắc dục đó, nó không phải dễ đâu.

Cho nên, khi ngài Đại Thiên mà nói rằng người chứng quả A La Hán mà còn xuất tinh là Thầy nói ông này chẳng biết gì hết, nói lậu. Chưa biết chứng quả A La Hán

là như thế nào mà dám nói còn xuất tinh thì cái người này chưa có biết, chưa biết mà dám đặt điều nói bậy. Cái đó là cái sai. Cho nên, sự thật ra một cái người chứng quả A La Hán là cái người tâm vô lậu; vô lậu thì không còn một chút dục, không còn một chút dục làm sao có nghĩa là cái thân nó tập trung mà nó xuất tinh được.

Đó, mấy con thấy trong cái vấn đề mà kinh sách và các tổ đã nói sai trong vấn đề đó, đã lầm, cho người ta lầm lạc rất lớn. Người tu như Thầy bao giờ mà còn, Thầy nói thật sự cho mấy con biết, cái thân nó thanh tịnh đến khi mà có những gì bất tịnh là nó phản ứng liền tức khắc, nó thanh tịnh rồi nó chống lại cái không thanh tịnh. Ăn vô một cái món đồ gì là nó chống lại liền tức khắc, nó không có để cho chúng ta thiếu thanh tịnh.

Cho nên, vì vậy mà đối với cái phương pháp mà không phải của Phật, thì như hồi nãy Thầy đã nói, cái phương pháp mà không phải của Phật thì như nhịn ăn, nó không phải là phương pháp của Phật. nhưng mà vì các con chưa có đủ đạo lực, cho nên vì vậy mà các con nhịn ăn thì Thầy cũng chấp

nhận.

Chứ sự thật ra, khi mà chúng ta biết cách tu rồi, thân chúng ta có bệnh đau gì đó thì chúng ta sử dụng cái Pháp Như Lý Tác Ý. Cố gắng mà dùng nó, từng phút, từng giây để mà đẩy lui, mà khi mình dùng nó, cái pháp nó thì nó sẽ tạo thành cái Tứ Thần Túc, cái lực cho mình. Còn mình đi dùng cái khác thì coi như là nó sẽ hết bệnh đi, nó cho nó hết bệnh đi, thì nó được cái lực gì, nó có cái lực gì? Mà khi mà chúng ta có những cái bệnh như vậy mà chúng ta sử dụng pháp của Phật để mà chúng ta tạo cái lực. Khi mà cái lực bây giờ, hiện giờ chúng ta dùng cái phương pháp của Phật, để rồi chúng ta đẩy lui được cái bệnh đó là nó bao nhiêu lần tích tập những cái lực đó mà trở thành một cái lực của chúng ta sau này sử dụng, nó không phải quý báu sao.

Cho nên, mỗi khi mà cái thân của mấy con có chướng ngại, thì điều đó mấy con tập trung vào cái Pháp Như Lý Tác Ý của mấy con, chuyển tất cả những cái bệnh đau đó nó sẽ lành mạnh. Mấy con tin lời Đức Phật “ tác ý một cái tướng khác thì tướng kia sẽ bị diệt”. Bây giờ cái thân đau cái bệnh gì,

mà mấy con tác ý một cái tướng khác của cái thân bệnh đó, thì nó bị diệt cái tướng đó chứ. Cái lợi của đức Phật dạy như vậy mà tại sao chúng ta không đủ niềm tin ở nơi Đức Phật. Đức Phật là người có nói láo không? Mà bây giờ chúng ta lại chạy lảng xãng nào là lo lắng.

Mà Đức Phật đã nói: “Thọ là vô thường”. Nó đâu phải là thường đâu mà sợ. Nó đến là do cái nghiệp. Năm tháng, ba tháng, một năm, hai năm mình phải trả cái nghiệp đó. Mà trả cái nghiệp đó mà nếu mình cứ sống ở trong ác pháp thì cái nghiệp đó nó sẽ do cái bệnh đó nó tới khi mình phải bỏ thân mà thôi. Nghĩa là mình phải chết ở trên cái bệnh đó, con hiểu không?

Nhưng mà mình sống trong thiện Pháp, mình sống trong giới luật, mình sống trong cái phương pháp rồi thì cái bệnh đó, cái thọ đó làm sao mà nó đưa đi đến chỗ hoại diệt mình được, nó chuyển biến đi chứ. Do đó chúng ta biết pháp mà.

Cho nên, chúng ta biết pháp rồi thì chúng ta tin rằng Phật pháp đâu có phải là dối người đâu, mà con người đã làm được. Bằng chứng hiện ở trước mặt mấy con. Thầy

đã làm được cái điều này, rồi mấy con bây giờ mấy con có tin hay không tin. Bây giờ mấy con hỏi lại huynh đệ coi, như Thầy Chân Thành đũa bệnh như thế nào; răng đau như thế nào; rồi bệnh đau như thế nào; ỉa ra máu như thế nào mà tác ý vẫn hết, không cần uống thuốc. Thì mấy con sẽ hỏi lại những cái người huynh đệ mấy con coi, họ có những cái bệnh coi họ tác ý như thế nào? Tại sao chúng ta còn sợ?

Bây giờ con hỏi lại Thầy Thanh Quang Thầy bị tăng huyết áp này, nếu mà không gan dạ thì chúng ta sẽ đi nằm nhà thương rồi chứ làm sao? Bò càng với cái bệnh đó chứ làm sao mà chúng ta thoát khỏi. VẬY mà người ta còn vững vàng người ta tiến tới. Đó là những cái điều kiện nghiệp của chúng ta mà chúng ta chuyển.

Cho nên, chúng ta hãy nỗ lực, nỗ lực với Pháp, ôm Pháp. Cho nên Đức Phật nói “trên thân quán thân để khắc phục tham ưu”. Trên cái thân của mình quán thấy nó có thọ rồi thì làm sao cũng phải khắc phục tham ưu ở trên đó, tức là bằng phương pháp chứ, không phải bằng ngoài cái pháp. Cho nên vì vậy mà cái phương pháp mà các con

đã thấy rằng khi mà áp dụng vào cái phương pháp Thân Hành Niệm, các con sẽ thấy trị bệnh cũng rất tuyệt vời chứ, đâu có phải. Nó phục hồi lại, nó không phải trong một ngày, hai ngày mà cứ phục hồi lại.

Rồi trong những cái thời gian mà con ngủ, con ngủ con bị nó như con trình bày ở đây. Thì Thầy sẽ đọc cho huynh đệ để thấy rằng về cái nghiệp thân, cái bệnh của con mà con trị thì như thế này, thì nó chưa đúng lúc đâu, nó chưa phải, con phải lưu ý kỹ.

[Hỏi]: Trong thời gian qua con dùng pháp Thân Hành Niệm tu tập từ 2 giờ 45 phút cho đến 3 giờ đồng hồ liên tục không nghỉ như Thầy dạy thì con thấy sức tỉnh thức của con tăng rõ. Hôn trầm, thù miên không có làm cho con gục như trước nữa. Thân con cũng không có mỗi mệt hay uể oải tay chân. Khi xả nghỉ sau mỗi buổi tu tập liên tục ba giờ thì thân được nhẹ vì hơi khí đã tràn ra không còn làm căng bụng, nhưng khi ngủ thì nước dãi chua từ trong thân con tuôn ra miệng rất nhiều, lượng khí thừa không giảm. Có một lần con ngủ dậy thì bụng căng đau đến nổi nước mắt tự chảy. Sau khi tu tập khí tuôn tràn thì hết đau. Hôm nào con

ăn cơm hơi no một chút thì khí tăng, con cảm thọ đau tăng. Ngược lại là ăn ít thì lượng khí sanh ra giảm, cảm thọ đau giảm, thân được nhẹ nhàng hơn. Theo con nghĩ bây giờ con có thể tăng giờ tu tập lên bốn giờ và ban đêm thì suốt 7 giờ tới 4 giờ hoặc 5 giờ sáng liên tục vì thân con tu tập pháp Thân Hành Niệm đã quen nên không có mỏi tay chân, không có căng đầu, con chỉ.

[Trưởng lão]: Cái vấn đề mà con nói nói như thế này. Khi mà ôm pháp mà tu tập, khi mà con ôm Pháp thì không có gì hết thì con sẽ bị thừa khí nó làm cho con đau, nhưng mà đừng sợ, đừng có sợ. Bây giờ nó nghĩ thì nó thừa khí như vậy thì bắt đầu mình thức dậy rồi, thì tới cái giờ đó mình ôm pháp vô mình tu thì một lúc nó hết chứ không có gì đâu mà sợ, cứ ôm pháp thôi, rồi tới chừng đó thì có thể nói rằng mình nỗ lực mình tu, cái nghiệp của mình nó sẽ chuyển chứ không phải. Đây là một cái bệnh nghiệp, cho nên tại sao mình mang cái thân mình bị cái bệnh đó. Do như vậy không phải vì cái chỗ ăn uống, mà nếu mà con nói bây giờ giảm ăn xuống thì nói nhẹ là con sợ bệnh con mới giảm. Con đừng có sợ, ăn uống bình thường để cho cái sức của con bình thường,

con đừng có ăn hơn, mà con ăn để cho nó đủ cái sức cái cơ thể của con nó đòi hỏi ở cái lượng nó như vậy để nuôi cơ thể. Con vì bị bệnh mà con sợ, cho nên con ăn ít trở lại thì cũng không hay đâu. Tức là thay vì mình ăn 3 bát thì hôm nay mình ăn chừng một bát thôi, thì như vậy cũng không hay, để ăn như vậy, rồi rồi coi thử coi. Nó đâu có chết con đâu, Thầy nói thật sự không có bệnh nó không có chết đâu mà sợ, rồi hễ khi đó con nghĩ mà nó vậy, nó bị thừa khí nó làm như vậy thì được rồi để con sẽ ôm pháp tu. Mà tới giờ nghỉ là nghỉ chứ còn không nói gì hết, rồi lần lượt, chứ không phải vì chỗ đó mà con vội con tăng lên không phải đâu, vì cái phương pháp của mình để trị bệnh. Bây giờ cái khoảng thời gian đó trị như vậy, rồi nghỉ, cũng ăn uống cũng bình thường, rồi nghỉ để xem coi thử coi nó giảm hay hoặc là nó tăng như thế nào thì như thế đó, thì mình vẫn giữ cái đời sống bình thường vẫn ôm pháp tu. Rồi cứ như vậy mình cứ tu tập, tu tập riết rồi mình sẽ thấy tự nó, nó giảm xuống và nó chuyển biến hết, nó không có gì. Đừng có nghĩ, đừng có sợ. Cho nó chết chứ nó không chết đâu mà sợ. Bởi vì mình tu là mình chuyển nhân quả cho nên không

bao giờ sợ chết. Đó cách thức đó, chứ đừng có hơi dao động một chút rồi mình lượng, mình thấy ăn ít hơn một chút thì nó thừa khí, nó không có vậy. Tức là mình cứ lo lắng, lo lắng cho cái bệnh đó. Cứ ăn uống bình thường, tu tập thì bây giờ thí dụ như con tu một buổi 3 tiếng đồng hồ là 3 tiếng đồng hồ, chứ không phải vì sợ bệnh mà tăng lên. Tôi không sợ nó đâu, bệnh là bệnh kệ nó thôi không có lo gì, cứ ôm pháp đúng giờ. Và đồng thời bây giờ tăng lên là vì pháp tôi tăng lên, chứ không phải vì bệnh mà tôi tăng lên, con hiểu không. Vì cái phương pháp này tu tập để tôi phá cái bệnh này, thì bắt đầu tôi tu, tôi thấy tôi thuần thục được thì tôi tăng lên, tôi tăng lên. Cho đến khi cuối cùng thì hoàn toàn tôi thấy rằng cái bệnh nó sẽ dẹp hết rồi thì tôi chuyển qua tu Tứ Niệm Xứ để cho nó dễ dàng, chứ còn tu Tứ Niệm Xứ mà nó bị hôn trầm, thùỵ miên, nó bị thừa khí nó tăng lên thì con sẽ tu khó khăn, cho nên chỉ còn ôm Pháp Thân Hành Niệm mà phá bệnh thôi.

Sau khi mà tiếp tục ở trên con đường này thì con tập từ ba giờ, rồi lần lượt con tập thấy nó được, tức là ôm cái pháp được rồi, thì con thấy nó thoả mái được rồi thì con

có thể tăng lên 4 giờ. Rồi được nữa thì con tăng lên 5 giờ, còn được nữa thì con tăng luôn 24 tiếng đồng hồ luôn khỏi cần ngủ. Chừng đó cũng không thèm ăn luôn nghĩa là ôm pháp luôn thì con sẽ thấy cái bệnh nó còn không có chỗ nào mà nó trở trứng được nữa hết. Bây giờ mình tập dần, mình tập dần cho đến khi chiếm trọn 24/24 tiếng đồng hồ; mục đích của con là chiếm trọn để mà dẹp cái bệnh của con. Cho nên bây giờ thì tới giờ mình nghỉ, còn thì mấy con sẽ, giờ mình nghỉ thì nó hiện tượng gì kệ nó, thừa khí hay hoặc là nó đau gì, nó đau vậy. Đau bụng một chút không có chết đâu mấy con, Thầy nói không có chết đâu, mổ bụng còn không chết mà thứ đồ đau bụng mà chết chóc gì, đừng có sợ. Các pháp đều vô thường mà, các con học vô thường rồi, không có sợ, nỗ lực. Đừng có vội vàng mà lo, nào là sợ quá rồi ăn cháo, ăn này ăn kia, rút rồi bây giờ cái sức khỏe đi, ăn riết rồi một ngày ăn ít riết rồi còn có chén cháo.

Giống như đức Phật đi hết muốn nổi rồi bây giờ pháp Thân Hành Niệm tu tập không được nữa cứ nằm một chỗ đó thì thôi rồi, có phải không? Cho nên mình vẫn ăn bình thường, đừng có thay đổi, đừng có gì

hết, mấy con cứ ăn bình thường thôi, để rồi mình cứ ôm pháp mình tu. Tu tới khi mà con chiêm chơn 24 tiếng đồng hồ nó còn chỗ nào nữa mà nó xảy ra. Nó lo nó trốn mất làm sao. Nghĩa là khi mà con tu tới 24 tiếng đồng hồ thì bệnh con sẽ hết, bệnh con sẽ hết thôi. Mà nếu trong 24 tiếng đồng hồ mà không có khái niệm nào, có cái lực tác ý của con không. Nghĩa là còn có cái lực tác ý của con, tác ý đâu thì hành động con đó thì nó đủ Tứ Thần Túc đó. Con nên nhớ Pháp Thân Hành Niệm là nó có 10 Như Lai lực đó, Mười Như Lai công đức của nó đó chứ không phải ít đâu. Mà 24 tiếng đồng hồ, một ngày, một đêm chứ có gì? Mà hoàn toàn con sẽ nhiếp tâm ở trong cái thân hành của con như kiên cố như cỗ xe, như trở thành căn cứ địa thì nó đủ thần lực đó. Biết đâu chừng do cái bệnh của mình, mình tu cái này mình khỏi tu Tứ Niệm Xứ không phải sướng hay sao? Tu pháp này được thì cần gì có Tứ Thần Túc rồi thì khỏi lo nữa, rồi tất cả những nghiệp con đã làm chủ nó rồi, nhưng mà cái Tứ Niệm Xứ nó rất là quan trọng là vì đối với người ta không có cái nghiệp như vậy, còn con có cái nghiệp thì bây giờ nó đau như vậy mà bây giờ hãy nằm nghỉ nó thu nó ra khí

nó thừa lên tốt hơn cũng như cái chai rượu Lade mà lắc nó trào hơi. Còn không lắc thì nó không có trào, như vậy thì rõ ràng là con đừng có sợ hãi trong cái vấn đề đó mà cứ ôm Pháp. Cho nên đừng có xin Thầy mà ăn cháo trắng rồi này kia.

[Hỏi]: Con chỉ ăn cháo trắng với đường trong giờ thực, không ăn cơm để cho cơ thể được nhẹ nhàng, dễ tiêu hóa theo con nghĩ dùng cách này thì lượng khí thừa có thể giảm và ôm pháp Thân Hành Niệm tu tập có thể mau hơn, hết bệnh?

[Trưởng lão]: Không phải đâu, con ít bữa r cháo ít bữa ở đây rồi, thất bát đâu ăn trở lại nó cũng thừa lại, nó nằm sẵn đó con. Thành ra trong người con nó có cái bình ga trong đó rồi, nó dễ trào hơi. Đâu có gì đâu mà con sợ, con cứ ôm pháp ăn bình thường như vậy mình mới biết được cái mình đối trị với nó, chứ còn con sợ quá, con tránh né qua cái góc độ ăn cũng như ở ngoài đời người ta trị bệnh. Ồ, bây giờ cái thức ăn này phải ngừa đi đừng có ăn, ăn gà để sanh phong đừng ăn, hoặc ăn thịt bò nó sanh phong nó ngứa, giờ bị ngứa mà ăn cái kiểu này không được, cho nên sợ quá không có dám ăn ba

cái này. Sự thật đối với Phật pháp đâu có sợ, cứ đời sống bình thường của mình, còn pháp đối trị là đối trị. Cái phương pháp của Phật là chuyển nghiệp chứ không phải là trị bệnh nữa, chuyển cái nghiệp của mình. Cho nên vì vậy mà mình chuyển bằng phương pháp, bằng phương pháp chuyển nghiệp, làm chủ nghiệp mà chứ đâu phải là mình còn đang bị nghiệp, cho nên vì vậy mà con thấy uống thuốc hay hoặc nhịn ăn. Nhưng mà rồi có người nào nhịn ăn mà hết bệnh luôn đâu, có phải không, con thấy không? Có mấy người mà nhịn ăn, nhịn ăn rồi hết cái bệnh đó chứ mai một rồi nó cũng có bệnh nữa. Nghỉ nghỉ nhịn ăn ít bữa nó cũng trở lại nữa, con mà nhịn ăn hay ăn cháo ít bữa ăn trở lại nó cũng thừa hơi y như vậy, cũng mất công, làm như vậy mất công, mất thì giờ nữa mà nó không hay chút nào hết Cho nên đừng có sợ, đừng có gì hết. Theo Thầy thiết nghĩ một là ôm Pháp Thân Hành Niệm, hai là ăn uống đời sống bình thường như chúng, nghĩa là hòa hợp với chúng, chúng làm sao tôi vậy, chết bỏ. Họ ăn họ không thừa hơi tại sao tôi ăn thừa hơi thì tôi cho chết luôn. Con thấy lợi trong cái Tu viện của mình có người nào mà ăn thừa hơi như con không, còn con ăn

nhieu cái thừa hơi, con đừng có sợ, đừng có sợ, đừng có gì. Cứ có pháp rồi, Thầy dạy có pháp đối trị bệnh mà, cho nên đừng có sợ gì hết, ăn uống bình thường nghĩa là cũng ăn vừa đủ no, không ăn hơn nhưng mà để coi ăn uống bình thường, mà rồi coi như thế nào, Pháp của mình như thế nào, rồi bắt đầu từ đó mà con thấy sự bình an đến với con.

Nghe lời Thầy thì mấy con sẽ dùng đúng pháp thì mấy con sẽ hết, bởi vì đã học các pháp là vô thường rồi thì cái thọ cũng vô thường đừng có sợ nữa.

[Hỏi]: Khi hết bệnh thì con tiếp tục làm bài nhân quả cho xong.

[Trưởng lão]: Người ta đi tới cái bài nào rồi mà còn ở đây mà còn ở cái bài nhân quả. Nhưng không sao, nghĩa là càng làm nó càng cái trí tuệ mình càng triển khai càng hay chứ không phải dở đâu, nhưng mà chậm chậm một chút cũng được không gì đâu. Người nào người ta đi trước thì người ta cứ nỗ lực người ta đi trước. Còn mình từ từ, mình lục cục mình đi sau, vì mình mang cái nghiệp, nghiệp của mình nặng thì mình lo cái trị bệnh đã. Thì con cứ từ từ làm sao

không có gì đâu, Thầy cũng chịu khó đọc, chứ nhiều khi đọc cái bài này, rồi đọc cái bài khác, làm cái tâm của Thầy vẫn phân tán, phân tán dữ lắm.

Vừa đọc cái bài đạo đức nhân quả, thì vừa lại bài, bắt đầu bây giờ tới cái bài mà quán thân bất tịnh, rồi phải đọc lại những cái bài nhân quả, rồi đọc lại mấy cái bài nhân quả thảo mộc của mấy con nữa, trời đất ơi, cái đầu Thầy làm việc sao mà tùm lum đủ thứ vậy, quá nhiều vậy. Đâu, thật sự ra một cái bài như Quán Thân Bất Tịnh, đọc một cái bài liên tục vậy nó dễ mấy con, nó có một cái đề tài nó dễ lắm, còn bây giờ đọc một lát cái này bắt buộc đầu óc Thầy phải thay đổi qua cái khác, nó làm việc nó khó lắm chứ đâu phải dễ. Khi nào mà biết sử dụng cái bộ óc của mình nó đi theo một cái loạt như vậy đó, mà lúc thì vậy, lúc khác, nó làm việc, nó phải tập trung trở lại để nó mới thấy, chứ còn không khéo nó không có. Chẳng hạn như bây giờ Thầy đọc cái bài thân bất tịnh rồi của con, rồi của người khác, người khác phải tập trung trong thân bất tịnh chứ con nói sai, nói đúng Thầy biết, nói trật Thầy biết hết. Còn bây giờ không, mà thâm bất tịnh rồi bây giờ quán nhân quả thảo mộc,

trời đất ơi, Thầy mới trở về cây cỏ thì chết Thầy phải thay đổi cái tư tưởng đó mấy con, con hiểu không? Cách thức, bởi vì Thầy sử dụng cái đầu của Thầy, Thầy biết mấy con.

Cũng như bây giờ, bắt đầu Thầy đang lái xe hơi, cái rồi bắt đầu Thầy thay đổi xuống cái chiếc xuống mà trèo trời đất ơi! Nó thay đổi liền, thì Thầy phải sử dụng cái thay đổi đó chứ đâu có thể mà còn ở trên lái cái vô lăng xe hơi vậy được có phải không, nó khác đi, nó hai ba cái nó đâu, mà cái đầu óc nó làm việc nó cũng vậy con, suy nghĩ một cái đề tài nào đó, nó tập trung trong cái đề tài đó rồi, mà chuyển qua một cái đề tài khác là phải có thời gian chuyển qua, chứ không phải là đọc cái bài này. Bởi vậy đọc cái bài này rồi tới bài kia, bài nọ nó đủ thứ bài hết, trời ơi, nó rồi cái đầu của Thầy, nó mất thì giờ. Phải ngồi lại một chút xíu suy ngẫm, để cái dòng tư tưởng của mình nó nhìn qua một cái thảo mộc như thế nào, rồi đọc cái bài này sẽ thấy nó viết bậy bạ biết liền, chứ còn không tập trung đọc lướt, lướt, lướt qua không có biết, không có biết sai của người ta đâu, nó khó lắm, đâu có phải đọc bài để mà cứ có đọc đâu, đọc phải hiểu cái ý của người ta viết, ái bài nào được và cái bài nào

không được chứ không phải, cho nên đọc kỹ lắm chứ không phải đọc lướt đâu. Nó thành ra mấy con làm việc mà nó nhiều bài quá thì cũng cực hay lắm chứ còn một bài một lướt với nhau thì dễ lắm.

Còn cái bài mà ăn uống thì theo Thầy khuyên con ôm Pháp Thân Hành Niệm ăn uống bình thường, cũng đi khát thực, đừng có thay đổi gì vấn đề ăn uống, đừng có nhịn đói. Nghe người ta nói nhịn đói hết bệnh, vừa ôm pháp trị bệnh mà vừa thêm nhịn đói rồi lại ăn gạo lứt muối mè nữa, mai một đây không biết còn ăn cái gì nữa đây. Có một cái tài liệu mà nói uống nước tiểu nó hết bệnh nữa rồi đây chắc ít bữa đọc được cái tài liệu đó rồi bắt đầu xuống nước tiểu uống nữa chứ mới chết, lung tung, tất cả những cái này không có đúng đâu đừng có chạy tùm lum nha mấy con.

Bây giờ mình sử dụng cái phương pháp của Phật là chuyển cái nhân quả của mình cho nên ôm pháp Phật tu đúng, giữ giới hạnh đúng thì mình sẽ chuyển thôi, chứ mình không có cần pháp nào nữa hết. Bây giờ chỉ duy nhất có một con đường này mà thôi, không có con đường thứ hai. Nếu mà

cờ mà nhịn ăn để mà uống chanh đường để mà hết bệnh và nó hết luôn cái bệnh tham, sân, si thì thôi chắc cái này dễ tụ lắm, nhịn ăn mình uống nước chanh đường mà nó hết tham, sân, si mình luôn thì tức là nó hết nghiệp đó mấy con. Còn cái này nhịn ăn mà đâu có hết tham, sân, si cho nên cái nghiệp nó cũng vẫn còn vì vậy mà mai một nó cũng bệnh trở lại, không có thể nào chạy khỏi đâu. Nhưng vì chúng ta chưa đủ lực, chưa được biết cách Pháp tu, cho nên vì vậy mà chúng ta khắc phục mình bằng cách là nhịn ăn uống nước chanh đường thì lúc bấy giờ chúng ta tạm dùng như vậy thôi chứ còn con mà tuổi thanh niên mà con dùng cái đó thấy thấy giống như ông già 80 tuổi rồi, nghĩa là sức lực hết rồi. Con đâu phải là ông già 80 tuổi mà phải sử dụng như vậy.

Bây giờ cái sức của con một là chết, hai là ôm pháp chặt, ôm phao vượt biển. Sóng gió ba đào nó nổi lên, một hơi nó thừa khí cũng như là sóng thần, có phải không? Cho nên vì vậy mấy con phải hoàn toàn là mấy con phải ôm pháp mà vượt không có sợ đâu. Đừng có để sóng nó dập mấy con mà mấy con phải ở trên đầu sóng, nó như vậy mới được, cho nên ôm pháp thì ở trên đầu sóng,

mà buông pháp là ở dưới sóng rồi. Nhớ kỹ những lời Thầy dạy.

[Hỏi]: Khi con tu tập quán Thân Hành Niệm để nhiếp phục cảm thọ thì những niệm khởi lên rồi không thấy khởi lên nữa, thì những niệm này nó có xả hay không bị ức chế khi tu tập.

[Trưởng lão]: Thật sự ra phần nhiều những cái niệm mà trên pháp Thân Hành Niệm mà nó khởi ra thì con chỉ còn dùng cái pháp Thân Hành Niệm tác ý thôi thì tức là bị ức chế hết đó con, bị ức chế. Cho nên vì vậy mà cái pháp Thân Hành Niệm là cái pháp tu sau cùng của Tứ Niệm Xứ, các con hiểu không? Nhưng bây giờ con vì bệnh cho nên mới bắt buộc con phải tu. Vì vậy mà những cái niệm nó lên, bởi vì cái tác ý của con nó liên tục mà, nó đâu có lúc nào mà nó không tác ý. Con đưa cánh tay ra thì bảo đưa cánh tay ra phải không. Bởi vì cái pháp nó tác ý liên tục mà; đưa cánh tay vô thì đưa vô, con đâu có dừng. Bây giờ nó vừa khởi cái niệm thì con bảo đưa tay ra, chứ con còn ở đây mà nói cái niệm nữa sao được. Nó ở trong đầu nó khởi niệm nhưng mà bây giờ bảo đưa tay ra thì phải nhớ đưa tay ra. Rồi bây giờ nó

khởi một cái niệm đưa tay vô. Thậm chí như đau cái thân của con bây giờ nó thừa hơi, nó thừa khí lên này thì cũng đưa tay ra, đưa tay vô, đỡ chân lên, đỡ chân xuống. Chứ mấy con nói thừa khí, thừa khí nữa sao được, nó đâu có thừa khí trong đó được, nó liên tục ở trên cái Pháp Thân hành mà con, nó tác ý liên tục. Cho nên vì vậy nó là cái phương pháp ức chế, ức chế toàn bộ, cả thọ cả cái niệm của con hết.

Cho nên nếu mà không biết cái pháp mà xả tâm thì bị ức chế cho nên nó mới sanh ra tưởng, con hiểu không? Còn bây giờ thì Thầy cho mấy con học những cái phương pháp đó để trong khi mà con nghĩ cái pháp Thân Hành Niệm, ngồi nghĩ thì cái tâm niệm mình khi mà bị ức chế vậy thì cái tâm niệm mình nó hay khởi lắm, nó hay khởi hoặc là trong chiêm bao rồi đó nó hay khởi đó. Thì lúc bây giờ con mới sử dụng cái tri kiến của mình để xả có phải không. Bởi vì mình học cái Định Vô Lậu này để mà xả, còn cái kia nó bị ức chế bằng cái phương pháp của nó rồi, nó không có cho mình nghĩ ngợi cái niệm gì hết, nó cán nát qua hết tất cả. Cảm thọ, cái pháp Thân Hành Niệm cảm thọ nó cũng cán qua, niệm gì nó cũng cán qua hết,

nó liên tục cái bánh xe nó như cái bánh xe mà. Các con nghe cái xe Thân Hành Niệm, nó kiên cố Như cỗ xe nghĩa cái bánh xe nó quay như thế này một vật gì mà phang vô cái bánh xe nó đánh bay ra hết, nó không còn để cái vật gì, nó không phải ức chế sao, con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà nó mạnh lắm, cái Pháp Thân Hành Niệm kể như nó rất là mạnh, nó kiên cố như cỗ xe, nó chạy như thế này, do đó mà không có vật gì đụng vào nó được. Còn con để nghĩ một chút để suy nghĩ cái niệm thì chiếc xe con nó đứng lại rồi sao, cái xe Thân Hành Niệm nó đứng lại thì cho nên vì vậy mà trong lúc cái xe đó nó liên tục mà nó đi như vậy, nó trở thành cái căn cứ địa, nó không có một cái vật gì mà vô trong đó, nghĩa là không ai chiếm vô đó được hết. Cái tâm con nó luôn luôn liên tục ở trong cái tâm hành đó, nó không còn biết cái gì nữa khác.

Cho nên thời gian sau con tu tập, toàn bộ con ức chế nó mới hiện ra những cái tướng lực, nó có lực đẩy của nó này kia là vì nó kiên cố nó không còn niệm, nó kiên cố rồi nó không còn niệm, nó trở thành căn cứ địa thì bao nhiêu k lực tướng nó đẩy ra; nó đẩy ra thì khi cái lực tướng đó nó đẩy ra, nó

thực hiện ra. Thì con sử dụng cái pháp tác ý của con bằng với lực tưởng đó để đẩy cái bệnh con ra luôn, cho nên nó mới ghi chỉ được 24 tiếng đồng hồ liên tục. Thì lúc mấy giờ sau khi nó đẩy cái bệnh đó ra hết rồi thì lúc bây giờ con dừng lại liền chứ con không đi tiếp tục thì con bị lực tưởng hết, rồi con sẽ bị điên nữa. Bây giờ nó hết thừa khí rồi thì bắt đầu con sẽ trở thành cái người bệnh điên, con nói lảm nhảm, lúc nào đi nó cũng nói lảm nhảm cứ dơ tay, dơ chân, dơ tay, dơ chân nó nói lung tung, nó nói nhảm nhảm thì các con nhớ rằng nó bị tưởng là nó sẽ lập bập, lập bập hoài trong miệng ba cái tác này.

Con có nhớ cô Hòa ở Hải Phòng không, cô tác ý riết rồi bây giờ cô ngồi không nó cũng lập bập, lập bập hoài nó cũng không bao giờ nó quên cô thành ra nó điên mất rồi. Cũng là tác ý những cái hành động đó mà tới chừng nó quen rồi. Bởi vậy Thầy nói khi mà có bệnh thì mình ôm mình phá, còn nghe nói pháp Thân Hành Niệm nó có thần lực như vậy, nghe nó hay quá bắt đầu ôm tu. Nguyên Thanh nó ôm tu nó đẩy bay cái cửa con không biết sao, có nghe chưa, mấy con có nghe cái bài nó viết không, nó đâu có phải thường đâu. Khi mà nó nhiếp tâm nó

kiên cố nó như căn cứ địa rồi thì Thần Lực nó, tướng Lực nó mạnh lắm nó xuất hiện. Mà trong khi tâm tham, sân, si của mình chưa ly bằng cái pháp Định Vô Lậu thì nó sẽ có những cái thần lực ma đó chứ đâu phải là không. Cho nên vì vậy đó bây giờ những cái thần lực đó con mà tu tập mà xuất hiện đó thì cái bệnh con sẽ hết, nó không còn cái bệnh con nữa đâu, nó không có thừa khí nổi đâu, nó lực mạnh lắm. Nó bảo cái cơ thể nó ổn định là nó sẽ ổn định lại, nó không bao giờ thừa khí nữa thì khi đó dừng lại liền tức khác không tiến tới nữa.

Bởi vậy Thầy dạy cho con tu Thầy ở bên con, chứ nếu mà Thầy ở xa chắc năm sau chắc con thành điên mất. Nghĩa là Thầy có trở về đây chắc chắn một năm sau thì chắc chắn con phải đi xuống bệnh viện Biên Hòa mà thăm, chứ đâu có nằm ở đây đâu, không có ngồi đây tu đâu, Con hiểu, bởi vì Thầy biết từng pháp mà, biết rõ từng Pháp, cho nên Thầy hướng dẫn con dùng cái đó mà phá bệnh đó. Mà phải ôm pháp phá, chứ còn không có được dùng những cái khác, dùng những cái khác coi như là mình sợ cho nên cái Pháp Thân Hành Niệm nó không có hiệu quả nữa đâu. Rồi có khi nào mà Thầy

bảo đừng là đừng. Đừng là trở về tu Tứ Niệm Xứ để xả, mà xả sạch rồi thì con ôm lại Pháp Thân Hành Niệm hoặc là con xả sạch Tứ Niệm Xứ con sung mãn thì kể như là con đã xong.

Con tu rồi con sẽ thấy cái thần lực, cái thần lực của tướng nó mạnh lắm ở trên cái Pháp Thân Hành Niệm.

[Hỏi]: Khi ôm Pháp Thân Hành Niệm!?
Mấy con mà viết, con mắt Thầy bây giờ nó không phải như tuổi mấy con đâu. Mấy con làm ơn viết mấy chữ... May mà Thầy đeo kiếng chứ cỡ mà Thầy không đeo kiếng chắc cái chữ con viết Thầy mở con mắt hai, bốn. Một con mắt Thầy mở ra. Thay vì con mắt thì phải mở như vậy Thầy phải mở lớn bằng bốn lần rồi mới nhìn thấy. Con với Chân Niệm viết chữ; Trời đất ơi! Thầy nói y như cái làm mực, nó nhỏ nhỏ.rí rí rí rí cái chữ làm sao mà tiết kiệm cách gì mà hà tiện quá Thầy không biết, viết cũng có, mực cũng có mà mấy con viết sao mà tiết kiệm, Thầy nói nó dính liền như một cái lần gạch, nghĩa là con mắt của Thầy thấy như một cái đường gạch rắng mà nhìn nó, mà đọc nó gần muốn chết Thầy luôn, mấy con viết lớn lớn một

chút, làm ơn, con trai gì mà viết chữ Trời đất ơi còn nhỏ hơn con gái nữa, con gái người ta viết chữ lớn con trai gì mà viết chữ trời đất ơi nó rí rí Như cái hột mè, đọc gần chết. Bởi vì mấy con viết chữ nhỏ đọc khó quá Thấy sao nó cái lần mực thôi chứ còn không thấy rõ chữ.

Bây giờ thì coi như là con nghỉ, con nghỉ lại, mà con dồn lại cái thời gian đó để mà con tập tu, con tập tu để đối trị bệnh, con ôm pháp Thân Hành Niệm tập liên tục như là đừng có viết bài gì hết. Sau cái thời gian rồi đó, khi mà bệnh hết rồi con trở lại, những cái bài nào mà chưa làm xong thì bắt đầu làm trở lại, coi như con ở lại đi, con ở lại năm nữa, người ta lên lớp, mình thì ở lại đi.

Theo Thầy thấy về cái bệnh của con tốt hơn con ở lại một năm đi, rồi bắt đầu bây giờ trị bệnh cho mình bình thường cũng như mọi người người ta mạnh khỏe, sau năm sau Thầy mở lớp con bắt đầu vô học nhân quả thảo mộc lại, có vậy thì nó tốt hơn, chứ bây giờ bệnh đau như thế này mà con theo học, vừa suy luận trên cái đầu của con mà vừa đối trị bệnh thì không bao giờ hết đâu, nghĩa là tập trung gom lại đẩy lui cái bệnh

cho mình hết, rồi đồng thời xong rồi thì mới là tu tập về Định Vô Lậu trở lại.

Con Viết bài nhiều lắm, con viết Thầy cũng đọc mệt thiệt, cũng rất nhiều mà chữ rất nhỏ. Cho nên mỗi lần mà cầm tới cái tập sách của con mà đọc: Trời ơi! Thầy cũng ngán rồi, ngán đọc chữ chứ không phải gì. Chữ còn viết bao nhiêu thì Thầy không ngán mà Thầy ngán đọc chữ phải không, con nhớ. Cho nên vì vậy mà cố gắng để trị bệnh trước cái đã không có chậm trễ đâu. Con là một thanh niên có khả năng, Thầy cũng biết cái khả năng của con được huấn luyện thì trở thành những con người lãnh đạo sau này cũng rất tốt có sự quyết tâm lắm. Nhưng mà có cái điều kiện là con có cái nghiệp nặng là mang cái bệnh thừa hơi cho nên bây giờ phải trị bệnh cho hết. Do đó khi mà hết bệnh với cái tâm ước nguyện của mình hết bệnh để nỗ lực tu tập, sống một cái gương hạnh của đời sống phạm hạnh và làm gương sáng, và tuổi còn trẻ thì cái tương lai của mấy con nó còn thừa kế Thầy để cầm cái ngọn đuốc Phật pháp.

Cho nên Thầy cũng ước mong trong cái tuổi trẻ của mấy con nghe lời Thầy dạy mỗi

đứa đều nghe lời Thầy dạy Thầy sẽ dẫn dắt mấy con, từ cái chỗ mấy con làm không được sẽ hướng dẫn cho mấy con làm được bởi vì Thầy nói không có cái gì mà có hết chỉ có cái bền trí và cố gắng, “Có công mài sắt có ngày nên kim”. Đừng có thấy người ta viết hay mà mình viết không được. thí dụ như con thấy như Thanh Quang Từ Quang 2 hoặc là Chí Thiện hay hoặc là những người viết được thì mấy con thấy mình tự ti mặc cảm mình viết không được, không phải đâu mấy con, mấy con vẫn làm được như người ta.

Thầy nói như thế này nè, Thầy là con người cũng như mọi người, mà Thầy làm được, Phật làm được bốn cái sự đau khổ này làm chủ; thì mấy con nghĩ rằng: mình cũng con người chứ đâu phải là một cái thứ gì mà làm không được. Chắc chắn là mình cũng phải làm được như Thầy như Phật không có thua đâu.

Trước kia, Thầy tu hành Thầy cũng nghĩ rằng chỉ có ông Phật mà tu được thôi chắc không ai làm được, vì mình tu hoài mà không thấy giải thoát gì. Nhưng mà sau khi Thầy tu, Thầy làm chủ được thì Phật làm được, mình làm được chứ mình có thua ông

Phật chỗ nào đâu. Ông ấy nói làm sao mình cũng biết hết chứ, có chỗ nào mà ông ấy biết mà mình không biết. Bây giờ ông ấy có Tam Minh mình cũng có Tam Minh, mình cũng có thua ông ấy chỗ nào đâu, cho nên rõ ràng là ông ấy làm cái gì được. Vậy thì mình là con người cũng cha mẹ sinh ra cũng từ nơi bất tịnh chứ, thì ông ấy cũng như vậy, ông ấy có khác gì mình đâu, cho nên ông ấy làm được, mình làm được chứ đừng nghĩ rằng ông ấy là Phật mình là chúng sanh làm không được, như vậy tự mình mình coi mình rẻ rúng mình, chứ sự thật không rẻ. Cho nên mấy con đừng có khi dễ mấy con, mấy con thấy người ta giỏi người ta đi trước, chứ sự thật tôi mần mò rồi tôi cũng như ông vậy tôi không có thua ông đâu. Ông Phật kia mà tôi còn không thua mấy ông mà làm gì hơn tôi được phải không mấy con, mấy ông mà giờ chưa có làm chủ được thì mấy ông hơn tôi được sao. Ông Phật kia mà tôi còn theo gót nổi đừng nói chuyện, tôi sẽ làm như ông Phật đó. Các con phải có một cái ý chí của cái sự quyết định, đừng có nghĩ tự ti mặc cảm chắc có lẽ tôi phải tôi nhiều đời mới bằng ông Phật, chứ một đời nay chắc tôi làm. Tôi sinh ra làm người chắc chắn là

đời nay tôi phải làm như Phật thôi không có bao giờ. ông Phật cũng vậy ông ấy hơn gì, tôi còn chưa có vợ mà ông ấy còn có vợ, không, Thầy nói thật mà mấy con, thiệt mà, mình còn có phước hơn ông ấy.

Cái khó của ông Phật là có vợ, có con, bỏ đi là một điều khó ông ấy gan dạ ông ấy bỏ được, tôi có phước hơn ông tôi khỏi có bỏ vợ, bỏ con. Cho nên chắc chắn là tôi sẽ dễ dàng tu hơn ông cho nên vì vậy mà Pháp ông để lại tôi thấy rõ rồi, đâu có gì đâu khó đâu. Trời đất ơi, chỉ có cách mà tôi xả hết tâm tôi, tâm tôi không phóng dật thì tôi như ông chứ có khác gì đâu. Ông nói tâm không phóng dật, chính ông, ông nói, ông thành Chánh Giác là nhờ tâm không phóng giật” chắc chắn cái điều đó tôi làm được mà, tôi đâu có gì đâu. Mà bây giờ thân tôi có nghiệp, có bệnh, có đau, có này kia thì tôi đẩy lùi tất cả cái này thì rõ ràng là tôi làm chủ chứ, các con hiểu chưa?

Cho nên cái quả quyết của mình, cái ý chí cương quyết của mình mình sẽ làm được, bởi vì cái ý chí đó nó sẽ dời biển, lấp sông. Chỉ con người có quyết chí, Con biết người ta làm được những cái chuyện lớn là nhờ có

cái ý chí người ta kiên cường, còn mình thiếu cái ý chí kiên cường là mình không có làm được, các con thấy chưa? Nên trong cái vấn đề tu tập là vấn đề mà tác ý rèn luyện có ý chí của mình không thua một cái người nào hết, nghĩa là thấy người ta hơn chưa chắc đã là hơn tôi tôi là con người, tôi cũng có đầu óc, tôi cũng hiểu biết như mấy người nhưng bây giờ tôi chưa làm được, nhưng tôi sẽ làm được, cái sự quyết định của mình.

Cũng như các con thấy hồi mà Thầy học Pháp văn. Trời đất ơi người ta đọc sao hay quá. Mình đọc sao nó lập bập kỳ cục. Cho nên vì vậy mà mỗi lần mà đọc, hồi đó đọc bài lire tức là bài tập đọc đó mà đọc bằng tiếng Pháp đó. Trời đất ơi! Người ta đọc hay quá, còn mình sao đọc dở quá, bởi vì mình người Việt mà đọc tiếng Pháp nói phải dở chứ sao. Nhưng mà Thầy không chịu thua đâu con. Cho nên khi mà Thầy đọc như vậy, một cái cuốn sách mà Pháp đó, Thầy đọc từ cái bài đầu đến kết thúc cái bài cuối Thầy đọc ngày này qua ngày khác, Thầy tập đọc Thầy đọc. Thầy đọc Thầy luyện giọng Thầy, Thầy đọc ghê lắm, mẹ Thầy nói: Mày điên sao mày học mày không ngủ gì hết vậy. Thầy nói thua thì không có được, thua bạn bè không có được,

con phải học, học sao mà đọc cho hay mới được. Do đó mà Thầy cố gắng Thầy nỗ lực mấy con. Cuối cùng Thầy đọc, đến cái giờ mà đọc cái bài tập đọc Pháp, Thầy đọc vanh vách, Thầy đọc rất hay. Ông Thầy phải cho Thầy 8 điểm. Con thấy không, Thầy không có chịu thua đâu, trong cuộc đời của Thầy cái gì cũng vậy. Cho nên Thầy muốn sách tấn mấy con, đừng có nghĩ rằng Phật làm được mà mình không làm được đừng có nghĩ như vậy mấy con. Mấy con sẽ làm được tất cả những cái điều mà ý mấy con muốn, cho nên phải cương quyết mạnh mẽ, nghĩa là mấy con gạt hết tất cả những cái tâm ham muốn của mấy con đi, rồi mấy con sẽ làm được như Phật.

Cho nên cái mà nói như Phật thì mấy con thấy Thầy lấy ông Phật để làm cái chuẩn để cho mấy con thấy, đối với Thầy có ra gì đâu. Cho nên mấy con thấy làm như Thầy thì nó không hay đâu mà làm như Phật mới hay. Cho nên chúng ta sẽ lấy Phật mà làm cái chuẩn, lấy ông Phật mà làm cái chuẩn chúng ta tu và chúng ta là con người như Phật chúng ta sẽ làm như Phật, các con nhớ lời Thầy nói và đồng thời mấy con tác ý sách tấn mình như vậy.

Cho nên ở trong các lớp học chúng ta thì có người vài người khác chứ, người thì người ta đã học đã huân lâu rồi người ta phải thông suốt chứ sao. Còn mình chưa thông suốt thì mình sẽ học, chứ có gì đâu. cho nên hôm nào mà có cái dịp, Thầy sẽ đem những cái bài mà cần thiết để cho mấy con hiểu. Đọc đây để cho mấy con hiểu biết, cũng như hồi này đọc mấy cái bài như vậy mấy con thấy cái văn phong của Thanh Quang và cái văn phong của Chí Thiện. Con thấy mỗi người có một cái khác chứ gì, nhưng mà chúng ta đọc hết những cái bài Chúng ta trong ngày, mỗi người chúng ta thấy cái văn phong của họ, và cách thức mà Thầy hướng dẫn cái mục đích để hướng dẫn cho mấy con, để mấy Con nhắm vào mấy con viết thì chắc chắn là mấy con cái văn phong của mấy con mỗi người đều có một cái lối diễn tả rất hay chứ không phải dở đâu.

Rồi từ đó mấy con sẽ đào luyện mấy con xong rồi mấy con sẽ đọc lại những cây bài của mấy con, rồi mấy con đọc lại những cái bài của người khác, mấy con càng học thêm những cái ý của người ta. Đó bây giờ mấy con nghe cái bài của Thanh Quang, nghe cái bài của Chí Thiện rồi đồng thời mấy con sẽ

học được những cái gì mấy con thấy không? Mỗi người có một cái lối khác của người ta nhưng mà người ta nói trên cái đạo đức rất hay chứ đâu phải dở, mỗi người có cái hay mấy con. Cho nên chúng ta là những người đang học, mà chúng ta không chịu nghe không chịu học thì sao được.

Như bây giờ bên nữ có nhiều người cái lối văn của họ có người nói nhẹ nhàng êm ái lắm, Nhưng mà có người thì nói lý luận cũng rất là hay chứ không phải, có người thì như thế này, người thế khác. Mọi người đều có cái phong cách viết của họ, họ nói lên cái đạo đức rất là tuyệt vời chứ không phải không. Chúng ta cũng có lúc chúng ta sẽ nghe để mà chúng ta học hỏi hết tất cả những cái này để chúng ta kêu là thích tập; tích tập lại những cái hay cái biết để mà chúng ta trở thành một cái sự tư duy, suy nghĩ chúng ta cho chín chắn để mà chúng ta làm chủ được cái sự sống chết đau khổ của chúng ta, từng tâm niệm của chúng ta mà. Nếu mà không có cái tri kiến làm sao chúng ta làm chủ được mấy con. Cho nên cái lớp học chúng ta là cái lớp học thiết thực cụ thể mấy con, cho nên chúng ta không sợ thua ai hết, không có sợ thua người nào hết. Anh có giỏi thì anh đi

trước, anh hay thì anh luận trước, tôi dở tôi luận sau, tôi luận sau mà tôi tích tập tất cả những cái hay của các anh hết, tôi sẽ luận hơn anh, tôi sẽ hơn anh.

Cũng như các con biết, xưa Đức Phật đưa ra cái nền đạo đức nhân - bản nhân quả, 8 cái lớp học, ba cái cấp nhưng mà Đức Phật chưa triển khai, các con thấy chưa triển khai phải không? Nếu mà triển khai thì đã có rồi, nhưng mà Đức Phật đưa ra nhưng mà chưa triển khai bởi vì thời đại đó triển khai làm sao? Chưa! Vậy mà bị người ta dập tan hoang tán hết. Tới Thầy, Thầy triển khai ra hết, có phải không? Cho nên cái lớp học của chúng ta là Thầy triển khai Định Vô Lậu đó, mà triển khai lớp Chánh kiến để cho cái thấy biết của chúng ta đúng như sự thật bằng cái tri kiến của chúng ta mà, các con thấy từng cái học của chúng ta nó sẽ đi đến từ cái chưa triển khai chúng ta triển khai để giúp chúng ta hoàn toàn chúng ta làm chủ được sự sống chết của chúng ta, cái mục đích của chúng ta là chấm dứt luân hồi mà, làm chủ được sanh tử, làm chủ được nhân quả. Cho nên cái học của chúng ta là cái học tất cả những cái gom lại. Đức Phật nói ở trong Tứ Niệm Xứ mà tích tập. Tích tập

nghĩa là mỗi lần tích tập một chút, một chút tức là gom lại cho chúng ta trở thành một cái tri kiến hiểu biết, lần tích tập một chút để tâm Thanh thản An lạc, Vô sự, mỗi lần một chút một chút.

Bây giờ Thầy tập được 1 phút, 2 phút, 5 phút, 10 phút tích tập lại. Nhưng mà trong một năm tích tập như mấy con biết bao nhiêu không? Trong cái lớp học của chúng ta mới có 2 tháng mấy thôi, nhưng mà chúng ta tích tập được cái sự hiểu biết của chúng ta bao nhiêu không? mấy con thấy chưa. Nếu mà được cái huấn luyện như thế này một năm, hai năm, ba năm thì cái đầu óc của mấy con như thế nào? Nghĩa là ba năm sau mà học tập như thế này, ba năm sau mấy con viết bài mấy con còn hơn Thanh Quang bây giờ nữa có phải không, mấy con còn hơn Nguyên Thanh nữa. Mấy con bây giờ còn chưa tích tập gì hết mấy con biết đâu mà mấy con ghi, mấy con chép phải không? Mấy con phải hiểu trên cái sự tích tập. Bây giờ người ta đã tích tập, người ta đã từng học hỏi người ta mới viết như vậy. Còn mình chưa tích tập được làm sao mình biết được, do cái huấn tập của mình chứ các con hiểu chưa ? Chứ đâu phải ai ở dưới đất lên mà chui lên, ai cũng

là Thánh hết sao. Tháng giỗ đâu có phải là ở dưới đất mà chui lên, từ con người của mình tích tập, huân tập nó mà nó thành. Các cứ hỏi Thanh Quang đi hỏi, mấy người đó. Ít ra người ta cũng phải tích tập chứ, người ta cũng phải học tập, người ta cũng phải rèn luyện chứ. Người ta học cách thức quan sát nhìn ngó chứ các con hiểu. Cho nên người ta có học tập, chứ không phải là thiếu học tập mà người ta mà người ta được. Các con thấy một đứa bé sanh ra nó biết gì đâu, có phải không, nó đâu có biết gì. Chữa A nó còn chưa đọc được nữa ở đó nó biết cái gì? Nhưng mà nó rớt cuộc rồi nó tích tập rồi bây giờ nó vẫn đọc chữ, nó vẫn làm toán làm này kia được nó vẫn làm được.

Chính mình bây giờ mình cũng xét qua hồi đó cỡ bây giờ cha mẹ không cho mình đi học bây giờ mình biết viết chữ A không? Mình đọc vậy được không? Đó là mình tích tập đó chứ?

Nhưng mà khi mà đời trước mình đã tích tập, đời nay mình thông minh, phải không? Đời nay mình sanh ra cái người ta nói sơ qua cái mình nhớ, mình biết liền: Thằng này thông minh, sự thật ra đời trước mình

đã tích tập rồi, đó nó như vậy chứ không có cái gì mà ai hay hết. Thầy nói không có người nào hay hết.

Đời nay tôi tích tập thì đời sau tôi học dễ, mà đời nay tôi chưa tích tập thì đời sau tôi học nhiều, thay vì người ta đọc một lần người ta thuộc, còn mình đọc hai lần. Còn dở nữa mình đọc ba lần, năm lần, mười lần, như vậy là mình cứ bèn trí cố gắng của mình. Từ cái chỗ không thông minh mình sẽ thành thông minh, không có gì đâu mà khó, cố gắng. Đó là những lời khích lệ xách tẩn của Thầy rất lớn đối với mấy con. Nghĩa là coi như ông Phật như bằng mình chứ không có Ông Phật hơn đâu. Bây giờ ông ngồi trên bàn, mai mốt mình cũng trèo mình ngồi im như ông ấy, bởi vì mình cũng như ông ấy mà họ phải thờ mình chứ sao. Các con cứ nhớ đi, mình làm một cái chuyện lợi ích cho xã hội, mình làm lợi ích cho con người thì người ta phải để cho mình trên cái bàn người ta thờ chứ làm sao con cháu mình cũng phải kính trọng. Ông cha tôi hỏi đó để lại biết bao nhiêu cái điều lợi ích cho chúng tôi nếu mà không có thì chúng tôi bây giờ ra sao đây, nghĩa là bây giờ chúng tôi biết thương nhau biết chia sẻ nhau từng cái tình thương

nhau như thế này thì nhờ ông cha tôi chứ đâu phải như vậy. Mà bây giờ nhờ ông cha bây giờ không để trên bàn mà lạy.

Cũng như bây giờ mình không có ông Phật làm sao mình biết bốn cái chân lý khổ, tập, diệt, đạo; mình làm sao biết Tứ Niệm Xứ; mình làm sao mình biết Pháp Như Lý Tác Ý. bây giờ để ông Phật lên là nhớ cái công ơn đó chứ còn cái gì nữa chứ đâu phải lại ông ấy để ông ấy phù hộ mình sao các con hiểu. Đó là mình nhớ cái công ơn đó, cho nên bây giờ để cái hình ảnh ồm nom, ồm nhách của ông ấy làm gì mấy con biết. Bộ cái hình ảnh đó đẹp lắm sao, cái bộ xương đó mà đẹp cái thứ gì, nhưng mà nhớ công ơn người đã hi sinh đến cái mức độ xương sườn, xương sống như vậy đó mà để lại cái giáo pháp hôm nay mà chúng tôi có được cái nền đạo đức như thế này này. Hai ngàn mấy trăm năm nay, cái công ơn này quá lớn, cho nên hàng ngày nhìn cái bộ xương của đức Phật mà mình thắm thía lắm mấy con. Cho nên mình thắm thía bao nhiêu thì mình nỗ lực tu bấy nhiêu, cho nên tại sao ông Phật của Thầy ông mập? Các con cứ nghĩ đi, Thầy muốn gửi cái ý hi sinh của một con người vì con người mấy con đưa ra cái chân

lý đưa ra cái giáo pháp mà hôm nay chúng ta biết con đường mà chúng ta tu. Cho nên Thầy biết gợi ý, Thầy biết làm cho mấy con xách tẩn cho mấy con đi đến cái chỗ hoàn toàn để chủ động, để như ông Phật vậy. Mà trên đời chúng ta, thật sự ra trên hành tinh chúng ta nếu mà không có ông Phật chúng ta chẳng biết cái chân lý, cái sự thật mà, có ai nói đâu, người nói thế này, người nói thế khác rồi dẫn dắt chúng ta đi vào cái mê hồn trận mê tưởng sống trong mơ không à, ảo tưởng không à, không có cái gì thật hết, cho nên chỉ có Đức Phật mới dạy chúng ta, cho nên đến hôm nay Thầy nói như thế này để mấy con biết, cố gắng.

[Tu sinh]: Thưa Thầy hết giờ rồi đó Thầy.

[Trưởng lão]: Hết giờ, thôi để chiều Thầy sẽ trả lời.

Lần lượt chúng ta sẽ đọc hết những cái bài, Thầy Thấy những cái bài nào mà có thể đọc được để cho chúng ta học hỏi thêm thì Thầy sẽ cho đọc hết những cái bài đó mấy con, để chúng ta huân học mà, hiểu biết ở trong cái đầu chúng ta càng nhiều càng tốt nhất là chúng ta hiểu biết về Định Vô Lậu,

cần thiết lắm mấy con. Bây giờ hết giờ rồi,
thôi chúng ta trở về đi khất thực mấy con.

---->❖<----

133-(LCK-055)

- * Tháp ngọn đước Tứ Niệm Xứ
- * Vấn đạo trị bệnh * Sách tấn
- * Quán thân * Tứ Vô Lượng Tâm
- * Nhân quả * Tứ Niệm Xứ

Thầy sẽ tiếp tục trả lời những câu hỏi của mấy con.

Hôm nay trước khi trả lời Thầy xin nhắc lại: Sau cái thời gian Thầy huấn luyện cho mấy con đầy đủ những cái tri kiến giải thoát và cách thức nhiếp tâm, an trú tâm trong Tứ Niệm Xứ cho nó cụ thể, rõ ràng. Tức là mấy con sẽ nắm vững cái phương pháp tu, nó không còn sai nữa, nó không còn trật. Nghĩa là đương nhiên là Thầy kiểm tra lại kỹ lưỡng hẳn hoi, mỗi người tu tập thầy đều nắm vững và mấy con tu tập đúng không còn sai. Nghĩa là mấy con không còn sai một chút nào nữa hết thì lúc bấy giờ coi như là cái khóa tu Thầy dừng lại đây để cái thời gian mấy con còn tập luyện, chứ không còn có học hỏi như thế này nữa. Bởi vì càng học, mấy con thấy mỗi lần mà học thì nó

động, cho nên chúng ta chỉ còn nhiếp tâm và an trú một cái cách thức cho nó cụ thể. Tu tập pháp Tứ Niệm Xứ để xả tâm, mà Thầy trang bị đủ sức để cho mấy con xả được tâm và an trú được tâm mấy con được an ổn. Thì lúc bấy giờ chúng ta mới mở mặt trận ... đánh, tức là chúng ta dẹp cái giặc sinh tử cho chính bản thân của chúng ta.

Thì lúc bấy giờ chúng ta không còn cái thời gian mà có thể ngồi nghe hiểu biết thêm nữa. Bởi vì Thầy trang bị nó đủ rồi, không có cần hiểu biết thêm gì nữa, cái sức hiểu biết của mấy con Thầy trang bị cho cái tri kiến của mấy con hiểu biết để mấy con dẹp được tất cả những cái niệm ở trong tâm của mấy con khởi ra, tức là cái niệm tham sân si, mấy con đủ sức dẹp nó bằng cái tri kiến của mấy con. Và tất cả những cảm thọ nó xảy ra trên thân của mấy con, mấy con đủ sức gan dạ, đủ sức kiên trì, đủ sức thắng được những cái cảm thọ đó, nó có hai phần, cái phần thuộc về thân mấy con đủ sức để chiến đấu với cái phần cảm thọ, cái phần cảm thọ của tâm, cảm thọ của tâm, những cái niệm của tâm làm động thì mấy con đủ sức cái tri kiến mấy con dẹp nó được. Và cái phần để ngăn chặn các ác pháp bên ngoài tác động

vô thân, thọ, tâm, pháp thì Thầy dạy các con cách thức để mà các con đủ cái sức để mà ngăn chặn không cho một cái pháp nào tác động vào.

Thí dụ như bây giờ có một cái thất ở gần bên mình, họ bị hôn trầm, thù miên họ tác ý động quá. Mà giờ mình ở một bên mình nghe cái sự tác ý đó động quá mình không có làm sao mình nhiếp tâm được. nhiều khi mình muốn đi tìm một cái thất khác để mình tránh né, cái điều đó là điều sai mấy con, không đúng đâu. Khi ác phát nó như vậy đó thì chúng ta, tự chúng ta phải tác ý để mà cái lỗ tai của chúng ta nó quay vào, nó không có cho. Bởi vì chúng ta thấy rằng cái tâm mà không phóng dật là nó phóng giạt ra 6 cái cửa của nó mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của nó. Mà bây giờ nó phòng hộ nó, tức là nó quay vào được, nó quay vào được, nó không cần nghe bên ngoài nữa, chúng ta có cái phương pháp để lòi 6 cái căn của chúng ta nó quay vào trong chứ không phát ra ngoài nữa.

Như vậy là khi mà Thầy trang bị cho mấy con đủ sức rồi thì tới đi đến nơi cuối cùng của mấy con đạt Đạo hay là không đạt đạo là do các con chứ còn Thầy không có rở

vào đây được nữa. Bây giờ tất cả những cái sai, cái đúng của các con Thầy còn rõ vô, nhưng mà khi Thầy trang bị đủ rồi thì Thầy không rõ vô cái chỗ tu của mấy con nữa mà mấy con tự thấp đuốc lên đi thôi. Cho nên cái câu Đức Phật nói: Các con tự thấp đuốc lên đi. Nhưng mà mấy con chưa biết thấp đuốc thì mấy con sẽ tắt cây đuốc mà cứ ngỡ rằng mình cầm cây đuốc mình đi sự thật ra mấy con sai không có đúng đâu. Hay hoặc là thay vì cây đuốc thì mấy con lại không cầm cây đuốc, mà cầm cây chổi thì làm sao mà có ánh sáng được, các con thấy cái đó cái sai.

Cho nên ở đây Thầy sẽ hướng dẫn cách thức cho mấy con, cách thức mấy con thấp đuốc lên mà đi. Thấp đuốc lên mà đi, cái câu kinh Đức Phật đã nói rất nhiều: “Các con tự thấp đuốc lên mà đi”. Cây đuốc thấp đuốc đó là Tứ Niệm Xứ chứ không có gì khác, chỉ có thấp Tứ Niệm Xứ thôi. Các con đọc lại Kinh Trung Bộ các con sẽ thấy một cái đoạn Kinh đó Đức Phật dạy và trong Kinh Trường Bộ, cái kinh du hành, cái kinh khi mà Đức Phật sắp sửa Niết Bàn, Đức Phật nhắc cái điều kiện, cái pháp và cái cây đuốc mà thấp lên cái chỗ nào đó thì các con đọc lại những

cái bài kinh đó. Các con tự thấp đuốc lên mà đi, cây đuốc mà thấp lên đó là cây đuốc gì? Tứ Niệm Xứ.

Cho nên Thầy dạy cho mấy con cách thức mà mấy con đốt cây đuốc của mấy con lên, thì cái tri kiến của mấy con đó là thấp cây đuốc của mấy con lên. Cái an trú và nhiếp tâm và cách thức mấy con quan sát bốn chỗ gọi là trên thân quán thân, trên thọ quán thọ, trên tâm quán tâm, trên pháp quán pháp Thầy dạy cách thức quán của mấy con cụ thể rõ ràng; mấy con biết cách, biết cách cụ thể thì chừng đó coi như là trách nhiệm Thầy hết, Thầy không còn đi trong đó được nữa. Bởi vì cái con đường đó là cái con đường độc bộ, độc hành mà, không có còn người nào đi trong đó được. Tự người nào cũng phải tự thấp đuốc lên, khi mấy con nắm vững, Thầy dạy mấy con nắm vững thì lúc bây giờ mấy con tự bước đi được rồi, người nào cũng bước đi được rồi, không có người nào không bước đi được. Cách thức giới luật và đồng thời thì còn lại cái khoảng thời gian Thầy sẽ cố gắng Thầy soạn thảo bốn cái tập giới luật nữa cho nó xong cái bụng giới luật là 6 tập thì. Khi mà 4 tập giới luật mà xong rồi thì coi như là

cây đuốc của mấy con sáng, mấy con đưng ở đâu là mấy con đưng giới hết. Thì các con biết rằng giới luật chỗ nào là cái tri kiến của mấy con ở chỗ nấy, cái ánh đuốc mà cái tri kiến của mấy con soi vào chỗ nấy thì cái đó, cái giới luật nó sẽ làm cho mấy con biết soi cái hướng nào đúng, hướng nào sai thì cái bộ giới luật nó sẽ là con đường chỉ hướng cho mấy con soi đường mà đi. Cho nên Đức Phật nói giới luật là Thầy đó mấy con. Lấy giới luật ta làm Thầy mà các con nghe cái lời nói của Đức Phật khi di chúc.

Cho nên, cái bụng dưới luật mà viết Thầy viết xong rồi thì mấy con thắp cây đuốc, cây đuốc Tứ Niệm Xứ, mà trên con đường giới luật tức là cái con đường đó mấy con sẽ không còn đi lạc đường không còn lạc nữa, bởi vì cây đuốc soi. Các con thấy cái này là phạm giới, cái này đưng giới rồi thì như vậy là sai rồi, cho nên các con không bao giờ mà đi trật được. Đó là những cái điều mà hôm nay mà Thầy hướng dẫn cái lớp này, từ đó về sau các con sử dụng công, người nào khéo léo dụng công thì đi đến sớm, mà người nào dụng công dở chậm thì đi đến sau, cho nên Thầy mong rằng cái ở cơ thể của mấy con được khỏe mạnh thì mấy con sẽ tu tập tiến

bộ rất nhanh.

Cái mục đích của đạo Phật là xả tâm ly dục ly ác pháp chứ không có gì, ly dục ly ác pháp. Cho nên cái quyết định của chúng ta là phải ly dục ly ác pháp cho được. Mà ly dục, ly ác pháp thì con đường giới nó sẽ là cái con đường của nó, nó đi; nó rõ ràng, nó không bị phạm giới, mà phạm giới là tức là chúng ta đã sai, chúng ta đã sai con đường không đúng.

Bây giờ Thầy trả lời cho cái câu hỏi.

[Hỏi]: Kính thưa Thầy! chúng bệnh sưng hai cái chân của con hôm nay đã hết sưng, con nhờ tác ý liên tục và nhịn ăn nên nay đã hết bệnh. Kể từ ngày nhịn ăn là ngày 5 tháng 1 ta 2006 đến nay là 12/1/2006 là 8 ngày, con xin Thầy cho con ăn cháo một ngày rồi qua ngày sau mới ăn cơm lại được, nghĩa là chỉ nhịn ăn trong bảy ngày là đủ, con xin cảm đội ơn Thầy.

Con, Thiện Chí.

Sở dĩ nhịn ăn là để quân bình nước, lửa trong người, cho quân bình cũng như nước sôi quá phải bớt lửa, rút củi bớt ra là nước bớt sôi, hết bệnh chớ không phải nhịn ăn để thành ông, thành bà gì. Con xin Thầy thông

cảm thương con.

[Trưởng lão]: Bởi vì Thầy nói cái phương pháp nhịn ăn cũng là cái phương pháp trị bệnh mà thôi, trị bệnh thôi. Bởi vì khi mà chúng ta ăn nhiều cái cơ thể nó phải hoạt động nhiều, nó hoạt động nhiều nó tiết ra những cái chất để mà nó tiêu đồ ăn, vì vậy mà khi mà chúng ta nhịn ăn chỉ uống cái chất nước mà trong người của chúng ta để tiêu hóa thực phẩm thì nó lại ít tiết ra hơn, do đó nó cũng được nghỉ ngơi, cái cơ thể chúng ta nó cũng được nghỉ ngơi. Và khi nghỉ ngơi thì nó dùng cái sức lực của nó để nó phục hồi lại khi mà nó bị bệnh đau cái gì đó nó làm cho cơ thể chúng ta khỏe mạnh trở lại. Thì cái đó là chúng ta dùng cái phương pháp nhịn ăn để chúng ta trị bệnh mà thôi.

Ở đây cái mục đích chúng ta lấy cái đối tượng mà cảm thọ, cũng như lấy cái đối tượng của cái tâm từng niệm của chúng ta mà sử dụng cái pháp Như Lý Tác Ý mà tạo thành Tứ Thần Lực, bốn cái Thần lực để sau này chúng ta dùng cái đó mà chúng ta thực hiện sự làm chủ sống chết và chúng ta chấm dứt luân hồi, chứ không phải có cái chỗ nhịn ăn không.

Nhưng mà vì chúng ta chưa có đủ cái lực vì vậy mà khi cái cơ thể nó đau nhức thì chúng ta cũng rất là khó khăn, nhất là con đã lớn tuổi rồi thì cái sức khỏe của con nó không bằng những cái người thanh niên, cái người mà còn trẻ, cái sức khỏe người ta đủ, người ta không có sợ, cho nên vì vậy mà đối với cái cảm thọ người ta sẽ vượt qua một cách dễ dàng. Con thì lớn tuổi rồi, không có thể nào mà như cái người khác được, cho nên con sẽ sử dụng nhịn ăn suốt cái thời gian 7 ngày để mà trị bệnh, chỉ uống nước chanh đường thôi thì đó là được chứ không có sao hết. Đó là cũng như là bây giờ mình bệnh mà mình chưa đủ lực thì mình nên uống thuốc. Mình biết mình mà, mình tác ý một, hai lần mà mình an trú tâm mà mình thấy cái sự nhiếp tâm của mình an trú mà mình biết sức an trú của mình quá ít, một, hai phút thì chưa có đủ, chưa có đủ an trú được cho nên cái cảm thọ nó lại ào ạt, nó làm chúng ta vừa nhiếp tâm mà vừa thấy cơn đau quá sức thì do đó chúng ta biết cái lực của mình chưa đủ, cái sức nhiếp tâm an trú của mình chưa đủ thì mình nên uống thuốc. Thì cũng như con nên nhịn ăn hay hoặc là ăn cơm gạo lứt, muối mè để cho nó giảm cái cơn đau của con thì cũng được chứ không có sao hết.

Nhưng khi mà chúng ta biết đi trên con đường của Đạo Phật mà biết sử dụng cái đối tượng cảm thọ, bằng một cái phương pháp với một cái tâm kiên trì chẳng hề giao động, chẳng hề sợ chết thì chúng ta sẽ ôm pháp mà đập đầu nó thì nó sẽ tiêu chứ nó không có gì đâu. Bởi vì Thầy biết rằng tất cả cái nghiệp của chúng ta là do nhân quả, mà khi nhân quả mà chúng ta đến để tu rồi, sống đúng giới luật rồi, sống ngày một bữa, giữ gìn cố gắng tuy là có phạm giới chứ không phải hoàn toàn là thanh tịnh giới, nhưng có phạm giới nhưng mà đối với người đời thì chúng ta thanh tịnh hơn họ, giới luật hơn họ nhiều lắm mấy con. Cho nên chúng ta tuy rằng có phạm nhưng mà phạm chút ít, vì vậy mà chúng ta vẫn có thể chiến đấu. Và nhờ cái căn bệnh đó mà chúng ta lại cố gắng giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh.

Như 17 cái điều lợi ích của Giới luật mấy con có thấy không, 17 điều ước nguyện của giới luật. Khi mà chúng ta muốn ước nguyện thành tựu cái đó thì giới luật phải nghiêm chỉnh, đức Phật đã dạy rồi. Do đó chúng ta hiểu rồi. Cho nên khi mà có đau thì giới luật phải nghiêm

chính, chứ đừng có vì một chút đau mà chúng ta phạm giới là chúng ta tự chúng ta tạo thêm một cái nghiệp, phạm giới là tạo thêm cái nghiệp, mà tạo thêm cái nghiệp thì Thầy nghĩ rằng mấy con không thắng được cái nghiệp của mấy con, không chuyển được cái nghiệp. Bởi vì giới luật đạo Phật đã xác định như vậy là: Giới luật chuyển nghiệp, mà chuyển cái nghiệp làm cho cái nghiệp nó tiêu tan, do đó mà chúng ta lấy giới luật mà làm đầu để mà chúng ta chuyển nghiệp, và đồng thời có cái phương pháp tác ý để làm cho tâm chúng ta an ổn và cái ý thức lực chúng ta nó rất là mạnh. Nó chuyển được cái nghiệp của chúng ta đang đau đớn như vậy mà nó làm cho chúng ta không còn thấy cảm giác đau đớn nữa.

Hôm nay, thì tất cả những cái điều kiện mấy con tự lượng sức mình, khi mà mình thấy cái sức mình không đủ thì mình nên uống thuốc, chứ đừng nói ở Thầy dạy tôi không uống thuốc, bây giờ tôi chết thì tôi tức tối quá, chừng đó đổ thừa Thầy, chứ không phải. Mình phải biết lượng sức mình chứ, mình tu tập mình biết chứ, chứ sao. Bởi vì mình thấy mình còn phạm giới mà, lại mình

muốn dùng pháp thì sao được.

Mình thấy bây giờ mình quyết định, một là chết, hai là sống nhất định là ôm giới chặt không hề vi phạm.

Bây giờ các con đau rồi các con ăn cơm không được, rồi các con nghĩ rằng bây giờ mình phải uống sữa, uống này kia thêm để rồi mình tu tập mới được hoặc là mình uống thêm thuốc này kia nữa, thì lúc bấy giờ các con uống sữa các con thêm. Thôi uống thuốc luôn đi cho rồi chứ còn uống sữa làm chi, uống sữa cũng như là uống thuốc vậy chứ có gì đâu. Cho nên dẹp ba cái này hết xuống giữ gìn giới luật ngày một bữa, nhất định là chiến thắng với bệnh của mình. Quyết định cho cái đời sống của mình một là chết, hai là mình tu chứng, có vậy thôi.

Đối với Thầy thì cuộc đời mà đỡ đi tu rồi mấy con, bây giờ mình sống ra đời mình xấu hổ lắm mấy con, xấu hổ lắm, bởi vì cái ông đó ông tu không nổi, bây giờ ông ra đời ông cưới vợ, cưới con ông về ông còn làm ăn thua người ta nữa. Bởi vì mình vô đạo đó, mình thấy có nhiều cái điều học thiện rồi, mà mình ra đời mình làm với thiên hạ như kiểu họ thì đâu được nữa, mà mình làm kiểu

họ không được nữa thì mình làm sao mình làm giàu họ được, họ gian lận đủ thứ họ mới làm giàu nổi. Còn như mình thật thà quá, ra ngoài đời kiếm cháo ăn cũng không đủ chứ đừng nói mà kiếm cơm, phải không? Mấy con thấy, đời đâu phải là chuyện dễ đâu, khó lắm.

Cho nên một là mình đã lỡ có cái phước mà đi tu rồi, Thầy nói đã lỡ, cái phước đi tu nữ chứ thật ra thì cũng chưa hẳn muốn giải thoát thật sự, mình nữ thôi, nữ bước vô con đường đạo rồi, đi sẵn sàng đi luôn chứ không có đi quay trở lại nữa, nhất định là chết bỏ, có như vậy. Chứ bây giờ mấy con không lẽ mấy con mặc áo mấy con vô đây ở tôi vô Tu viện Chân Như tôi tu rồi, mặc dù là cư sĩ mấy con, vô đây tu rồi bây giờ đi ra cũng như người đời vô đây làm cái gì, bộ vô đây chơi sao, các con hiểu. Một ngày ở đây là một cái giá trị của người tu rồi, chứ đâu phải vô đây để mà giỡn, để mà chơi, để mà ra tôi cũng vậy tôi cũng như người đời đâu, không phải đâu Một ngày tôi vô đây là tôi có sự quyết định của cuộc đời tôi này, nhân quả không có tác động được tôi nữa thì như vậy là tôi mới là con người quyết định chứ. Còn cái này mình vô đây rồi mình

đi ra, rồi mình cũng sống cũng phè phỡn, cũng tivi, rồi cũng nhậu nhẹt, rồi cũng đi chơi chỗ này, chỗ kia. Như vậy là vô đây làm cái gì cho mất công. Đời đã biết khổ, do các con đã học nhân quả, rồi các pháp đều vô thường, rồi các pháp đều bất tịnh vậy mà còn cái gì nữa mà chúng ta ham, chúng ta thích. Không lẽ bây giờ thấy nó bất tịnh rồi mà bây giờ cứ chung cái đầu vô chỗ bất tịnh à. Biết cái đây da, cái đời sống này là như cái bọc, cái bao thối, dơ bẩn như vậy mà chung vô trong cái bao đó mà nằm nữa à, thì như vậy là mình là con người như thế nào, đầu phải có trí rồi bây giờ mình cứ mình chui vô đó đầu. Khi mình không hiểu thì mình vô minh, mình lầm. Mà khi hiểu rồi thì nhất định quyết định một đời này mà thôi. Tại sao Phật làm được, Thầy làm được mà các con làm không được. Cho nên vì vậy mình phải quyết chứ, phải mạnh mẽ.

Cho nên Thầy muốn nói như vậy để sách tấn, để khích lệ mấy con trước cái sự đau đớn trong thân. Ai cũng phải một lần chết đi mới sống lại mấy con, người tu hành người nào cũng vậy một lần phải chết đi sống lại. Không bao giờ mà nói rằng cái sự tu tập chúng ta mà nói yên đến khi mà chúng đạo

được hoàn toàn nó yên ổn đâu, không có đâu. Mấy con nếu mà một lần không gan dạ thì chắc chắn không có bao giờ chúng đạt được cái sự giải thoát, tâm mấy con không thanh tịnh, tâm mấy con không thanh tịnh đâu. Cho nên một lần mấy con phải chiến đấu tận cùng với cái nghiệp của mấy con nó mới dẹp sạch nó chứ không phải. Coi thì mình dễ vậy, chứ tới chừng mà quyết định với nó rồi, cái mặt trận mà cuối cùng quyết định là giữa đôi bên đều là bỏ xác hết cả đồng đó.

Các con thấy tại trận Điện Biên Phủ không? Tây nó chết bao nhiêu thì Việt Nam mình cũng chết lảng lênh trời đất chứ đâu có phải là tây nó chết hết đâu. Còn cái chiến tranh mà kết thúc cho cái đất nước của mình, mình là người dân Việt mình phải thấy được cái sự kết thúc của chiến tranh chứ gì? Mấy con thấy nó giải phóng quê hương đất nước của mình. Khi đó biết bao nhiêu là lính Cách mạng chết, biết bao nhiêu là lính Mỹ chết, biết bao nhiêu là lính quốc gia chết không? Đầy đồng, đầy xá hết. Thầy nói chết lớp lớp, bao nhiêu thanh niên ra mặt trận làm môi cho súng đạn các con biết, mới giải phóng được chứ đâu phải chuyện dễ đâu.

Còn mình muốn làm chủ được giấc sinh tử của mình đâu phải chuyện dễ.

Cho nên:

“Chẳng phải một phen xương lạnh buốt
Hoa mai đâu dễ ngửi mùi hương”

Các con nghe tổ sư Hoàng Bá là một người tu Thiên Đông Độ mà người ta ngồi người ta chịu đựng đau để người ta lọt vào trong cái định tưởng, để mà an trú được người ta còn phát ra được câu nói, còn hướng hồ là mình người làm chủ giặt sinh tử mà mình lại không thấy được cái chỗ đó sao. Cho nên nó không phải thường đâu mấy con, không phải thường. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải chuẩn bị tinh thần vững vàng, một khi mà chúng ta liều chết một lần thì chúng ta mới sống lại. Các con biết cái cảm Thọ ghê gớm lắm, Thầy nói thật sự ghê gớm. Khi mà Thầy vượt qua được Thầy thấy, thật đúng là: Con người chỉ có con người làm được chứ không thể nào mà ngoài con người, không có ý chí thì không thể làm được cái điều này. Cho nên sừng sững thân lên trên cái đau kinh khủng vô cùng. Nghĩa là một chết, một sống mà dựng thân lên, không bao giờ nằm. Nghĩa là chiến đấu tận cùng với cái cơn

đau của nó, đau đứt ruột, đứt gan, đau kinh khủng lắm.

Cho nên vì vậy mà Thầy nghĩ rằng, nếu mà trong khi đó coi như mình chết, mình chết vì những trận đau kinh khủng đó. Khi mà nó vượt qua cái cơn đau nó mát lạnh vô cùng, vô tận, biết mình sống lại rồi, biết mình đã sống lại rồi mấy con. Chùng đó mấy con thấy cái tâm nó rỗng rang, nó thanh tịnh, nó an lạc, nó vô cùng lặn. Còn cái hồi chiến đấu: Trời ơi! nó gian khổ, coi như là mình chỉ cần chút xíu là mình bỏ cuộc liền, thất bại liền thì Thầy nhắc nhở.

Cho nên Thầy trang bị cho mấy con đủ sức hết rồi thì từ đây mấy con vẫn là những người dũng sĩ, vẫn là người chiến thắng. Dù một ông già 80 tuổi cũng như mấy cụ, mấy bác ở đây, đừng nghĩ rằng tôi già chắc tôi chiến đấu không nổi đâu, lính già chứ giỏi lắm mấy con, đừng nghĩ. Ông Hiếc tôn giả 80 tuổi vẫn chiến đấu chứng quả A La Hán đó mấy con. Một gương Hạnh ngày xưa đệ tử của Đức Phật. Mấy con còn nghe ông Hiếc Tôn giả không? 80 tuổi đến xin Phật tu. Thì cái tuổi của mấy con đến đây còn nhỏ hơn ông Hiếc tôn giả, chưa sao đâu. Cô Huệ Ân 80, tuổi lớn, rồi mà Thầy khích lệ, Thầy

khuyên cô Huệ Ân phải chứng đạt trong đời nay, làm chủ sự sống chết của mình chứ đừng có để, thì Thầy khích lệ. Nhưng sức yếu đuối của cô run rẩy, nhưng mà hàng ngày cô chiến đấu với nghiệp của cô, lúc nào cũng lát thì im, lát thì bệnh, nhức chỗ này, đau chỗ kia, cơ thể sắp rã rời rồi, cho nên nó đau nhức như vậy đó, nhưng mà nhờ pháp Như Lý Tác Ý, nhờ cái tâm Thanh thân, An lạc, Vô sự, bất động mà cô chiến đấu hàng giờ hàng phút. Bây giờ ngồi đó yên tốt lắm, nhưng lát nữa nó dục mắc mớ, ông nội gì trong đó nó bắt đầu nó tức, nó tức lồng lên vậy, thở cũng không được. Mà nếu không có pháp thì các con biết sao không? Lăn lộn, rên la, rồi con cháu sao đây. Phải lo cái này, lo cái kia đủ cách chứ đâu phải không. Còn bây giờ có pháp rồi, ôm pháp con cháu yên tâm, không có lo gì hết.

Rồi cái bệnh một lúc cũng như ma nhập, bệnh gì kì lạ, đau thì như muốn chết nhưng mà rồi một chút mất tiêu hết, không có gì nữa hết. Thì các con thấy cái cơ thể của người ta hàng ngày, nhưng mà cái người mà không có pháp nó hành luôn, nó đau suốt nó đau cho đến khi mà nằm chết thôi, tức chết thôi. Nó quằn quại, nó giày xéo cái thân

của chúng ta ghê gớm lắm, nó sắp sửa rã rời mà. Cho nên vì vậy mà các con phải ráng cố gắng, cố gắng rất nhiều chứ còn không. Những gì mà Thầy dạy thì phải lưu ý kỹ lưỡng, những gì mà Thầy trang bị mấy con phải lưu ý rất kỹ để cho đến khi mà Thầy không có trực tiếp hàng ngày dạy mấy con thì mấy con luôn luôn ở trong thất mà nỗ lực tu. Đừng có phạm giới, đừng có phá giới mà chỉ độc cư, độc bộ, độc hành cho trọn vẹn thì cái thời gian nó sẽ tu ngắn lại cho mấy con. Và chừng đó thì mấy con mới được yên tâm, còn Thầy thì mới được yên ổn là Thầy thấy rằng mấy con sẽ là những người mà nối tiếp cái ngọn đuốc để mà dựng lại cái đạo đức làm người cho mọi người sau này.

Chân Niệm,

[Hỏi]: Kính thưa Trưởng lão! Chân Niệm có vài câu hỏi kính mong Trưởng lão giảng giải cho Chân Niệm thông suốt, thế nào là lấy thân ngũ uẩn để quán thân tứ đại.

[Trưởng lão]: Lấy thân ngũ uẩn quán thân tứ đại. Thân tứ đại là một uẩn ở trong thân ngũ uẩn, một uẩn trong thân ngũ uẩn. Bây giờ con thấy nè, cái thân tứ đại của con thì nó có sáu căn mắt, tai, mũi, miệng, thân,

ý. Con lấy cái ý thức con mới dùng nó quan sát lại cái thân ngũ uẩn là trong quan sát, đầu tiên là con quan sát sắc uẩn, rồi tướng uẩn, rồi thọ uẩn, rồi hành uẩn, rồi thức uẩn, đó là lấy thân tứ đại chứ không phải lấy cái thân ngũ uẩn để quan sát cái thân tứ đại, mà lấy cái thân tứ đại quan sát cái thân ngũ uẩn, con hiểu không? Bởi vì cái thân ngũ uẩn nó nằm uẩn, còn cái sắc uẩn nó chỉ có cái sắc không, mà bây giờ mình lấy cái thân tứ đại đó nó có sáu cái căn của nó, do cái căn của nó nó có cái ý căn cho nên mình nhờ cái ý căn đó mình quan sát, con quan sát lại, khi mà quan sát lại cái thân ngũ uẩn mình thông suốt được thân ngũ uẩn đó rồi, và đồng thời mình quan sát cái thân tứ đại, chính cái ý của chúng ta quan sát lại nó đó là Tứ Niệm Xứ đó con. Con thấy cái pháp Tứ Niệm Xứ là cái ý của chúng ta hiện giờ ngồi đây này, chúng ta quay cái ý chúng ta lại quan sát lại bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp có chướng ngại không này, đó là quan sát thân tứ đại. Quan sát thân tứ đại do đó con mới biết thân tứ đại nó có bốn đại: Đất, nước, gió lửa có phải không? Nó hợp lại thành, nó là sắc uẩn mà. Nó là cái phần hình sắc, hình tướng, nó là cái sắc uẩn.

Rồi con lấy cái ý thức của con, con mới quan sát cái tướng uẩn này, rồi cái hành, rồi cái thọ này, rồi cái thức uẩn này, con quan sát lại được. Bởi vì nhờ cái thân tứ đại này mà quan sát tất cả mọi cái, chứ nếu không có cái thân tứ đại này thì không có cái gì quan sát được hết, thế cho nên còn những cái uẩn đó, không lẽ nằm chiêm bao mình quan sát. Cái tướng uẩn là ở trong chiêm bao quan sát. Còn cái thức Uẩn thì bao giờ cũng phải là cái thân này, cái sắc uẩn phải đóng, cái tướng uẩn phải đóng rồi thì cái thức uẩn nó mới thực hiện, mà cái thức uẩn thực hiện mà cái sắc uẩn này nó không còn thì nó làm sao có. Bởi vì nó nằm trong cái thân ngũ uẩn của nó mà, nó có cái vô hình và cái hữu hình của nó, nó có một khối.

Nếu cái sắc uẩn này chết thì cái thức uẩn, cái tướng uẩn nó đâu còn dùng quan sát nữa, có phải không, nó còn là con quan sát con thực hiện Tam Minh, mà nó chết, nếu một người tu chứng chết thì người ta vào Niết Bàn rồi, tức là trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự, cái chân lý người ta nằm ở đó, người ta vào đó người ta không có tái sinh luân hồi nữa, thì đâu có cần gì phải quan sát nữa, họ đâu có cần. Họ đâu có thân ngũ uẩn

nữa đầu mà quan sát. Họ còn có thần lực, nhưng họ không có thân ngũ uẩn đầu. Do đó thì con hiểu rồi không phải lấy thân ngũ uẩn để mà quan sát thân tứ đại, mà lấy thân tứ đại để quan sát thân ngũ uẩn và thân tứ đại quan sát tứ đại. Bởi vì ở trong thân tứ đại nó mới có đủ các bộ phận để quan sát, đó là cái ý thức của chúng ta.

[Hỏi]: Tại sao tu tập ba tâm từ bi hỷ không có Bảy năng lực Giác Chi xuất hiện, mà chỉ tu tập tâm xả mới có Bảy năng lực Giác Chi xuất hiện?

[Trưởng lão]: Bởi vì ở trong Tứ Vô Lượng Tâm thì nó có tâm từ, tâm bi, tâm hỷ, tâm xả. Nó là một cái nhóm với nhau, hễ tu tâm từ thì nó có tâm bi trong đó rồi, mà có tâm từ, tâm bi có thì nó phải có tâm hỉ rồi. Nếu mà mình từ bi mình thương yêu mà mình không có hoan hỉ thì coi như mình bị ức chế, nghĩa là cái người đó chửi tôi, tôi từ bi họ thiệt mà tôi không có hoan hỉ tức là không có vui thì tức là mình có ngậm ngậm, mình hờn, mình giận trong bụng rồi mình để đó, thì Từ Bi của mình ở ngoài mặt chứ sự thật ra trong bụng nó chưa có từ bi. Cho nên nó có luôn cả. Mà nếu mà không có xả thì chắc chắn hoan hỉ không được, cho nên

do đó một nhóm này gọi là Tứ Vô Lượng Tâm, chứ thật sự ra có một tâm giải thoát mà thôi. Cho nên mình Tu Tâm xả thì phải có từ bi, có hoan hỷ trong đó. Mà tu tâm hỉ thì tôi hoan hỉ, thì mọi cái tôi hoan hỉ thì phải có từ rồi. Mình nói mình hoan hỉ, tôi vui mà tôi không thương, tôi không có từ bi trong đó thì tôi không có hoan hỉ nổi đâu. Cho nên con biết đây là một cái nhóm mà nó chỉ có một chứ không có hai nhưng mà phân ra để chúng ta thấy.

Bây giờ tôi hợp, cái tình cảm của tôi tôi thấy tôi thương yêu tất cả sự sống, mọi vật cho nên tôi thực hiện tâm từ, mà tôi thấy cái cảnh đau xót giãy dụa của mọi con vật hoặc con người trong cái tai nạn họ, tôi thấy tôi không cảm lòng được nước mắt, tôi rất là tôi tu tâm bi, bởi vì mình biết cái đặt tướng của mình mà. Còn con đứng trước cái sự đau khổ của người khác người ta quần quai, người ta lăn lộn hoặc một con vật khi có người đi ngang đạp mà nó lăn lộn như con cuốn chiếu, hoặc một con trùng, một con dế, một con kiến gì đó mà nó lăn lộn mà người ta thản nhiên người ta không thấy đau xót. Còn mình, mình thấy nó lăn lộn vậy nước mắt mình cảm không có được, mình

rơi mình thấy khổ quá thì cái người đó tu tâm bị mấy con.

Còn cái tâm từ là nó không bao giờ nó động đến cái sự mọi vật đang sống đó nó kỹ lưỡng lắm nó tỉnh thức lắm, bởi vì người ta dùng tâm từ để mà người ta tỉnh giác đó, cho nên vì vậy người ta tránh, người ta không đâm đạp người ta không làm động chạm đến cái loài chúng sanh coi như là chúng ta không có làm cái hạnh phúc của loài chúng sanh bị mất cái đó là cái tâm từ.

Mà hiện bây giờ mọi vật đều đến tôi xả, người ta chửi tôi cũng xả được này kia thì nằm ở trong đó nó cũng có từ bi đủ ở trong đó hết rồi, cho nên tôi mới xả được đó. Vì vậy mà tôi thấy lúc nào cái gì tôi cũng bỏ được hết, cái gì mà tôi cũng bỏ qua được hết, mà tôi thấy tôi cũng vui vẻ tôi không có buồn rầu, tôi không có gì giận hờn thì biết rằng mình tu tâm xả mấy con. Còn mọi thứ mà xảy ra, tôi thấy cái gì tôi cũng vui hết, tôi có đặc tướng là tôi tu tâm hỉ. Các con biết không, đó là tu trong cái đặc tướng của mình, trong bốn cái đó nhưng mà nó thực hiện bốn cái Tâm Vô Lượng của nó, cho nên nó không phải một, cho nên con bỏ.

Thí dụ như bây giờ con đưa ra. “Tại sao tu tập ba tâm từ, bi, hỷ mà không có Bấy năng lực của Giác Chi xuất hiện mà chỉ có tâm xả mới có Bấy năng lực của Giác Chi xuất hiện”.

Con nói vậy con bỏ bớt của người ta mất đi. Từ, bi, hỷ không có xả thì đâu được; từ, bi mà con không xả thì làm sao có từ, bi được, nó không được, nó kèm theo luôn cái xả rồi mấy con. Cho nên vì vậy có Bấy năng lực của Giác Chi đều do từ tâm từ, bi, hỷ, xả mà nó có Bấy năng lực của Giác Chi, con thấy không, nó không có thể nào mà không có cái đó được. Cho nên mình hiểu qua một cái hiểu thì nó không đúng. Bởi vậy cho nên mình phải biết, tại sao đức Phật lại nói từ, bi, hỷ mà đừng nói xả, mà ông lại ghép luôn xả.

Cho nên hiện giờ chúng ta gọi Tứ Vô Lượng Tâm chứ có ai nó Ba Vô Lượng Tâm đâu, có bao giờ có nói Tam Vô Lượng Tâm mà phải nói Tứ vô lượng Tâm không à. Cho nên chứ không phải Đức Phật muốn đặt lại là đặt đâu, có một cái kinh nghiệm rõ ràng từ ở trong những cái chi tiết đó mà Đức Phật đặt cái tên đó như vậy. Cho nên sao mà Đức Phật nói Bốn chân lý Tứ Diệu Đế mà không

nói ba Diệu Đế hoặc là nói hai Diệu Đế, hoặc là một Diệu Đế, mà lại Tứ Diệu Đế mấy con sao Đức Phật không nói nhất Diệu Đế; một chân lý sao lại nói tới 4 chân lý lận. Mà nói bốn chân lý là thật, cho nên vì vậy các con biết tại sao Đức Phật mà cái khổ thì phải có nguyên nhân khổ, mà có nguyên nhân khổ thì phải có nguyên nhân không khổ. tại vì cái chân lý mà. Mà muốn cho nó không khổ thì nó phải có con đường để giải khổ, cho nên cái này nó đứng liền nhau một chòm là một cái chân lý của bốn cái chi nhánh chân lý đó mấy con cho nên hể nói chân lý mình thấy Đức Phật lại không đưa ra một cái chân lý mà lại đưa tới 4 cái chân lý, nhưng mà mình phải hiểu nó bốn cái chi nhánh để chỉ cho một cái chân lý giải thoát của con người đó, nói khổ thì phải có cái không khổ chứ, các con hiểu không. Khổ thì phải có cái không khổ, mà nói nguyên nhân khổ thì phải nói cái nguyên nhân không khổ chứ, phải không? Tức là Diệt Đế đó chứ, các con thấy rất rõ. Cho nên vì vậy nó là cái chân lý, cho nên gọi là bốn chân lý.

Cho nên Đức Phật đưa ra thì không bao giờ sơ sót. Cái người mà kinh nghiệm mà tu giải thoát rồi thì không bao giờ nói sai, mà

không nói sai thì tức là không sơ sót đâu, nói bốn là bốn mà mình bớt cái ba thì trật, không đúng. Cho nên không ai mà bớt được cái gì mà Đức Phật đưa ra thì không hay thêm mà thêm vào thì không được, mà bớt ra cũng không được.

Coi như đức phật nói thân tứ đại thì mấy con nói thân ngũ đại hay hoặc là thân lục đại mấy con nói. Nhưng mà Đức Phật nói thân tứ đại chứ Đức Phật không có nói thân lục đại mà Đại thừa thì nó nói lục đại mấy con. Chứ không phải là nói tứ đại không đâu, bởi vì đại thừa nó hay lắm nó thêm vô, mà nó giải thích thì có lý lắm cho nên chúng ta vừa đủ để mà chúng ta thêm. Cho nên Đức Phật đưa ra rất đủ.

Cho nên chúng ta tu, tu Tứ Vô Lượng Tâm là từ, bi, hỷ, xả thì có 7 năng lực giác chi xuất hiện, có phải không? Bởi vì chúng đạt rồi thì không có cái gì mà không có Bảy năng lực Giác Chi; mà Bảy năng lực Giác Chi xuất hiện đó là tứ Thần Túc chứ không có gì đâu mấy con.

Từ phút: 29:43

[Hỏi]: Đối với người Thiên Chúa Giáo phải chăng tình thương được tượng trưng

bằng cây Thánh Giá?

[Trưởng lão]: Ôi! Vấn đề này thì chắc là Thầy không hiểu. Nhưng mà Thầy nghĩ rằng ở bên Thiên Chúa đó thì người ta lấy cái tình thương của Chúa, thành ra Thầy không biết người ta như thế nào, tượng trưng như thế nào. Nhưng mà sự thật ra Thầy thấy họ giết chó Thầy thấy quá tội, thương. Mà Thầy thấy họ ăn thịt chó mà họ giết, Thầy thấy rất tội mấy con. Cái ngày mà họ làm thịt chó họ ăn, thôi Thầy nói:Thôi ghê gớm không có thể nào mà nói được.

Bởi vì con biết, hết thầy mà con vật mà gần gũi nhất của con người là con chó, và con chó trung thành lắm mấy con. Chúng ta xem nó như một cái người bạn, như một cái người thương yêu của chúng ta, nó quấn quýt chúng ta lắm, đánh nó, đá nó một cái nó chạy ra đằng kia. Lát nó chạy vô cũng mừng mấy con, nó không có giận lâu. Cái con chó nó trung thành với mình lắm, mà thế mà người ta bắt người ta ăn thịt được Thầy cũng chẳng biết làm sao, nói đúng. Mà Thiên Chúa mà không biết chúa linh thiêng như thế nào, hay hoặc là hiển linh như thế nào mà Thầy thấy các con chiên, mấy ông cha mà ăn thịt chó thì tội quá.

Một con vật nó bên mình như một người bạn thân của mình thường sống. Thường thường Việt Nam của mình, không biết ở các nước Tây Phương thì họ xem con chó ra sao chứ ở Việt Nam mình họ thương yêu, người nuôi con chó họ thương yêu lắm mấy con.

Đó là cách thức mà con hỏi, cho nên con nói tượng trưng cho cây Thánh Giá thì cũng như mấy ông Đại Thừa tượng trưng cho cái chữ Vạn mà mấy con. Thánh Giá của mấy ông Đức Chúa cũng như chữ Vạn của Phật giáo Đại Thừa của mình vậy, chứ cũng không có gì đâu. Nó là tượng trưng muốn nói gì đó. Mà thôi kệ họ không biết con, họ muốn tượng trưng cái sự thương yêu của họ thì thôi cũng được, để cho họ cũng biết thương yêu cũng tốt thôi.

Chứ còn mình thì mình thực hiện từ cái ý thức hiểu biết của mình đến cái sự thương yêu của mình bằng một cái cụ thể. Đạo Phật rất thực, không có nói cái mơ hồ đâu, không có nói cái tình thương của mình một cách mơ hồ, mà tình thương của mình phải rèn luyện, phải xây dựng, phải đào tạo cho nó mới thật sự có thương chứ còn. Chúng ta biết chúng ta cũng có thương, nhưng mà cái thương của chúng ta nó nằm

ở trong cái thương, cái gì mà gần gũi bên mình chăm sóc mình, lo lắng cho mình thì mình thương, còn những người khác thì cái thương của mình nó không có trọn đâu, nó không có trọn, mà coi như nó cũng không thương đâu.

Cho nên mình làm sao mình tập để cho cái tâm mình gọi là từ hay là bi đó, nó thương tất cả mọi cái hết, do cái ý thức mình hiểu biết, mọi người đều đau khổ, mọi người đều sống trong đau khổ như nhau, cũng như chính mình.

Và đồng thời, khi máy con hiểu nhân quả, một người đó ngồi trước mặt mình không biết được cái nhân quả của mình hay không? Có phải không. Nếu mà mình có đôi mắt Tam Minh thì cái người này do cái hành động tôi, đồng thời trong lúc tôi giận dữ mà bây giờ sanh cái ông này ra, mà giờ ông ngồi gần tôi mà tôi không biết, do chính tôi mà tôi không hay, tại vì cái từ trường của tôi mà tạo ra cái ông này.

Thì bây giờ cũng như hai cây mít, cây mít mẹ nó lên đó, rồi nó ra cái trái, nó ra cái trái rồi mình đem cái hạt cũng trồng một bên, cây mít mẹ nó không biết cây mít con

là ai. Có phải không, mấy con thấy nó đâu có hiểu đâu.

Cũng như mình bây giờ, rõ ràng là cái hành động của mình, mình sanh ra cái người ngồi gần bên mình, mà chẳng biết nó là con của mình. Trời đất ơi! Ai đang đứng gần mình không biết mà nó còn tranh ăn nữa chứ, có cục phân nào rớt xuống, rể cây mít mẹ nó dành ăn, nó không muốn cho cây mít con, mà nó lớn hơn, thì nó chụp cái tàng nó cũng không cho cây mít con nó đưa ra cái bóng mát này. Cây mít con nó không có ánh nắng; trời đất ơi, nó cứ nghiêng cái đầu nó ra mà nó chui, có phải không mấy con.

Lẽ ra thì mẹ con phải thương nhau, đằng này nó không thương, nó che đậy lên hết. Bởi vì nó đâu có thấy, nó vô minh mà. Đức Phật nói nó vô minh, cho nên cái cây mẹ nó che cây con, cây con yếu đuối hơn thì phải nghiêng mình đưa ra để mà tìm ánh sáng, có phải không mấy con thấy, có phải không?

Đó, bây giờ mấy con thấy cây tàng coi thử coi; cây tàng con nó mới lên, cây mẹ nó bị lớn, trời đất nó lại nằm ở dưới gốc mà nó đưa cái đầu nó lên, nó lên không có nổi. Ba

cái rễ mẹ của nó nó bít bùng cái rễ con nó không ăn. Nếu mình biết được vậy chắc ba cái rễ mẹ của cái cây lớn đó nó co lại, nó để cho con nó bò ra nó ăn, để cho con nó lớn chứ. Nay có biết đâu, nó nghĩ thằng nào vô nằm đây phải không. Thầy nói mấy con suy ngẫm coi phải không.

Chính bây giờ mấy con ngồi trước mặt Thầy, bây giờ đó. Thí dụ như bây giờ những quý Thầy mà nhỏ nhỏ kia phải không, biết đâu chừng là cái nhân quả của Thầy mà thành ra quý Thầy nhỏ nhỏ kia ngồi trước mặt Thầy, là con của Thầy chứ gì? Từ cá nhân quả của Thầy sinh ra chứ đâu, chứ bộ ở chỗ khác sao, thế mà bây giờ Thầy dám lại kêu con không? Đó mấy con thấy không? Nhưng mà nó con thật mà các con hiểu. Nếu mà không có nhân duyên mà tại sao bây giờ nó ngồi đây với Thầy, làm sao không có nhân duyên mà làm sao lại nó ngồi đây với Thầy, cha con mà nó cũng chẳng biết Thầy là cha, mà nó là con, các con hiểu chưa? Bởi vì cái nhân quả sanh ra chứ đâu phải là Thầy, từ Thầy để nó ra đâu.

Cũng như bây giờ Thầy, cha mẹ Thầy sanh ra, do vợ chồng hợp nhau sanh ra đứa con, bây giờ mình ôm nó: Ờ, mình thấy tự

mình sanh ra, cái này là nói trực tiếp qua cái nhân quả, cái cận tử nghiệp rồi, nó cuối cùng rồi, thì cái đó là cái Nhân Duyên nó như vậy rồi, còn những cái khác nó sanh ra. Do đó là mình chỉ có nhận ra một chút xíu cái chỗ này thể hiện qua cái ý thức của mình hiểu thôi, còn tất cả những cái nó mờ mịt quá, quá mờ mịt, do đó chúng ta đâu có biết được. Nhưng ít ra nó phải có cái nhân duyên mới gặp nhau chứ, nếu không có nhân duyên của nhân quả thì không bao giờ gặp nhau.

Vì cái hiểu biết, vì cái thấy biết đúng như thật và qua cái sức Tam Minh, Thầy biết rõ, nhưng mình nói ra không được, cái điều này cảm không được nói. Tại sao? Nói ra người ta có tin mình không?

Bây giờ, thí dụ như Thầy nói: Sư Minh Thống là con của Thầy, do cái từ trường cái năm nào, tháng nào, ngày đó đó, mà Thầy làm cái điều đó, Thầy làm cái hành động thiện đó, mà sư Minh Thống sẽ sanh ra. Và bây giờ đi tu là gặp Thầy, Thầy nói như vậy; Trời đất ơi! Con có biết đâu, phải khôn? Mấy con làm sao tin được? Thầy đâu dám nói, nhưng mà Thầy thấy biết, nhưng mà không dám nói.

Thí dụ, Thầy đem ví dụ chứ đừng có nói Thầy nói nha, mai một đôn bậy bạ không được. Không, Thầy nói thật mà mấy con, cho nên vì vậy mà những cái thầy biết nó cụ thể lắm, nhưng không dám nói với người ta hết, tại vì cái trí Tam Minh nó không có cái thời gian và không gian, cho nên nó thầy biết hết, nhưng mà nó không dám nói gì được. Nghĩa là nó biết khi nào người đó có cái trí Tam Minh như mình thì đồng thời hai người sẽ nói chuyện với nhau được, cũng như hai con ma nó nói chuyện với ma được, chứ mình là người mà mình nói chuyện với ma sao được!

Vì thế chúng ta tu học phải ráng mấy con, ráng để rồi đồng thời Thầy có cái sự hiểu biết đó, mấy con có sự hiểu biết đó, đồng thời chúng ta sẽ ngồi lại bàn bạc với nhau trên con đường để mà làm lợi ích cho chúng sanh. Thầy nghĩ rằng, có một ngày nào đó mấy con cũng tu xong như Thầy, rồi chúng ta ngồi lại, quan sát lại, coi cái nghiệp của chúng sanh như thế nào để mà đưa ra một cái kế hoạch, để cho mình thành tựu được những cái điều mà đem lại, dựng lại cái nền đạo đức cho loài người. Loài người khổ lắm mấy con, tội nghiệp lắm.

Cho nên vì vậy mà chúng ta hãy cố

gắng, cố gắng vì chúng ta thương mình mà thương tất cả chúng sanh, đừng vì lẽ một cái sự chút ít gì cái sự an vui, cái sự lợi lạc nhỏ mọn như ngủ, nghỉ; như an ổn để thích thú theo cái dục lạc của mình mà mình quên cái gánh nặng của mình đang gánh nặng rất lớn mấy con.

Bởi vì Thầy ước ao rằng mấy con hiểu được tâm nguyện của Thầy thì mấy con hãy nỗ lực, nỗ lực cuối cùng, tận cùng mấy con, lợi ích cho mấy con trong hiện tại trong cuộc sống mà lợi ích cho nhiều người về sau. Bởi vì pháp Phật là thực không có còn sai đâu, chỉ có mình nỗ lực tu đúng.

Và Thầy rất cố gắng trang bị cái thời gian rất ngắn, cho nên Thầy thúc đẩy mấy con còn 5 tháng nữa, nghe quýnh. Không, Thầy nói 5 tháng nữa là mấy con quýnh đó chứ, chứ không phải. Trời đất ơi! Biết làm được hay không mà Thầy nói 5 tháng nữa, quýnh chứ. Nhưng mà sự thật ra Thầy phải thúc đẩy cho mấy con như vậy để cho mấy con ráng cố gắng, vừa là triển khai cái tri kiến, vừa là để nỗ lực tu tập để nắm cho vững cái Tứ Niệm Xứ, cái điều quan trọng là nắm cho được Tứ Niệm Xứ. Và hôm nay có những người người ta cũng nhận ra được

cái Tứ Niệm Xứ rồi. Nhưng có người thì còn lông bông lắm chưa nhận được, có một số người thì nhận chưa được đâu.

Thì cái phần mà thấy trả lời cho mấy con

Từ phút 38:30

[Hỏi]: Kính bạch đức Trưởng lão! Con Minh Thống, con xin kính trình đức Trưởng lão.

Đêm hôm con bệnh khớp nó nhức nhiều quá, nó làm con nóng lạnh suốt cả đêm, từ 7 giờ con chiến đấu tới sáng, nó vượt qua được, nhưng vì nhức quá không ngủ được cho đến lúc 2 giờ con dậy được nửa tiếng, lớp nó nhức, lớp nó không ngủ được, cho nên con có xin khai giới cho con được nghỉ, xin kính trình đức Trưởng lão, và con xin phép cho con uống thuốc có được không? vì nó đau tới hôm nay nữa là bốn ngày, mà hồi hôm này con là nặng nhất không tu hành gì được cả, mà cái bệnh này con dùng tác ý đuổi nó không đi, con xin đức Trưởng lão từ bi hoan hỉ cho con.

[Trưởng lão]: Được rồi, con thấy cái đạo lực của mình yếu, mà mình giằng dai mình đánh với nó không thắng thì thôi mình

rút, để cho mình có cái thời gian mình tu tập mình huấn luyện được cái đạo lực cho mình đầy đủ hơn, mình mới chiến thắng. Chứ còn bây giờ cái sức của con mà bây giờ kéo nữa, có lẽ là con chỉ sụn tại mặt trận thôi, chứ không thể vượt qua được đâu. Cho nên bây giờ con uống thuốc cho nó đỡ, nó giảm đi được chứ không có gì. Xin, bây giờ cần uống thuốc thì con xin khai giới ra, giữ gìn. Nếu mà ngủ, ăn, ngủ không phi thời mà, do đó con cũng sẽ mà xin khai giới ra để cho mình nghỉ phi thời, vì con đã xác định được cái giờ nào con thức mà giờ nào con tu.

Bây giờ vì bệnh con cần phải phục hồi bằng cách là ngủ, thì do đó mà con có thể mà con khai giới ra, để chuẩn bị cho mình đủ cái sức lực để khi đó mình mở mặt trận là mình quét chứ còn không có đầu hàng nữa. Một là chết, hai là sống. Tại vì có những cái bệnh có những cái bệnh như vậy đó thì mấy con phải có cái sự quyết định, nhưng mà trước khi quyết định là mình nắm vững pháp chưa?

Nghĩa là bây giờ, như bây giờ về Định Vô Lậu các con nắm vững chưa, rồi tới cái nhiếp tâm và an trú trong một phút có chính đốn chưa, rồi cái Tứ Niệm Xứ có nắm vững

chưa? Tất cả những cái này đều là mình vững hết rồi, thì bắt đầu bây giờ thì không đầu hàng nữa đâu. Coi như cái lực lượng của mình, mình nắm vững cái lực lượng của mình, mình so lại với cái nghiệp lực của mình, hai bên nó tương đương, hoặc là mình hơn, thì bắt đầu mở mặt trận đánh. Còn mình còn thiếu, như bây giờ thí dụ như Định Vô Lậu các con còn yếu, các con chưa đủ sức thì nó đánh qua một cái góc độ khác thì niệm con không có cách thức nào thì bắt buộc mấy con phải ức chế, ức chế tức là chịu đựng thì mấy con không xả.

Còn cái nhiếp tâm và an trú tâm mà cái thời gian nó còn ngắn quá mà con không đuổi được những cái bệnh hiện mình đang có, thấy mình đuổi chưa được. Vì vậy thì mình đuổi được thì mình phải có cái sức an trú, vậy thì mình chuẩn bị về cái phần an trú, bởi vì mình biết mình là con người có bệnh thì con sẽ ôm pháp Thân Hành Niệm mà tập, mấy con sẽ tập cái pháp Thân Hành Niệm. Bởi vì có bệnh là phải tập cái đó thôi, không có tập các pháp được, để đối trị với bệnh, để khi đó mình chuẩn bị tư thế của mình hẩn hời hoàn toàn, để lúc mà nó cần thiết là mình phải ôm pháp Thân Hành

Niệm là mình quét.

Cũng như sư Phước Tồn, con bị bệnh thì còn hiện giờ bây giờ là con ôm pháp Thân Hành Niệm mà diệt cho sạch ba cái bệnh của con, cho nên mấy con diệt cho sạch hết rồi, rồi sau khi mà tu Tứ Niệm Xứ là mấy con sống chết với nó chứ không phải là lúc đó thì mấy con còn có cái mà giữ cái tâm thanh thản bất động của mình để mà chiến đấu với cái pháp tác ý để mà đuổi nó thôi chứ còn không có nói mà tôi đi Thân Hành Niệm nữa, không có nữa mà Thân Hành Niệm bây giờ là đẹp rồi, nó phải như vậy chứ không phải là lúc bấy giờ tu Tứ Niệm Xứ nó có đủ pháp ở trên Tứ Niệm Xứ để mà quét ra.

Buồn ngủ, hôn trầm thì mấy con cũng không phải là còn như xưa nữa đâu, khi đó Thầy dàn cái mặt trận ra cho con, các con biết, thì lúc bấy giờ nó bị cái gì là mấy con phải ở trên cái Tứ Niệm Xứ mà đánh nó ra chứ không phải là luôn luôn lúc nào cũng giữ Tứ Niệm Xứ hết để bảo vệ cái chân lý của mình, chứ tất cả những cái giặc sanh tử, giặc nghiệp bao giờ nó cũng che khuất cái chân lý của mấy con hết, nó làm cho mấy con mờ mịt mất đi cái chân lý của mấy con tức là cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự. Nó làm

cho mấy con không có còn có cái trạng thái đó nữa.

Đó, thì hôm nay thì con xin như vậy thì Thầy chấp nhận, hoan hỉ cho con, để rồi từ đây về sau tập luyện cho nó kỹ lưỡng những gì mà Thầy nói để mà ghi chép kỹ lưỡng nhớ kỹ để tập. Có cái gì sai thì phải hỏi, nhất là Tứ Niệm Xứ. Có cái gì thì mấy con phải đến đây mấy con ngồi đây mấy con tập, rồi mấy con xin Thầy một buổi nào đó con sẽ đến đây, con xin Thầy con sẽ tập Tứ Niệm Xứ để coi con nhiếp tâm đúng hay sai. Có như vậy mấy con mới biết mấy con nhiếp đúng hay sai, chứ còn mấy con ở thất mấy con tu riết rồi nhiếp tâm thành ức chế tâm đó rồi chết được rồi. Nghĩa là thay vì nương vào hơi thở thì mấy con cứ tập trung trong hơi thở riết rồi. Trời, ai con tu Tứ Niệm Xứ mà cái đầu của con bây giờ sao nó nhức quá trời. Cái này là sai, con tu Tứ Niệm Xứ mà giờ trời đất ơi, sao các cái tướng nói xuất hiện ra như thế này nào là thanh tướng, nào là sắc tướng, nào là hào quang ánh sáng gì nó đổ ra cả đồng như thế này. Thì lúc bấy giờ mấy con đã tu như vậy.

Cho nên vì vậy mà ngay từ bây giờ mà Thầy dạy các con đứng ở trên cái hơi thở để

mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp thì mấy con phải tập rồi mấy con, người nào cần thiết thì cứ đến đây mà, còn mấy con đã nắm vững được rồi thì thôi, chứ mà chưa được thì mấy con đến đây mấy con phải trình bày cho Thầy, cái điều căn bản nhất là mấy con phải nắm được Tứ Niệm Xứ mấy con tu. Và đồng thời sự hướng dẫn của Thầy kỹ lưỡng để cho các con biết cách mà ôm được cái pháp Tứ Niệm Xứ, để ở chỗ đó mà nhìn lại Tứ Niệm Xứ.

Không phải Thầy dạy các con ở đây rồi các con về tập, tập trong một phút mấy con sẽ thấy như thế nào, 2 phút như thế nào, nó thay đổi chứ không phải đứng một chỗ đâu mấy con. Đừng có tưởng, mấy con tưởng bây giờ hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết thở ra, tôi cảm nhận toàn thân tôi. Nhưng một chút con cảm nhận được chứ một lát nó đi đâu rồi, nó chạy đi mất chứ không có ở đó nó cảm nhận hoài đâu, cho nên nó không phải dễ đâu. Nghe nói thì dễ, dễ trong tích tắc thì thấy nó làm được đó, nhưng mà rồi một chút nữa vượt tay nó chạy tuốt luốt, nó không quan sát nữa mà nó chạy nó quan sát ở chỗ nào đó. Thì mấy con coi chừng trật. Rồi không nó cứ bám chỗ nào đó, nó cứ

bám cái bụng phình lên, xẹp xuống riết nó cũng thành ra thiền Minh Sát Tuệ mất tiêu ra, cho nên đâu phải chuyện dễ đâu.

Cho nên, Thầy nói nhắc nhở của cho mấy con kỹ, là mấy con phải biết cách thức của mình khi mình tu tập là mình phải trình bày, mình trình bày mình thưa hỏi tức là mình có sự quyết tâm, còn Thầy kêu ra Thầy dọn bài mấy con là bắt buộc, bắt buộc tức là mấy con sẽ làm lấy có chứ không, các con hiểu chưa? Cho nên bây giờ thí dụ Thầy kêu bốn Thầy đến đây, ngày mai đến đây để Thầy kiểm tra tức là bắt buộc mấy con, còn mấy con nhiệt tâm, mấy con quyết định tu thì mấy con à bây giờ con xin Thầy. Ngày mai con xin Thầy con đến đây Thầy kiểm tra dùm con, con lén lén con nói với Thầy chứ không mấy Thầy tập trung đông là một đó. Con hiểu không?

Cho nên vì vậy mà các con nói với Thầy, thì Thầy sẽ tìm cái chỗ nào đó Thầy yên tịnh Thầy sẽ hướng dẫn.

Tu sinh: Bạch Thầy, Thầy nói về Tứ Niệm Xứ thì con hỏi Thầy Tứ Niệm Xứ. Con khi mà tập Tứ Niệm Xứ là tập thứ nhất, nhiếp tâm lần thứ nhất, thế rồi con khoảng

năm, ba phút gì đó, năm, hay mười phút gì đó bắt đầu con lại đi, đi nó động động, hơi động động thì con lại đi kinh hành nhiếp tâm, con quay lại con tập ba lần, cái lần thứ ba là bắt đầu cái nó hôn trầm nó vô cũng làm điên luôn, gục đó Thầy. Bây giờ cách như thế nào mà con phá cái hôn trầm nó phải đi kinh hành thôi.

Bây giờ chẳng hạn như thế này, con thấy mình tu Tứ Niệm Xứ là con bị coi như là bị hôn trầm nó đánh, thì bây giờ con nhiếp tâm cỡ khoảng năm, mười phút Tứ Niệm Xứ, rồi con đi kinh hành khoảng 2 phút để cho nó có cái tỉnh giác đó, chứ vô là không bị hôn trầm., rồi là quay lại con lại đi ngồi Tứ Niệm Xứ tiếp, chứ nếu mà ngồi dài liên tục 30 phút là ngồi không vô.

[Trưởng lão]: Để Thầy nói, bây giờ con ngồi xuống đi Thầy nói cho nghe. Bây giờ đầu tiên thì con ngồi con tu Tứ Niệm Xứ là con nhận ra được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của con cụ thể rõ ràng, không có còn mất nữa, đó là cái giai đoạn đầu.

Bây giờ là cái giai đoạn mà con nhiếp tâm được ở trong đó rồi, rồi con kéo dài cái thời gian thử coi, con cũng ngồi, ngồi

khoảng thí dụ như một phút, hai phút, ba phút, năm phút, mười phút coi thử coi thử coi cái sự mà nhiếp tâm đó cái sự mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm trong cái thời gian từ một phút cho đến mười phút coi sao, rồi từ 10 phút cho đến 20 phút ra sao, rồi từ 20 phút đến 30 phút ra sao, mình tu lấy cái tiêu chuẩn là 30 phút thôi phải không, con lấy cái thời gian 30 phút. Rồi trong đó thử coi, trong cái khoảng thời gian đó coi thử coi nó thay đổi, nó thay đổi hay hoặc là nó còn đứng đó mà nó quan sát phải không? Con khoan nói cái chuyện gì xảy ra đã, cái chuyện gì xảy ra khoan, rồi bắt đầu bây giờ trong cái khi đó con nhiếp được như vậy rồi, thì bắt đầu đó thì lúc thì nói vậy, lúc nó khác, nó không phải bình an mà yên ổn như vậy luôn liên tục đâu, con hiểu không. Cho nên nó có những sự thay đổi, mà nó có sự thay đổi đó thì mình phải làm sao để khắc phục thì chừng đó Thầy sẽ dạy thêm những cái phần đó. Bây giờ chưa đâu, bây giờ cần thiết là mấy con phải quan sát được bốn chỗ Thân, thọ, tâm, pháp cái đã, con quan sát được rồi, rồi bắt đầu con hiện tượng nó xảy ra. Hôm nào con đến đây, Thầy sẽ kiểm điểm coi cái thành hôm trâm này nó nhảy vô chỗ nào mà Thầy chỉ cách cho nó phá con

hiểu chưa?

Do như vậy đó, nó có những cách thức thí dụ như bây giờ trước tiên con rút tia kinh nghiệm thì mình phải đi, mình đi thì mình mới thấy nó có hết, còn mình không đi thì nó bị động, cho nên vì vậy mà mình đi nó mới tỉnh được, còn không thì mình ở đó thì ngồì đó thì nó hôn trầm, thùy miên có phải không? Do đó thì lần lượt cái này là điều kiện là mình sẽ phá chướng ngại trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp nó phải xảy đến cho mình trong đó chứ đâu, đâu có gì đâu. Nghĩa là bây giờ mình tu Tứ Niệm Xứ làm sao cho mình đứng mình nhìn được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp mình; tức là mình nhìn cảm giác được cái thân của mình trong khi mình nương vào hơi thở hoặc là cái thân hành nào đó bước đi của mình, mình quan sát được, mình quan sát được cái chỗ mà đi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con xin trình bày với Thầy một chút nữa. Hôm trước con có hỏi Thầy đó, về vấn đề Tứ Niệm Xứ, Thầy dạy về vấn đề Tứ Niệm Xứ là chỉ tác ý thôi, thí dụ như là “tâm ta như cục đất, ly tham, sân, si hết đi; tham, sân, si là đau khổ”, nhưng mà con tác ý như vậy, rồi con quay lại con nhìn nó, nó không được, hình như là con bị yếu

hay sao ấy. Con phải vậy: Con giống như là con bị, muốn mà, lúc muốn mà nó quay lại là nó phải nương vào hơi thở chứ. nó phải gọi là nhiếp tâm vào hơi thở; mà nhiếp tâm vào hơi thở rồi, nó an trú vào hơi thở, an trú vào hơi thở lúc đó nó mới đứng trên hơi thở nó mới nhìn lại hơi thở.

[Trưởng lão]: Không, nó nhìn lại hơi thở nó tập trung trong hơi thở rồi, nó nhìn lại Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Nó nhìn... bốn chỗ thân, thọ, tam, pháp nhưng mà bây giờ con tác ý một cái thì con xem nó gần nhất cũng được 2 lần, ba lần, bốn lần. Con đi vòng vòng con tác ý như Thầy dạy con mà không vô.

[Trưởng lão]: Không vô.

[Tu sinh]: Lần này như thế này, vì con quán xét lại tại sao không vô, con hỏi tại sao lại không vô thì nó nói con: là nhà người đâu có an trú đâu, nhà người cũng đâu có nhiếp tâm đâu mà sao vô. Tác hoài nó không, cho nên con nói không vô thì ta phải nương vào hơi thở, ta phải nhiếp tâm vào hơi thở, ta phải an trú vào hơi thở, thì con làm như vậy thì lần thứ nhất tác ý nó cũng không vô, lần thứ hai nó không vô. Nhưng mà lần thứ ba,

tác ý lần thứ ba đó, tác ý lần thứ nhất nó không vô thì con lại tác ý lần thứ hai, tác ý lần thứ ba thì nó nhiếp vào hơi thở, nó an trú vào hơi thở, thì lúc đó con mới đứng qua hơi thở, đứng hơi thở con mới nhìn lại bốn cái chỗ đó thì nó mới thấy, nó mới nhìn lại nó đầy đủ rồi nhưng mà cái kia thì con nó chẳng an trú.

[Trưởng lão]: Mà nó an trú tại vì con ... Bây giờ Thầy nhắc lại để cho các con thấy nè, để cho rõ phải không? Đầu tiên mấy con tác ý: **“Tâm như cục đất, ly tham, sân, si hết”** thôi đúng không, rồi bắt đầu **“Tâm phải thanh thản, an lạc, vô sự, tất cả những niệm gì không có khởi ra ở trong tâm nha, Thân này phải bình an, không có đau nhức”** đó là mình tác ý trước mà, phải không. Rồi bắt đầu: **“Cảm giác toàn thân tôi biết rồi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”** Có phải là con an trú trong hơi thở không?

“Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”. Chú đâu phải là khi không mà con ngồi vậy đâu. Bây giờ con mới đi vào cái điều kiện mà đức Phật dạy chứ gì, rõ ràng cảm giác toàn thân tôi biết, tức là con phải nương vào

hơi thở để mà con cảm nhận cái thân con, tức là quan sát nó đó, bây giờ con nhắc nó một hơi, cái tâm con nó trú trong hơi thở được chứ gì, an trú được chứ gì? Thì lúc bây giờ con thấy có phải là cái nhìn cái thân của con không.

[Tu sinh]: Dạ, lúc đó thì nó mới vô.

[Trưởng lão]: Cho nên mình tác ý là một cái điều kiện là ra lệnh cho nó phải nghe lời mình làm như vậy để trở thành Tứ Thần Túc, con hiểu không? Bảy năng lực Giác Chi đó, tức là luyện Bảy năng lực Giác Chi trước cái câu tác ý của mình, sau đó mình an trú nhiếp tâm rồi nhìn lại cái bốn chỗ Tứ Niệm Xứ của mình, có đúng không mấy con thấy không. Cho nên Thầy nhắc lại cái định niệm hơi thở đó để cho mình thấy rõ được cái cần thiết phải không? Có hiểu không?

[Tu sinh]: Dạ, con hiểu đó như vậy Thầy dạy là cảm giác toàn thân,

[Trưởng lão]: Đó, phải không, con nhớ cái chỗ đó chưa, cho nên Thầy dạy mấy con an trú một phút đó, nhiếp tâm và an trú một phút.

Chú này có chuyện gì không, rồi chờ Thầy một chút xíu mấy con.

134-(LCK-0560)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Khai thị tâm bất động
- * Định vô lậu
- * Quán thân bất tịnh
- * Thân hành niệm

[Tu sinh]: Nhưng mà con sợ lợt tưởng rồi mai mốt vào Tứ Niệm Xứ rồi tưởng

[Thầy]: Đâu có con, mình đánh, dẹp. Bởi vì mình biết cái giặc này nó thuộc về loại gì rồi, thì phải sử dụng cái dũng khí đó thôi, chứ mình không phải sử dụng nó hoài đâu, để cho mình trở về với trạng thái thanh thản, an lạc Tứ Niệm Xứ. Mình trở lại là cái chính của mình trở lại, mình đẩy cho nó ra

[Tu sinh]: Cái hôn trầm nó đánh là mình căng lắm. Khi mình đang tỉnh táo, nó đánh thì mình mù mịt, mình phải dùng pháp để mình ôm nó, mình phải trở lại tỉnh táo trở lại, lúc đó mình mới vô Tứ Niệm Xứ

[Thầy]: Rất tỉnh, rồi mới trở lại Tứ Niệm

Xứ, bởi vì mình sẽ thắng nó. Đúng như vậy rồi, cho nên bây giờ Thầy dạy cho mấy con cách thức để mà chiến đấu đó, chiến đấu với mọi mặt, chứ không phải nói chuyện mà tay không.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy! Từ ngày con nghe Thầy trả lời cái đó rồi, khi nào con tu rồi có gì thắc mắc con xin gặp Thầy.

[Thầy]: Rồi, chừng đó rồi sẽ hỏi thêm, còn bây giờ bây nhiêu đó đủ rồi đó

Tu sinh hỏi: Kính bạch Thầy! Con hỏi thêm chút, cái chỗ tu Tứ Niệm Xứ mà bị hôn trầm, thì là... Tứ Niệm Xứ.... nó có một, hai cái niệm hôn trầm tự nhiên nó đổ ra đó Thầy. Khi mà thấy nó vừa khởi lên là con chặn đường hôn trầm, thì con cũng đánh nó nhưng càng đánh nó nó càng vô, nó càng vô thì con đánh bắt đầu ... con chịu chứ con đâu có làm sao đánh trở lại nó, nó tràn vô.

[Thầy]: Thì lẽ đương nhiên là mình chống cự nó thôi chứ. Chừng nào nó tràn vô mà mình cứ luôn luôn lúc nào mình cũng chống nó thôi thì thời gian sau nó rút à, nó rút nó tỉnh bơ lại mấy con

[Tu sinh]: Con thì....Khi cái niệm nó

đến, con tác ý một lần, hai lần, ba lần là nó hết. Mà cái hôn trầm là sớm tác ý chứ nó... thí dụ vậy. Nhiều khi con thấy dễ, con tác ý vậy thôi nó mất. Tâm nó trụ trên hơi thở, thì nó bám vào hơi thở để mà cho cái tâm trụ trên đó....

[Thầy]: Mấy con phải dùng cái pháp tác ý: “với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra”, để cho nó định tĩnh lại, chứ nó không bị lại cái hôn trầm. Phải nhớ cái câu tác ý đó. Khi mình ôm hơi thở thì mình phải nhớ tác ý câu đó, nó mới định tĩnh mau lại, chứ còn không khéo con tác ý đó, vả lại nó cũng là một cái luyện cái Tứ Thần Túc của con đó. Nó có những cái chướng ngại là mình áp dụng vào cái chỗ mà tác ý để cho tạo thành cái thần lực của nó sau này. Cho nên nó có cái đó là mình tạo cái thần lực của mình đó, chiến đấu. Cho nên nó dễ dàng lắm mấy con, không có khó khăn đâu.

Còn cái câu hỏi của Trí Thiện:

Hỏi: Con xin có vài câu hỏi: ngài quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp có lúc tâm khởi niệm nhiều, có lúc niệm chỉ lướt qua, như khi ta đang ngồi trên xe nhìn thấy người

lướt qua bên đường nhưng không mất sự quan sát bốn chỗ. Vậy ta có cần đưa niệm đó ra để tư duy, quan sát không? Bạch Thầy!

Thầy trả lời: Những cái niệm mà thoáng qua, kệ nó, chúng ta còn biết Tứ Niệm Xứ nó không mất thôi, sợ cái niệm mà nó làm mất, mình phải đưa nó ra để mình quán sát nó con. Còn nếu mà những cái niệm đó nó quá rõ ràng rồi, nó làm cho chúng ta quên bốn chỗ đi, thì cái niệm đó là những niệm vừa quan sát. Còn cái nó lướt qua thôi, nó hiện ra một cái nó đi tuốt lướt, mà mình vẫn còn tỉnh táo đây mà, cần gì tụi bay quá sợ hãi, bay đến bay gặp Tứ Niệm Xứ là bay lo bay chạy mất rồi, còn cái gì mà cần phải đuổi. Nghĩa là nó lướt qua nó là nó ly đó mấy con, nó ly đó, chứ không phải nó trụ đó đâu. Cho nên kệ mà tao chỉ biết Tứ Niệm Xứ thôi chứ tao không biết mà đâu, mà muốn chạy bao nhiêu, cũng như mình ngồi, mình xem, mình thấy lướt, lướt, lướt đó. Cái niệm nó khởi mà nó không có rõ gì hết. Nó làm như là cây nối liền nhau mà chạy. Mặc tình, bay chạy bao nhiêu chạy, tao chỉ biết Tứ Niệm Xứ thôi. Thì như vậy là được rồi mấy con, không có gì đâu

Thầy đọc tiếp thư [Tu sinh]: Có những cảm thọ khi ngồi quan sát trong khi thời gian thì đuổi nó cũng đi. Thí dụ như ngứa hoặc tê. Cũng có những cảm thọ khi xuất hiện, nó có thể làm giảm hoặc mất ngứa trong thân, nhưng đến khi đuổi nó lại không đi, chẳng hạn như cảm lạnh. Như vậy mình có cần tăng thêm thời gian không? Bạch Thầy, xin Thầy.

Thầy trả lời: Không có cần tăng thêm thời gian, để mình tu tập thời gian rồi sau đó mình mới tăng lên nữa con. Hễ mình tăng tới đâu là mình chiếm cứ tới đó, tức là biến trở thành căn cứ địa của mình, để mà tao biến cái căn cứ địa này rồi, cái khoảng thời gian là cái khoảng thời gian con tăng lên đó, là cái căn cứ địa của con, nó xâm chiếm vô cái thời gian đó là không được, con nhất định đánh liệt nó ra. Như vậy là căn cứ địa của con, tức là biến nó trở thành căn cứ địa của Tứ Niệm Xứ đó.

Nguyên Tịnh hỏi [Thầy]:

Hỏi: Kính bạch Thầy! Ba ngày nay con ngồi kiết già, bất động tâm được 30 phút mỗi lần, nhưng con không có gì để quét, có lẽ vì con hít thở cẩn thận quá nên không

phóng giạt. Con biết con còn nhiều niệm ác lắm nhưng làm sao nó hiện lên cho con diệt nó được?. Mong Thầy hướng dẫn tiếp. Bất động tâm như vậy có bị ảnh hưởng gì không? Mong Thầy chỉ dạy.

Thầy trả lời: Bất động tâm con coi chừng con trụ vào một cái đối tượng, cái hơi thở hoặc cái gì đó, mà nó không có niệm. Cứ để tự nhiên, mình quan sát thôi, mình không có cần. Có niệm hay không niệm cũng không cần, để tự nó thanh thản, an lạc, vô sự thôi, đừng trụ vào chỗ nào hết. Như bây giờ mình nương vào hơi thở, mình biết hơi thở nhưng mà mình quan sát, chứ mình không phải chú ý trong hơi thở. Mình chỉ biết cái hơi thở vậy thôi chứ mình không tập trung trong hơi thở đâu. Tại vì cái hơi thở là cái rung động của cái cơ thể của mình, cho nên vì vậy mình chỉ quan sát nó thôi. Rồi bắt đầu mình thấy bốn cái chỗ của mình thôi, bốn cái chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình thôi, mình quan sát cái thân của mình thôi. Thì như vậy nó bất động tâm. **Có nghĩa là cái bất động tâm đó con nên nhớ là không phải là không niệm. Bất động tâm là cái niệm hoặc là cái ác pháp nó tác động mà tâm con nó không có phiền não, không**

có giận hờn, không có đau khổ, không có ham muốn thì đó gọi là bất động tâm. Cho nên cái chỗ bất động tâm đó là cái chỗ đục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Nó có 3 cái lậu hoặc trong đó mà 3 cái lậu hoặc nó không tác động được, cho nên gọi là bất động tâm hay gọi là bất động tâm định. Chỗ bất động tâm đó, chứ không phải là ngồi bất động là không có niệm.

Các con nên nhớ, nó bất động tâm, nó không có niệm là không có phiền não, không có niệm tham muốn, không có niệm sân hận. Chứ còn cái niệm nó khởi trong đầu mấy con, nó hoạt động, nó thường xuyên nó có có hoạt động. Coi như một người bình thường, người ta cũng gặp người này cũng nói chuyện, người kia cũng nói chuyện vậy. Nhưng mà cái chuyện gì ai nói gì mình, chửi mắng mình mình không giận, ai nói tức mình mình không buồn phiền ai hết, mà nói ngọt, nói ngào mình không vì đó mình sanh ra tâm ưa mến, không phải gì ở đó, đó là bất động, ưa nó cũng động, mà ghét nó cũng động nữa. Cho nên cái chỗ tâm này được gọi là chỗ tâm bất động là vì nó không có động, ai làm gì không động.

Thấy món ăn nó cũng không động, thấy cái bánh cũng không thềm. Thì đó, nó bắt động. Mà thấy cái bánh muốn ăn là nó động, các con hiểu? Nó chạy theo dục là nó động.

Cho nên ở đây, chúng ta quan sát rất kĩ, rồi chúng ta biết cái tâm mình động hay không động mình biết rất rõ. Cái chỗ bắt động, mình vừa móng, thấy cái này thềm đó là động rồi đó, biết nó động rồi, chứ đừng nói tới cái gì đâu. **Cho nên nó ở đây nó bắt động là nó không thềm, không ham, không thích gì hết mà nó thản nhiên, nó tự nhiên đó là chỗ bắt động.**

Cho nên đừng có nghĩ chỗ bắt động là chỗ không niệm. Chỗ không niệm là chỗ không tưởng, cho nên nó không phải là cái con người chỗ bắt động. Mà con người là chỗ động. Nó động là nó nghe cái này, nó biết cái kia, cái nọ, ai nói gì nó cũng biết, mà nó hiểu biết, cái tâm nó không có tham, thềm muốn cái gì hết. Nó hiểu biết tâm nó không sân, nó không sân gì hết. Mà bây giờ nó tỉnh táo chứ nó không phải ngu si, nó không phải buồn ngủ, buồn ngiếc gì hết, nó không có mờ mịt. Đó là nó bắt động,

vì vậy mà cái chỗ đó là bất động.

Cho nên nhiều khi con ngồi 30 phút con thấy nó yên lặng, nó không một niệm nào đó mình cho nó là bất động, coi chừng nó bất động của tướng đó, nó vô cái chỗ bất động đó coi chừng nó trật. Cho nên vì vậy có thể nói rằng, kéo dài thêm 30 phút hoặc 1h, 2h, 3h thì chúng ta sẽ lọt trong không tướng rồi đó, cái chỗ mà không niệm này.

Còn bây giờ chúng ta ngồi có niệm, nhưng mà cái niệm này nó chúng ta biết nó mà, cho nên nó không có làm gì mình được hết à, nó không làm gì được. Bây giờ niệm ngủ nó thắng mình cũng không được, nó không làm gì mình ngủ được. Do đó, cho mày niệm ngủ bao nhiêu tao cũng không sợ, vì tao không có mờ mịt, tao cũng đâu có buồn ngủ. Nó nghiệp ngủ đến là nó làm cho các con buồn ngủ chứ gì, gục tới, gục lui, nó quên. Mà giờ cái niệm ngủ nó đến, ở thôi bây giờ đi ngủ đi, nhất định là tao không ngủ đâu! Giờ này tao còn tỉnh bơ mà mày biểu tao ngủ sao được. Nó có khi nói: Ờ, cái niệm ngủ nó đến mấy con tính sao?: “giờ này 10 giờ rồi, lo đi ngủ đi, chứ còn ngồi đây làm gì?”. Đó là niệm ngủ nó đến, nhưng mà con

còn tỉnh chứ con có buồn ngủ đâu, con hiểu cái đó là niệm ngủ.

Còn cái niệm hôn trầm mà niệm ngủ của con, cái tướng trạng nó hiện ra, nó làm gục ngay, nó quên mất là nó gục xuống cái. Đó là cái tướng trạng nó đến ngủ rồi, phải không? Cái đó là nó đến rồi. Chứ con cái niệm ngủ, nó khởi sự, “ờ 10 giờ, rồi thôi đi ngủ đi” “mà rõ ràng tao còn tỉnh chứ bộ tao ngủ sao? Bây giờ có nằm chắc nó cũng chưa có ngủ đâu, nhưng mà cái niệm ngủ nó có đến. Đó nó cái niệm, bởi vì phải nói cái niệm. Còn này là cái tướng trạng ngủ, trời ơi, đi kinh hành nó lủi qua, lủi lại là nó đang ngủ chứ gì, các con hiểu. Mấy con đợi tới tướng trạng của nó mới cho nó niệm ngủ, thôi thật, đó là cái thọ ngủ của mấy con rồi.

Bây giờ, bắt đầu động thân để mà chiến đấu với cái cảm thọ này, phá. Nó khác con. Còn niệm nó khác, cái niệm nó khởi ra “ờ giờ đi ngủ đi!”. Các con bảo “giờ này mà ngủ, tỉnh bơ mà ngủ, mấy cái niệm ngủ xúi tao à”. Đó thì các con chỉ cần cái tác ý của mình như vậy là cái niệm ngủ nó không dụ mấy con được, nó dụ. Cho nên vì vậy mà nó nói: thôi để ngủ một chút cho khỏe đi, đừng tu

cho tốt. Đó là cái niệm ngủ đó mấy con, nó dụ mấy con đó, niệm ngủ nó dụ. Nó dụ, nó nói: ngủ chút cho khỏe, đó là cái niệm ngủ.

Cho nên con lưu ý, con lưu ý chỗ bất động để mà mình nắm cho vững cái chỗ bất động tâm. Còn cái bất động mà coi chừng mình lầm lạc thì coi chừng nó có những cái niệm nó sai.

Để rồi Thầy nói với cô Út. Cái thất ở bên đó nó yên ổn, thì Thầy sẽ nói với cô Út cho con vào qua cái thất bên đó để ở yên. Chứ ở bên đây thì cửa cổng nó hay ra, vào. Người khách ra vào nó làm động quá. Đó. Thầy sẽ nói với cô Út

Hỏi: Kính bạch Thầy, con thưa hỏi, tác ý câu: “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra” rồi bắt đầu thở, lúc đó quan sát hơi thở biết ra vô hay quan sát cảm giác toàn thân mà không để ý hơi thở?.

Trưởng lão đáp: Nghĩa là không có để ý hơi thở mấy con, nhưng mà nó vẫn biết hơn thở. Cái hay của nó là nó vẫn biết hơi thở nhưng mà cái quan sát là quan sát bốn chỗ toàn thân của mình. Đó là một cái vấn đề tập rồi mấy con thấy rõ lắm, nó không có gì

khó khăn đâu. À, bây giờ con muốn biết để mà cảm giác toàn thân thì con tác ý câu đó. Con tác ý câu: “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra” thì mình cảm giác toàn thân của mình từ trên đầu xuống. Hít vô, rồi mình nghe hơi thở, đừng dùng tưởng nghe. Dùng tưởng là tưởng hơi thở nó luôn từ ở trên cái đầu của mình đi xuống tới dưới chân. Bắt đầu thở mới thấy hơi thở từ dưới chân đi lên. Đây là cảm giác các tướng, cảm giác cái hơi thở đi luôn, nhưng mà mình cảm nhận, mình lắng nghe qua một câu tác ý của pháp Thân Hành Niệm mà Đức Phật dạy đó: “Cảm giác thân hành tôi biết tôi hít vô, cảm giác thân hành tôi biết tôi thở ra”. Các con hít vô các con nghe cái sự rung động của cái thân con từ trên đầu xuống dưới chân, đó là cái quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của chúng ta, là cái thân của chúng ta đó.

Thì khi đó mình ngồi, mình tập thử, mình lắng nghe thử, rồi mình lần lượt mình rút từ cái kinh nghiệm đó thì mình thấy cái cảm nhận của mình dễ dàng, không có khó khăn. Bởi vì Đức Phật đã dạy cho mình cái phương pháp rồi mà. Mình nhắc nó “cảm giác toàn thân” thì đó là Định Niệm Hơi Thở.

Mà “cảm giác thân hành tôi biết tôi hít vô, cảm giác thân hành tôi biết tôi” rồi bắt đầu mình hít vô coi. Mình nghe cái sự rung động, thân hành, cái sự rung động thì tức là bắt đầu mình nghe cái thân của mình lại, thì bắt đầu mình hít vô, mình nghe cái cái thân của mình thì mình nghe cái bụng nó trước. Tại vì cái bụng nó theo cái hơi thở nó phình lên, xẹp xuống chứ gì. Do đó mình nghe cái rung động, rồi bắt đầu mình đừng có trụ chỗ cái rung động, cái bụng phình lên, xẹp xuống. Mình nghe dần nó rung rung rung dần tới cái chân của mình, rồi từ đó mình thở ra. Mình nghe dần từ cái chỗ mà phình lên, xẹp xuống, mình nghe dần dần nó trở lên, cho nên mình không trụ ở chỗ mà phình, xẹp của nó, các con hiểu không? Máy con tập thử rồi máy con sẽ lần lượt rồi máy con sẽ cảm nhận nó, toàn thân nó rất dễ chứ không có khó. Mà bây giờ cái từ rung động. Cho nên cái pháp thân hành mà Đức Phật dạy về cái hơi thở đó, Thầy thấy nó cụ thể lắm, cái câu tác ý đó. Do cái thân hành để mình nhận ra cho được cái chỗ mà mình tu Tứ Niệm Xứ đó mấy con. Khi mình quen rồi thì mình dễ lắm không có còn khó khăn nữa con.

Tu sinh hỏi: Con bạch Thầy! Như trong

trường hợp như vậy, nếu mà khi mình tác ý câu: “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra” thì trong cái lúc mình hít vô, hít ra thì cụ thể là ghi nhận toàn thân?

Thầy trả lời: Không cái đó là khác nữa con. Bởi vì con đối trị với cái bệnh của con đang đau nhức cái chỗ nào đó, thì con chỉ cần tưởng một cái trạng thái an ổn của thân con thôi, chứ còn đừng có cảm giác như thế kia, mà con thấy cái thân con an ổn con hít vô, con cảm nhận như nó an ổn. Mà bây giờ nó không an ổn mà con cảm nhận như nó an ổn, con dùng cái tưởng của con, phụ thêm nó, thì tự nhiên nó đặt ra sự an ổn thật

[Tu sinh]: Như vậy là trong lúc này con có thể cảm nhận toàn thân. Mà trong khi đó, nó thí dụ như là tưởng toàn thân đang ở Tứ Niệm Xứ.

[Thầy]: À được chứ, cái đó là mình kèm theo mới đầu đó, nó chưa có, sau đó con nhắc cái, con nhiếp, thở một, hai thở thấy nó an ổn liền à. Bởi vì, con nên nhớ cái chỗ mình nhiếp tâm và an trú. An trú là nó có cái an trú rồi đó, mình đã quen mình tập rồi đó, thì mình bắt đầu mình nhắc: “An tịnh

thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”, con nhắc như vậy rồi: hít vô, thở ra chừng 5 hơi thở, con nhắc lại một lần nữa con thấy nó an. Còn nếu mà không thì con dùng tưởng, dùng tưởng an: hít vô tôi thấy tôi an ổn, tưởng như mình an ổn để cho nó an ổn, đó là dùng tưởng thôi, nhưng mà sau đó không dùng nữa. Khi mà ta có được rồi ta bỏ nó xuống, đừng có tưởng nữa. Tưởng an riết rồi nó an quá, rồi nó phát điên lên đó, cũng không được. Cho nên vì vậy khéo léo đó.

Khi mà dùng tưởng mà thấy nó có cái cảm giác an ổn, tức là cảm giác nó không còn có cái đau nhức gì ở trong thân của con nữa. Thầy muốn nói cho con hiểu bây giờ nó đau nhức cái đầu mà con nhắc “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”. Con nhắc mà bây giờ nó nghe hết nhức đầu thì nó an rồi, mà nó còn nhức đầu thì nó chưa an chứ gì? Cho nên, một là con tưởng nó như là cái nhức đầu đó theo cái hơi thở đi ra, hai là con hít vô thì con thấy sự an ổn đi vô, không còn đau nữa và như vậy là con có dùng tưởng rồi.

Cho nên vì vậy mà Thầy dạy mấy con

phải đưa cánh tay ra thì như là cái bệnh nhức đầu của mình theo cánh tay đưa ra, mình đưa vào thì cái sự an ổn của cánh tay đưa vô đó, con hiểu chưa đó? Dạy mấy con lâu quá rồi mà giờ quên hết rồi không biết áp dụng? Hễ nó đau chỗ nào thì mấy con sử dụng chỗ đó mà mấy con tác ý câu nói đó. Bây giờ Thầy nói như thế này này, mấy con chỉ cần tác ý thôi, mấy con đừng nghĩ tưởng gì hết. An tịnh thân hành. mấy con mặc kệ cái đau đó đi rồi mấy con cứ tác ý: An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra, rồi mấy con hít vô, thở ra, hít vô. Rồi tác ý nữa, cũng như người mẹ mà đưa con một hơi nó ngủ quên, nó không có đau nữa đâu.

Cái câu tác ý đó là câu hát của người mẹ nó làm cho cơn đau của con nó giảm dần xuống với cái tiếng ru đó. Cho nên con nghe cái âm thanh mà Thầy nói: an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra, mình ru mình đó mấy con, cái câu tác ý đó nó ru mình. Chứ còn mấy con nói: an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra nó còn đau hơn, các con thấy chưa? Mình khéo léo, mình thiện xảo chứ mấy con, để mình đối trị

với cái bệnh của mình mà, để cho nhiếp tâm và an trú tâm mà. Chứ thật sự ra mấy con nhiếp tâm và an trú tâm trong 30 phút mà không có một niệm gì thì mấy con đã thắng nó rồi, nhớ chưa? À bây giờ hết rồi còn hỏi gì nữa không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con có thể nhìn cái hơi thở ra vào 16:48....

[Thầy]: Nhìn cái hơi thở ra vào con? Có gì không con?

Chừng khoảng độ tầm 10 phút nữa là Thầy xong rồi mấy con. Thầy trả lời câu này là nghỉ rồi

Về cái bài mà các pháp vô thường đã thì hôm đó hình như Thầy có cho mấy con đọc cái bài của Nguyên Thanh rồi mà con, nhớ không? Cái bài đọc đủ các pháp hết, các pháp nào vô thường hết, các con đọc. Mà hôm rày thì cái máy vi tính mà để mà Thầy nói đưa ra ngoài kia để nhờ cái người đánh, chứ nhiều quá đánh không có hết đâu. Mà hơn một tuần lễ nay, cái người đánh họ cũng khen họ nói cái bài hay quá. Và đồng thời thì nó làm chưa xong nữa. Chiều hôm qua Mật Hạnh đi ra ngoài đó lấy mà chưa rồi, nó hện bốn ngày nữa mới xong rồi. Khi xong rồi

nó cho vào một cái đĩa, cho vào một cái đĩa nó trả lại thì Thầy sẽ in cho con, con xin cái bài đó hả? Có. Các con đã đọc cái bài đó rồi con. Cái bài nó tổng quát, các pháp đều vô thường. Nó truy ra biết bao nhiêu hiện tượng xảy ra cả cái vũ trụ, không gian này, tất cả các pháp hết.

Còn một cái bài nữa chúng ta cần đọc, đó là những cái bài mà hôm qua nó đọc hết 3 tiếng đồng hồ, mà Thầy thấy nó quá nhiều. Cho nên buổi sáng nay, Thầy thấy bây giờ mình không có thì giờ. Mà lẽ ra thì đọc mấy con mới thấy được cái quán bất tịnh. Cái vấn đề quán bất tịnh nó cũng quan trọng ghê gớm lắm mà không có thì giờ đọc hết. Cả một cái xấp như thế này, nó tích tập bao nhiêu cái sức học của nó, nó tích tập, nó ghi vô đây hết tất cả những cái vô thường của các pháp, của cái thân này bất tịnh. Có bài bản lắm, chứ không phải không có bài bản đâu. Nó có cách thức mà cái này còn nhiều lắm. Tham khảo nhất là những cái phương pháp mà Phật dạy để cho mình quán cái thân bất tịnh, mình quán cách thức để cho nó nhàm chán, ghê gớm.

Nhiều khi mấy con có dự ở trong những

cái Phật học, những cái chương trình mà học thì mấy con có người thì nhớ, nhưng cái nhớ của mấy con nhiều khi cái nhớ, cái quên, nó không hiểu đâu. Ở đây rất là đầy đủ, và lại một cái người viết này cũng khéo léo để áp dụng vào cái chỗ mà lý sắc dục đó. Cho nên vì vậy nó rất là quan trọng lắm nhưng mà điều kiện là quá nhiều. Các con thấy tập sách như thế này là quá nhiều chứ đâu ít. Mà tờ giấy lớn chứ đâu phải nhỏ.

[Tu sinh]: Đợt tới này là chúng con bây giờ tiến tới quán thực phẩm bất tịnh, nhưng mà hiện giờ các pháp vô thường, quán thân vô thường, quán thân vô thường là ngày hôm nay nộ quán thân vô thường, mà thật ra cũng chưa nắm vững. (**[Thầy]:** chưa vững đó con, có nhiều người chưa vững). Dạ bạch Thầy, không có giải nghĩa ra, con cho đọc một cái mẫu không dài, những mẫu ngắn hay mẫu nào đó để chúng con nắm bắt được vấn đề đó.

Thí dụ, chẳng hạn như tuần tới là nộ về quán thực phẩm bất tịnh. Mà hiện giờ chúng con cũng được nghe giảng sơ sơ, cho nên mới dễ. Ví dụ như những người có hiểu biết một chút thì họ làm được. Nhưng mà

những người mà họ chưa hiểu biết gì hết, thì làm sao họ làm cái bài quán thực phẩm bất tịnh sắp tới đây được.

[Thầy]: À, bây giờ mình nói mình quán thực phẩm bất tịnh. Bây giờ đó, bắt đầu, đầu tiên mình chưa có hiểu gì lắm, nhưng mình nghe nói rồi mình cứ làm đại đi, rồi từ cái dở của mình mới đi tới cái hay. Cho nên khi mà làm đại rồi đó, tự mình hiểu, mình làm được bao nhiêu hay bao nhiêu. Do đó tới chừng mình đọc lại, rồi mình mới thu tập được những cái mà người khác người ta nói. Sự thật ra, thì nó phải có sự gợi ý, chứ còn không gợi ý thì mấy con nhiều khi, ở sáng Thầy nói thực phẩm bất tịnh: từ cái đống phân của một cái cây đó nó ăn nó lên nuôi cái trái, Thầy nó vậ thôi. Nhưng mà mấy nghĩ nó sẽ là bất tịnh đủ thứ, chứ không phải từ cái chỗ đó đâu, phải không? Cho nên, ví dụ như hồi sáng Thầy có gợi ý, như một con chó nó ăn cái con chuột chết đi, thúì, hôi rồi bắt đầu da thịt nó, nó trở thành da thịt của nó, rồi mình ăn thịt chó có phải mình ăn thịt chuột không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con ý kiến như thế này, Thí dụ như mỗi tuần chúng con có

một đề tài. Cho nên đọc đề tài này, thì phải tu đề tài khác. Cho nên cái đề tài ngày hôm nào, con có ý kiến là ngay hôm nào mình nên rút gọn trong cái đề tài ngày hôm đó. Ví dụ như ngày hôm nay là Thầy phát vấn đề gọi là: các pháp vô thường, thì Thầy nói thẳng về các pháp vô thường ra, rồi Thầy gợi ý về bài sắp tới.

[Thầy]: Coi như những cái bài mà mấy con đã xong rồi.

[Tu sinh]: Xong rồi thì không để ý đến nữa vì có nhiều người họ làm thêm, họ làm rất là nhiều bài mà đọc tới đọc lui cái bài đạo đức nhân quả đó, đạo đức làm người đó, là nói đạo đức nhân quả, đạo đức làm người nó dẫn với nhau, đọc tới 4, 5 lần, đọc hoài. Còn các pháp vô thường không có, quán thân vô thường sắp tới, lại bỏ hết mấy cái bài kia.

[Thầy]: Nói chung bây giờ đó, bây giờ thay vì cái bài của mấy con, hôm nay làm là quán thân bất tịnh. Các con đã nộp cái bài này rồi phải không? Nhưng mà khi mà Thầy đọc thì Thầy biết rằng mấy con đủ sức quán thân bất tịnh hay không? Nếu mà không đủ sức thì mới có những cái bài đọc cho mấy

con, để gợi ý cho mấy con thêm.

Bởi vì, ví dụ như bây giờ đó, nói chung chung, mà giảng chung chung cho mấy con thì cái sự tu tập của mình nó không có cái thì giờ. Không đủ sức mà để giảng, chứ lẽ ra Thầy phải giảng. Nhưng mà Thầy giảng cái ý, để mà gợi ý, chứ không phải giảng cho mấy con bắt chước mấy con cọp, tức là mấy con chép lại mấy cái lời giảng của Thầy, không phải vậy. Thầy gợi ý rồi từ đó mình triển khai cái hiểu biết của mình ra thôi. Như hồi sáng này Thầy gợi ý chút ý vậy đó, để cho mình biết một chút ít cái mấu chốt đó mình làm ra. Cho nên vì vậy mà thí dụ như bây giờ đó, trong những giờ mà thưa hỏi, Nguyên Thanh nó đến đây, nó đưa một cái máy đến đây, rồi nó hỏi [**Thầy**]: ờ, bây giờ đó quán cái thân bất tịnh như thế nào? Thầy gợi ý cho nó một vài điểm thôi, rồi từ đó nó sẽ tự suy nghĩ ra nó quán, tức là triển khai cái tri kiến của mình. Chứ còn mà Thầy dạy luôn cái bài, thì nó không hay.

[**Tu sinh**]: Chẳng hạn như thế này: ví dụ như Thầy gợi ý, Thầy để tụi cho làm. Những cái bài mà Thầy phát lại cho chúng con đó, ngày hôm đó, chúng con ôn lại những bài

của mình coi thử nó có hay không, nó có được hay không? Thì Thầy giảng lại cái bài cũ đó, rồi chúng con lại. vì chúng con vừa làm, vừa thu, vừa tiếp thu rất là nhanh, còn nó cứ chạy vòng vòng, nó cứ ôn lại bài cũ hoài, không có cái bài mới

[Thầy]: Tại vì mấy con cứ đưa lại mấy cái bài cũ. Tới hôm nay rồi mà còn thảo mọt, quá lâu rồi mà cũng còn những cái bài thảo mọt. Cho nên vì vậy mà có những cái bài lặp đi, lặp lại. Nhưng mà lặp đi, lặp lại để cho mình, từ mình thu thập từng cái mình không hiểu đó, để cho mình hiểu.

[Tu sinh]: Con có ý kiến, những bài mà lặp đi lặp lại, thì đồng ý là họ đưa Thầy chấm rồi Thầy để riêng ra, còn những cái bài mới, bài mới mà bài ngay thực tế thì nên...

[Thầy]: Thì bây giờ đúng là những cái bài mà ngay thực tế, Thầy có gợi ý cho mấy con hết. Như bây giờ quán thực phẩm bất tịnh, sáng Thầy có gợi ý sơ rồi, từ đó thì mấy con sẽ triển khai ra nó, rồi Thầy thấy những cái bài nào mà được, có ý hiểu biết nó ấy, Thầy cho đọc sơ chứ thật sự ra thì không có thì giờ đọc hết.

Như hồi sáng Thanh Quang đọc có chút

thôi, rồi Chí Thiện cũng đọc có chút bài thôi chứ đâu có thì giờ mà đọc hết. Có nhiều cái nó rất hay lắm ở trong đó chứ, nhưng mà điều kiện có nhiều bài, có nhiều người viết rất hay mà cũng không được đọc nữa, nó rất hay. Còn có nhiều người thì chưa có nắm bắt được, chỉ nắm bắt sơ sơ thôi, còn có nhiều người rất hay, mà đâu có thì giờ đâu mà cho đọc hết được. Cho nên đọc hết đâu còn thì giờ đâu. Cho nên cái quan trọng là chỗ chúng ta biết, hiểu để mà xả tâm. Cho nên cái người mà viết được thì người ta cũng lần lượt người ta cũng sẽ cho in ra thành sách, để rồi khi mình không hiểu, mình sẽ đọc trở lại, mình đọc trở lại để cho mình hiểu những cái gì mà chưa hiểu, mình đọc lại để cho mình hiểu. Mình hiểu mục đích của mình đây.

Thầy thường nhắc, cái mục đích của mình hiểu để mà xả tâm, để làm cho cái Tứ Niệm Xứ của mình nó thanh tịnh, chứ không phải hiểu để cho mình trở thành một người viết văn hay, mà nhiều khi nó không phải vậy đâu. Nó hiểu để mình tu tập được giải thoát. Cho nên vì vậy trong cái chỗ ở chỗ này, làm cho mấy con phải làm việc. Trước khi mà Thầy chưa có nói đó, mà Thầy gọi ý

chút ít thôi, để cho mấy con triển khai cái tri kiến của mấy con, chứ không phải cần làm ngay đâu. Mấy con triển khai được mức nào thì hay lúc ấy.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, sắp tới đây là Thầy chấm để phát lại cái bài 4, 5 hôm quán thân bất tịnh. Thì con cũng xin nêu một ý kiến là: khi Thầy trả bài quán thân bất tịnh, thì Thầy cho đọc những bài quán thân bất tịnh đó. Còn những bài cũ rồi thì thôi không có đọc. Dù có hay như vậy cũng để qua một bên. Rồi lần sau nữa lại quán thân, xong rồi quán thực phẩm bất tịnh thì Thầy lại trả bài quán thực phẩm bất tịnh, Thầy cho đọc những bài quán thực phẩm bất tịnh.

[Thầy]: À vừa rồi đó, vừa rồi là Thầy cho đọc hai cái bài Đạo đức nhân bản là tại vì Thầy trả cái bài đạo đức nhân bản của mấy con, con nhớ không? Có một số người, nhưng mà cái điều kiện là một số người đã đưa trước, nhưng mà điều kiện là tạm thời nó chưa có được xuất sắc lắm, phải không? Cho nên, vì vậy mà sau này nó có những cái bài mà Thầy thấy cần thiết để cho mấy con thấy là phải làm như vậy, như vậy mới đúng được cái bài đạo đức nhân bản. Còn

nếu không thì nó chưa được đúng. Cho nên Thầy phải đề cho những cái tựa của đạo đức, để cho biết cách nữa. Con thấy không? Cho nên những cái bài mà con làm trước, đạo đức nhân bản đó, chưa có được xuất sắc cho nên không có đọc, tại vì nó còn sai quá nhiều. Nhưng mà các con có nói có đạo đức đó, nhưng mà điều kiện viết thành văn bản mà nói ra như vậy không phải, nó thành ra một cái bài luận chung, nó chưa phải đi đến cái chỗ đạo đức nhân bản như vậy. Cho nên vì vậy, mà hôm nay, cho được đọc cái bài đạo đức nhân bản, để chúng ta rút tỉa từng cái kinh nghiệm nhân bản đó, để bắt đầu sau này chúng ta sẽ viết thành cái bộ sách đạo đức nhân bản, chứ không phải bây giờ. Bây giờ là chúng ta học để hiểu, để mà chúng ta xả tâm thôi, chứ còn cái đạo đức nhân bản là cái mục đích chúng ta sẽ soạn thảo cái giáo trình đó để mà dạy. Vì vậy chúng ta sẽ soạn thảo đúng như những bài luận sáng nay.

Cho nên những cái bài đạo đức nhân bản đó, hình như là cũng có một lần Thầy đọc cái bài của Nguyên Thanh. Cho đọc cái bài của Nguyên Thanh dường như là Chí Thiện có đọc thì phải. Nó làm bài vở đảng

hoàng, có cách thức lắm. Tại vì nó hỏi rất kỹ, trong cái vấn đề hỏi rất kỹ. Thầy nói: Ờ, bây giờ phải làm như vậy, mình vào thì mình phải giới thiệu, giới thiệu về cái đạo đức đó, rồi mình phải làm.

Cho nên có nhiều người, hôm nay còn viết đạo đức nhân bản là tại vì người ta còn thiếu sót, người ta còn thiếu sót cho nên người ta còn viết bài. Mà viết lại thì người ta viết rất hay, rất xuất sắc, cho nên vì vậy mà được đọc nghe, để cho mình thu thập cái đó, để mình trở thành một cái nhà đạo đức. Nó quan trọng về vấn đề mình học nhân quả, rồi mình học các pháp vô thường, để mình xây dựng cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả đó chứ không có gì. Đó là cái chính của mình.

Còn bây giờ bắt đầu qua cái quán thân bất tịnh. Quán thân bất tịnh là cái mục đích để đối trị tâm sắc dục của mình, quán thực phẩm bất tịnh là cho mình nhàm chán cái tham ăn, cái tham dục của mình, ly dục đó. Đó là hai cái pháp này. Rồi đến tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả để mục đích của mình đi đến cái chỗ rốt ráo cuối cùng là mình thực hiện được Tứ Vô Lượng Tâm.

Đó, mấy con thấy, cho nên vì vậy mà trong khi đó Thầy cũng suy nghĩ lắm. Cho nên hôm nay lẽ ra Thầy phải đọc cái bài quán thân bất tịnh, nhưng mà mấy con mới có nộp Thầy cái bài đó thôi, phải không? Mấy con mới nộp bài đó thôi. Cho nên vì vậy, khi mà trả cái bài đó Thầy sẽ đọc cái bài này.

Còn bên nữ thì người ta làm hết rồi, cái bài mà quán thân bất tịnh thì họ đã làm hết rồi. Cho nên tuần tới là họ nộp cho Thầy cái bài quán thực phẩm bất tịnh. Còn mấy con mới làm, mới ngày hôm nay. Còn họ thì họ đã làm cáo bài đó rồi, cho nên họ đọc lại cái quán...

[Tu sinh]: Thưa hai bài rồi bạch Thầy, thưa hai lớp rồi Bạch Thầy? Hai ngày.

[Thầy]: Tại vì mấy con cứ làm bài lỡ ...

[Tu sinh]: Không phải, bạch Thầy, hôm đầu tiên là họ học trước một ngày, rồi hôm đầy tháng cái tổ này đó, rồi họ lại được chắm trước tụi con nữa. Ngày tụi con nhưng mà họ chắm trước nữa, cho nên họ phải đi trước hai bài.

[Thầy]: Dữ vậy. Nhưng mà trước sau

không sao. Tại vì người ta đi trước người ta phát đường cho mình đi chứ, có gì đâu mà sợ, miễn là mình cố gắng, mình học, mình thực hiện cho xong. Cho nên vì vậy hôm nay thì coi như là lần lượt thì Thầy sẽ chấm lại cái bài. Thầy coi thử trong cái bài bên nam mấy con thấy viết về cái thân bất tịnh. Coi như cái bài nào mà xuất sắc, và nếu không thì chúng ta sẽ đọc những cái bài này, chúng ta sẽ dành ra cái thì giờ mà chúng ta đọc cái bài này, và đồng thời những cái bài này để giúp chúng ta có cái mô hình, để mà chúng ta hướng đến cái sự tu tập, để mà ly cái tâm sắc dục của chúng ta. Nhất là quý Thầy đang còn trẻ đó, quý Thầy nên tập cách thức mà tu tập, để ly cái tâm sắc dục của mình.

Ở trong cái bài này nó là quán thân bất tịnh, nhưng sự thật đó là quán Đức ly sắc dục. Cái đức ly sắc dục, mình thực hiện được cái đức để cho mình ly cái sắc dục của mình. Đó là cái vấn đề quan trọng. Cho nên ở trong này nó có những phương pháp, cách thức để cho mình tập, để cho mình ly được cái tâm sắc dục của mình.

Nhưng mà hôm nay, mình không có thì giờ nhiều vì mình mới có làm cái bài quán

thân bất tịnh thôi, để rồi khi mà trả lại cái bài đó thì mình chọn trong số người nam của mình có người nào khá. Buổi trưa hôm nay, Thầy có đọc cái bài quán thân bất tịnh của Thanh Quang, của thầy Chân Thành, mấy cái bài mà dày dày Thầy lấy Thầy đọc, coi thử cái ý của mấy con nhìn cái thân bất tịnh nó như thế nào. Thầy thấy mấy con cũng viết khá lắm, nhưng mà cái phương pháp để mà hành, để mà thực hiện được, để ly cái tâm sắc dục, thì Thầy chưa đọc hết. Không biết mấy con có viết phương pháp không, nhưng mà Thầy chưa đọc hết vì nó quá nhiều. Thầy mới đọc phân nửa cái bài của Thanh Quang mà thôi, Thầy thấy mấy con quán bất tịnh cũng đúng rồi đó. Nhưng mà cái phương pháp để ly được tâm sắc dục của mình, nó có cái phương pháp mấy con. Cho nên, tất cả những cái điều này, điều mà Nguyên Thanh đã viết trong này thì nó có cái phương pháp hẳn hoi, mà cái phương pháp đó nó không lìa cái Phật Pháp đâu. Cho nên cái đầu tiên của nó là quán đức ly sắc dục, cái kế đó là quán thân bất tịnh, quán hạnh thân bất tịnh, rồi tri kiến về thân bất tịnh. Tri kiến về thân bất tịnh tức là phương pháp để mà quán, để mà hóa giải làm cho tâm chúng ta

không còn sắc dục, cũng ở trong cái tri kiến hiểu biết, quán mà, quán là cái hiểu biết mà. Hiểu biết để làm chúng ta nhàm chán, chúng ta ghê gớm, chúng ta ớn.

[Tu sinh]: Thầy đọc cái bài đó 3 tiếng, ít nhất tụi con đọc hết 4 tiếng mất...

[Thầy]: Không phải chữ cô ý con. Bởi vì mấy con đọc cái này nó ngán lắm. Nó đọc 3 tiếng, suốt 3 tiếng buổi sáng đó, chứ không phải ít đâu. Cho nên cái người nào có thu băng rồi, nghe cái bài đó, ghê gớm lắm mấy con.

[Tu sinh]: Bữa sau mình mở băng của Nguyên Thanh đọc, khỏi đọc nữa Thầy.

[Thầy]: Như vậy tốt đó con, như vậy tốt.

[Tu sinh]: Thu băng mình mở thấy chính xác hơn.

[Thầy]: Nó chính xác hơn, bởi vì của nó nó viết nó đọc dễ hơn nữa con. Nhiều khi cái chữ của nó viết mình đọc không được, mình đọc nhiều khi nó trật, chữ người nào viết thì người nấy đọc được hơn. Thành ra mình nghe để cho mình thấy có cái phương pháp Phật dạy cụ thể lắm mấy con. Nghe xong thì người ta thấy rằng, đúng là con nhỏ này nó

quá là, đầu nó quá là....

[Tu sinh]: Quán hơi dài quá, mở cái máy để lên đây mình khởi đọc nhanh hơn.

[Thầy]: Đúng rồi, mở cái máy nghe

[Tu sinh]:....

[Thầy]: Thành ra trong cái vấn đề mà tu học của chúng ta nó cần thiết để mình hiểu đó mấy con, hiểu cho mình áp dụng, để cho mình áp dụng. Còn cái nào không hiểu đó, thì sau này nó sẽ đánh thành cái tài liệu để chúng ta. Bởi vì cái lớp học của chúng ta nó thành cái tài liệu học tập chung mà. Cái gì được, còn cái gì đó, bây giờ mấy con làm, mấy con làm tới, làm lui, đâu phải cái chuyện mấy con làm mà phí đâu. Coi vậy chứ, mấy con sẽ tích tập tất cả những cái này, đều sau này đó, khi đó được cái thời gia qua rồi, mình rảnh rang rồi đó thì coi như mấy con nỗ lực tu tập thì Thầy sẽ mượn lại tất cả các bài của con, rồi đưa ra Thầy chọn lấy cái nào mà nó đúng cái phương pháp tu tập, đúng để kiểm tra cái tri kiến, để giúp chúng ta có một cái tri kiến chung nhau để mà hiểu biết. Chứ đâu phải bỏ đâu. Cái nào, thí dụ như người nào viết cũng vậy, có cái hay, cái dở, chứ đâu phải toàn bộ hay hết

đâu. Tại vì, cái người mà người ta kiểm duyệt lại người ta sẽ thấy, người ta nhuận lại người ta sẽ thấy, cái này cần phải bỏ vì nó thừa, phải không? Cho nên người ta bỏ, người ta sẽ lấy cái đúng đắn của nó người ta kết lại, thì cái bài của ai cũng được, cũng hết nhưng mà điều kiện có những cái người ta phải bỏ những cái đoạn đó, người ta kết lại, người ta làm một cái bài nó chính xác, cụ thể, để trở thành một cái bài học cho chúng ta sau này. Và đồng thời những cái lớp sau nó đỡ hơn cho chúng ta nữa nhưng mà dù sao đi nữa thì chúng ta cũng lấy cái đó làm cái căn bản để mình hiểu biết thôi, chứ còn cái chúng ta triển khai tri kiến là cần để hiểu biết chứ không phải.

Thí dụ, bây giờ nó có sẵn vậy, chứ chưa hẳn là đem đọc cho cái lớp sau đâu, bắt buộc chúng cũng làm như chúng ta hiện giờ, cũng chấp chững, cũng té lên, té xuống vậy đó, rồi bắt đầu mới đem cái này ra, là đã nó kết hợp lại nó đầy đủ rồi đó, mới đem đọc ra, để người ta thấy: Ờ, như vậy là mình còn sai chỗ này, chỗ này, chỗ này, thì mình biết để mình chỉnh cho tri kiến của mình nó có cái hướng đúng đắn. Đó là những cái bài học thực tế mà để cho chúng ta có những tri kiến

đúng của Phật pháp mà, để chúng ta thực hiện chứ không phải là gì, thực hiện xả tâm. Chứ không ai giỏi, ai dở đâu. Mỗi người góp tay một chút thì nó thành hay chứ không có gì đâu mấy con.

Còn cái vấn đề mà, theo Thầy thấy sư Phước Tôn đó. Thì theo con đó, theo Thầy thấy con đừng có ngại về cái vấn đề bệnh đau, con lo lắng quá nó thành ra coi như cái bệnh của con nó hoài không hết.

[Thầy đọc câu hỏi của Tu sinh]: Kính bạch Thầy, pháp Thân Hành Niệm con tu tập từng hành động nhanh và chậm, cách nào đúng? Còn cần phải sửa đổi như thế nào?

[Trưởng lão đáp]: Con tập như những cái khi mà con tập ở đây, như vậy là đúng rồi chứ đừng có tập nhanh quá, cũng đừng có tập quá chậm, vừa với mấy lần con ở đây con tập vậy là đúng rồi. Con thấy mấy bữa con tập thử, Thầy kêu con tập pháp Thân Hành Niệm con làm đó. Con làm như vậy là đủ rồi, con tác ý, rồi cái hành động con đưa ra. Con vừa chứ đừng có làm mà chậm như như thế này này, đưa cánh tay ra, rồi rờ rờ rờ rờ làm như rùa bò đó, đừng có làm cái

chuyện đó. Quá tập trung ức chế như vậy nó không có được đâu. Đưa cánh tay ra, thì cứ đưa ra như thế này, vừa thấy cái tay ra được. Đưa cánh tay vô, thì đưa vô như thế này. Chứ làm cái gì mà quá chậm, rồi làm cái gì quá vụng như vậy thì làm sao kịp. Đưa cánh tay ra, làm cái vậy, trời đất ơi, Thầy thấy không kịp, có phải không? Như là con chong chóng làm sao cho kịp, từ từ. Đó thì con làm vừa như vậy thì đúng rồi không có sao đâu.

Hỏi: Như hiện nay con có xin cô Út nấu cho con cháo trắng trong bảy ngày. Con ăn khác mọi người như vậy có phạm giới hay không?

Thầy đáp: Tức là trong khi con xin về cái phần ăn của con thì nó không có sao. Đã nói rồi thì không có sao hết. Có cái điều kiện là mình đầu hàng giặc rồi, đầu hàng giặc bệnh con, con quá sợ, quá lo. Tức là con biết cái tâm lý, cái tâm con như thế nào? Nói vậy chứ cái ông đó ông cũng cung mình đó chớ, mình hơi hơi ông cũng chạy lo kiếm cháo rồi. Tâm lý của con ở trong tâm con nó biết con, nó biết con, nó biết con là cái người đang lo cái bệnh của nó. Cho nên nó không có ngán. Không có gì sai mình được hết, nó

là dục đó mấy con. Cho nên mình phải chiến thắng với nó, mình chẳng sợ, nhất là tuổi mình tuổi thanh niên là nhất định không sợ nó. Thầy nói tuổi trẻ mà.

Thầy tu hành chẳng có sợ gì hết. Thầy ở trên Hòn Sơn mà Thầy nói chẳng có sợ cọp, sợ beo, sợ cái gì hết, một mình là một mình chứ không cò sợ, không có ngán gì hết. Nghĩa là cái gì vô Thầy cũng bẻ đầu hết, không sợ cái gì hết, ma cũng bẻ đầu. Con biết rằng Thầy ở trên đó người ta gọi cái nơi đó là Ma Thiên Lãnh, ma ạnh đó. Lên trên đó, ma nội không nó vô nó đè mình lạnh không cũng đủ chết nữa, chứ đừng có nói. Nhưng mà ai nói ma, nói quỷ gì nói, Thầy chẳng sợ hết, Thầy lên trên ở một mình Thầy, ở trong cái hang đó mấy con biết, không sợ gì hết, chẳng có ma, có quỷ gì hết. Cho nên đời nay không có thứ gì ma quỷ gì hết. Lúc đó bây giờ Thầy tu chưa chứng mà Thầy biết thế giới siêu hình có hay không mấy con biết không? Mà Thầy gan dạ đến mức độ như vậy thì các con đủ biết rồi, không có sợ cái thứ gì hết, đó là cái gan dạ. Cho nên vì vậy mà Thầy nói, bây giờ mấy con tu chưa xong thì mấy con cũng gan dạ như vậy chứ, hở một chút là trời ơi sợ nó chết, hở một chút là rúm như vậy nè

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy con thấy....
(không nghe rõ)

[Thầy]: Cái đó là trị bệnh về tinh thần đó...

[Tu sinh]: Trị về tâm lý...

[Thầy]: Cho nên đừng có lo, đừng có gì hết, con đừng có có sợ. Thấy nó làm bữa, bữa nay mình ăn nhiều hơn chút nó no quá trời. Tao ngày mai cho mày ăn gấp đôi lên nữa chứ ở đó. Trời, ăn để sống mà mày ở đây mày muốn trào cáo hả, cho mày lia, coi như nó sợ đó con.

Bởi vì Thầy nói tới hôn trầm, thùy miên đi nữa, mày coi chừng nha, tao mà xách cây tầm vông vô là mày chết đó, chứ đừng nói, mày cút đi, gặt gù là mày chết mày đó. Con Thấy không? nó bưng tỉnh lại liền tức khắc. Coi vậy chứ đâu có phải là nói chuyện. Còn mình nói: trời ơi đi ngủ, giữ sức cho nó khỏe, chứ kiểu này nó mệt quá rồi.

[Tu sinh]: Lúc đầu khibước vô Tứ Niệm Xứ là nó tự động đi tới...

[Thầy]: Thì đó lúc bây giờ là lúc bị đánh mình rồi mà mình ngồi mình tu Tứ Niệm Xứ là nó khoái quá luôn. Con thấy không, con

đi tới, đi lui là nó không giám vô, đó mà giỏi đi, mà vô đi, tao đi tới, đi lui. Bây giờ tao tao sẽ tập đi tới, đi lui, tao giữ Tứ Niệm Xứ này. Đó bây giờ tới giai đoạn mà đánh như vậy là tao tu Tứ Niệm Xứ. Mà trong tao đi, tao cho mà đánh vô, mà ngồi mà vô được còn tao đi mà vô được nữa đi. Đó rõ ràng là sao con thấy đánh, nhưng mà tao đau có mất Tứ Niệm Xứ. Đó Thầy nói có pháp mà, con đừng...Tới đây thì mấy con sẽ có đủ phương pháp tác ý.

[Tu sinh]:

[Thầy]: Rồi. Bây giờ ngồi quan sát đó thì nó nhập, nó nhập như là nhập đập, phải không?...

[Tu sinh]: bạch Thầy mấy đêm nay con ngồi giống như nó không có niệm Thầy

[Thầy]: tốt, mà không niệm là tốt, mà cứ không niệm là tốt nhưng mà lọt trong tưởng là mà chết

[Tu sinh]: không niệm con sợ nó vô tưởng

[Thầy]: thì mình dặn nó. Tại con. Mà không niệm là tốt, là thanh thân, an lạc vô sự là được, phải không? Mà ngoan lắm,

tỉnh được rồi nhưng mà mà mà tưởng là mà mà chết. Dặn liền nó, nó đâu có dám vô đâu. Tưởng nó cũng sợ mình chết à, nó biết cái ông này ông biết tưởng rồi cho nên đâu có giám vô. Các con biết là Thầy có cái pháp như lý tác ý là nó ngăn ngừa hết tất cả mọi cái

[Tu sinh]:nó rỗng rang, rỗng rang là không có niệm phải không Thầy?

[Thầy]: Trời đất ơi, con sợ nó tấn công chứ gì? đã dặn nó rồi còn không đâu. Mà không niệm thì mà phải thanh thản, an lạc, vô sự, có gì đâu. Mà đừng có nghĩ ở nó không niệm, nó rỗng rang đi. Lúc này là lúc tao đuổi niệm đi hết rồi thì khoẻ quá rồi còn ở đây mà sợ cái rỗng rang nữa là cái gì? Đã mong cho được cái rỗng rang này mà bây giờ mà rỗng rang là sao, trời ơi như vậy là không có được, phải không?

[Tu sinh]:....câu thứ 3 đi, câu thứ 3 nữa nè Thầy

[Thầy]: Câu thứ ba nữa, mấy con sao nhiều quá....

Câu thứ ba: pháp như lý tác ý đuổi bệnh sau đó tu tập 1 giờ pháp định vô lậu

làm bài hay pháp thân thành niệm.

À sự thật ra theo Thầy thiết nghĩ bây giờ con đang bệnh thì tu định vô lậu cũng được, làm bài cũng được nhưng mà bây giờ nó đang xào xáo mà ở đó mà làm bài, lo mà ôm pháp Thân Hành Niệm cho nó dẹp ba cái xào xáo này xuống cho nó yên đi chứ còn con cứ dung dưỡng nó, con cứ lúc mà ôm pháp dẹp nó rồi nghỉ để làm cái chuyện khác rồi ba cái thừa hơi con nó lên nó đánh con hoài nó không hết. Bây giờ tao nhất định là dẹp cái bệnh này thật sạch đã rồi tao tính chuyện khác thì bây giờ cứ ôm pháp Thân Hành Niệm, đánh riết, đánh rớt hoài cho nó đừng có trào xáo lên nữa thì thôi nó hết rồi thì bình an rồi mới bắt đầu mới phân giờ ra: ... bài định vô lậu này, bài nào chưa làm thì làm xong. Bây giờ con mắc bệnh rồi con hãy cố gắng mà trị bệnh cho mình cho nó hết đi rồi mình sẽ tu học cái khóa sau chứ không có trễ đâu mà sợ. Người ta đi trước, mình đi sau không có gì đâu mà sợ. Bây giờ bị bệnh không có chạy theo kịp người ta đâu. Nếu chạy theo được, mình đừng có chạy, có ham chạy theo, muốn chạy cũng không được, bị bệnh rồi. Chạy con thử coi, chạy thừa hơi chạy sao nổi. Tốt hơn là dẹp cho hết cái

bệnh rồi mới tiến tới chứ còn không khéo cũng không được, hiểu chưa? rồi, rồi hết rồi phải không con? Rồi mấy con sẽ đọc cái bài nào giúp đỡ cho mấy con cần thiết, đồng thời Thầy cũng kiểm, nhuận lại những cái bây giờ vẫn có, vậy cho nên sau đó thì Thầy sẽ kết hợp lại với cái bài mấy con Thầy sẽ xin giữ lại hết, Thầy sẽ xin lại mấy con và đồng thời Thầy sẽ cố gắng Thầy làm công việc để dựng lại cách thức chúng ta tu cái định vô lậu cho nó cụ thể hơn qua mấy bài viết của mấy con. Bài nào Thầy cũng sẽ xin lại hết dù là như cái bài của sư Pháp Châu, sau này con cũng cho Thầy mượn, một câu của con cũng có giá trị thì Thầy cũng đưa vào đó chứ không phải là bỏ đâu nha. Con viết chuyện lớn ít, một hai âu thôi, nhưng mà một câu nào đáng một câu ấy tức là roi của con quất thẳng, quất mạnh đó chứ không phải là thương đâu. Nguyên Thanh viết nhiều là có cái roi nhỏ mấy con, không có roi lớn. Còn con quất cây nào, cây này gẹo xương sống, nó ọo xương sống chứ không phải. Bởi vì con đánh không đánh không thôi mà đánh thật thẳng tay, đánh mạnh, một cú không đánh thôi, cú nào đáng cú này. Đánh cái ình chứ không phải đánh lơ mơ, còn cái kia nó coi

như là đánh mà coi hăm dọa con mình đó thôi đánh lẹt đẹt đó. Do đó những cái mà ta lý luận thế này, thế kia nó lẹt quẹt. Còn con sự thật ra con thì không có lý luận hết, khện khện,... sống là sống mà chết là chết. Đánh cái mạnh, vậy cũng hay chứ. Cho nên vì vậy, đó là những cái mà sau này cần thiết đưa những cái câu đó. Đây là cái lời của sư Pháp Châu hỏi tu cái pháp đó đó. Như vậy các con thấy cây gậy của sư Pháp Châu đánh như vậy chứ còn không có đánh nhẹ đâu. Thì đó là cuối cùng mà chúng ta dùng những cái gậy mà quất như vậy thì nó sẽ chữa. Đó các con chưa có đọc cái bài của sư Pháp Châu đâu, có những cái sư Pháp Châu hay lắm con, đánh mạnh mạnh như là...chứ không phải ít đâu. Đó thì do đó các con cứ ghi lại, ghi lại những cái điều kiện đó, có những cái câu rất là tuyệt vời. Thầy nói dở nhất là như sư Pháp Châu mà vẫn có những câu rất mạnh chứ không phải là thường đâu. Vì vậy mà hay nhất là lý luận cao nhất là như Từ Quang hoặc Thanh Quang là lý luận rất logic nhưng mà ...nhẹ nhẹ thôi, quất quất sơ sơ vậy đó, cũng như là quẹt bụi nó vậy. Cho nên lý luận cao vậy chứ, đọc thấy hay vậy chứ nhưng mà cái điều kiện nó không

có mạnh đâu. Cho nên vì vậy mà những cái người mà coi như mấy ông nông dân mà họ mộc mạc không đánh thì thôi mà đánh thì đánh thiệt, đánh dữ tợn, phải không? thấy nói thật mà mấy con, không làm thôi chứ làm là làm chí tử đó, cho nên nỗ lực, mấy con nỗ lực, Thầy nói thật mà, nói thật tình. Thôi bây giờ mấy con không có hỏi nữa phải không? giờ nghỉ, 4h rồi, gần 4h rồi, ráng cố gắng

[Tu sinh]:...lớp sau hoặc ở qua lớp sau...

[Thầy]: con thì phải ở lại lớp rồi, mấy người có bệnh thì phải ở lại lớp chứ làm sao lên lớp được, chuẩn bị ở lại lớp thứ hai đi.

